

Tướng Quân Ôm Với Muôn Ngủ Rồi

Contents

Tướng Quân Ôm Với Muôn Ngủ Rồi	1
1. Chương 1: Mở Đầu	1
2. Chương 2	3
3. Chương 3	8
4. Chương 4	14
5. Chương 5	20
6. Chương 6	27
7. Chương 7	32
8. Chương 8	39
9. Chương 9	43
10. Chương 10	53
11. Chương 11	57
12. Chương 12	63
13. Chương 13: Kết Thúc	76

Tướng Quân Ôm Với Muôn Ngủ Rồi

Giới thiệu

Vì tránh cho trà lâu vất vả kinh doanh bị đại bá cướp đi, nàng phải tìm một nam nhân ở rể vì Sở gia

Đọc và tải ebook truyện tại: <http://truyenclub.com/tuong-quan-om-voi-muon-ngu-roi>

1. Chương 1: Mở Đầu

Ánh trăng vô ngần, ánh sáng trong suốt như ngọc, ngay cả ngọn núi tối như mực kia cũng có thể chiếu sáng. Dưới núi, một nhóm binh lính mặc giáp trụ triều đình chỉnh tề đứng thẳng, phong thái ngút trời, trang bị tươm tất, làm cho người ta có cảm giác đang bị khủng bố uy áp.

Đứng ở đầu đoàn binh đó là một nam tử trẻ tuổi mặc y phục giáo úy. Nam tử trẻ tuổi ngẩng đầu nhìn lên trên, bắt đầu thở dài 1 hơi, tiếp tục ngồi xổm tại chỗ, tiến hành nhiệm vụ của hắn — đuổi muỗi!

Mùa hè nóng nực vốn là thời tiết phồn thịnh của loài muỗi, huống chi nơi đang đứng đây lại là vùng rừng núi hoang vu. Lưu Sơn tự nhận bản thân mình bình thường có thể nào cũng là một nam nhi phong độ chỉ có tốt nhất, nhưng hiện tại phong độ của hắn đã hoàn toàn biến mất, trên khuôn mặt nhai nhui và trên cổ đã bị muỗi đốt sưng hết cục u này đến cục u khác.

“Lưu giáo úy”. Một viên tiểu tướng chức vị thấp hơn đi gần đến bên người Lưu Sơn, trên mặt trên tai người kia so với Lưu Sơn còn bị muỗi đốt nghiêm trọng hơn. “Chúng ta còn phải ở lại chỗ ngụ nghỉ này bao lâu a?”.

Lưu Sơn lấy lại tâm lý cân bằng. “Cái này phải xem tướng quân khi nào thì xuống núi”.

“Ngài nói tướng quân một mình lên núi, vạn nhất có nguy hiểm gì....”. Viên tiểu tướng này vừa mới gia nhập, thăm nghĩ tướng quân đại nhân của bọn họ lúc này một mình lên núi, đúng là cơ hội tốt cho hắn biểu hiện lòng trung thành.

“Đừng, người trăm ngàn lần đừng đi theo lên núi”. Lưu Sơn ngăn cản, nói.

“Đây là vì sao?”.

“Tướng quân hiện tại tâm tình không tốt”.

“Ách?”.

“Hắn đã không ngủ hai ngày”.

“.....”. Cho nên đâu?

“Hắn hiện tại cần giết người để giải tỏa tinh lực”.

“A?”. Lời này như thế nào lại nghe như đang nói về một tên hung đồ giết người không chớp mắt đang bị dán lệnh truy nã vậy?

“Hiện tại chúng ta cần phải làm.....”.

“Làm cái gì?”.

“Khụ, khụ”. Lưu Sơn ho nhẹ hai tiếng, da mặt dày học ra một câu. “Không cần quấy rầy nhã hứng của tướng quân”.

Viên tiểu tướng khoe miệng giật giật, giết người.... cũng là một loại nhã hứng sao?

Mà lúc này trên núi, xung quanh đồng lửa đang hùng hực cháy lớn, nhóm tặc phỉ (kẻ cướp) về mặt hung tợn tràn đầy tham dục đang nhìn chăm chăm vào số vàng bạc châu báu vừa mới cướp.

“Lão đại, thiệt là nhiều a!”. Đây là thanh âm chảy nước miếng.

“Ha ha ha, chia ra đi, chúng ta chia nhau đi!”. Đây là thanh âm quá độ hưng phấn.

“Thiên.... Thiên..... Mấy thứ này trị giá bao nhiêu bạc a...”. Đây là thanh âm nhìn thấy châu báu xong liền si ngốc ngơ ngác.

“Hắn có thể trị giá đến một trăm bảy mươi tám vạn lượng bạc”. Đây là thanh âm cực độ nhã nhặn có lẽ, tựa như tơ liễu nhẹ nhàng mơn trớn hai gò má.

“Một trăm bảy mươi tám vạn lượng bạc, người làm sao mà biết rõ ràng như vậy.... Ách?”. Tề Xoát Xoát, thủ lĩnh đám tặc phỉ theo thanh âm nhìn về phía người nọ. “Người là ai?”.

Một nam nhân rõ ràng không phải đồng bọn của bọn chúng, tại sao có thể trà trộn lẫn vào bên trong chúng? Cả nhóm tặc phỉ đều cả kinh.

“Ta?”. Người mặc một thân hắc y bào lập tức bị nhóm tặc phỉ đứng lên vây quanh, ánh cương đao lóa lên trông rõ cả mặt người. Mi dài vừa nhú, khuôn mặt thanh tú lịch sự tao nhã nhìn qua càng thêm âm trầm, khe mở đôi môi đậm sắc, hắn chậm rãi phun ra ba chữ. “Tiêu Trì Chi”.

“Cái gì?”. Lập tức, sơn trại từ cao đến thấp như muốn nổ tung.

“Người là Tiêu Trì Chi? Tiêu tướng quân giết người không chớp mắt?”.

“Người đã tiêu diệt gần năm mươi hai cái sơn trại?”.

“Người không phải là người dốc lòng thờ Phật sao? Thờ Phật cũng có thể giết người không chớp mắt như vậy?”.

“Không phải a, hần hình như thật sự đang ăn chay niệm Phật, trên tay hần còn cầm kinh Phật kìa”.

Một quyển kinh Phật cầm ở giữa bàn tay trái thon dài kia làm cho hần nhìn qua có vài phần hương vị phiêu dật xuất trần.

“Người thờ Phật, cũng có thể giết người”. Hần thản nhiên nói. “Một niệm là ma, một niệm là Phật, kỳ thật thành ma là thế nào, làm Phật là thế nào?”.

“Tên họ Tiêu kia, người cũng đừng quá kiêu ngạo, đừng cho rằng bọn ta sợ người! Hắc Hổ trại chúng ta nhiều người như vậy, người cho là một mình người có thể dễ dàng chạy thoát thân sao?”. Thủ lĩnh tộc phi vung cánh tay lên, lũ người cầm đao trong tay liền hươu đao, hướng Tiêu Trì Chi chém tới.

Đao còn chưa hạ xuống, thân hình hần đã dịch ra xa mấy thước, tay trái vừa cử động nhẹ, một chuỗi tràng hạt ngọc liền xuất hiện trong tay. Tay trái kinh thư, tay phải tràng hạt ngọc. Ngay sau đó, trong mắt mọi người liền chỉ có máu phun đầy trời.

Giết người, giết người, không ngừng mà giết người! Tràng hạt ngọc trong tay hần bỗng biến thành vũ khí giết người lợi hại. Phàm ai bị đánh trúng, ngay lập tức sẽ phun máu mà chết.

Máu đỏ tươi ầm ập vẩy dính trên mặt hần, phụt lên cao, bắn lên khắp thân mình, sắc mặt hần lại như trước không hề thay đổi, tiếp tục di chuyển thân hình, mỗi chiêu đều cướp lấy mạng một tên.

Cương đao rơi xuống đất, xác người không ngừng ngã xuống xung quanh người hần, khuôn mặt thanh tú tuấn nhã vẫn âm âm lạnh lùng, cặp mắt sắc bén đen láy đẹp đẽ càng tỏ đậm khí chất âm u đó. Kia đôi môi hần mím chặt, có thể nhìn ra được tâm tình của hần cũng không hề tốt.

Thủ lĩnh tộc phi chỉ cảm thấy tứ chi phát run, thủ hạ từng người từng người biến thành thi thể, có lẽ rất nhanh nữa sẽ đến phiên hần.

Hần sống bốn mươi năm trên đời, cho đến bây giờ đều cảm thấy những lời đồn đãi không thể tin toàn bộ được. Nhưng hiện tại, trong đầu hần lại hiện ra một câu : Nguyên lai lời đồn đãi có đôi khi kỳ thực là sự thật!

Kẻ điên! Người này chính là một kẻ điên! Hần từng giết người, cũng gặp qua không ít kẻ giết người, nhưng chưa từng gặp qua kẻ giết người nào giống như tên này—— chết lặng! Dù có cố gắng đến mấy hần cũng không hề tìm ra được một tia tà ác trên khuôn mặt tuấn dật đó, cứ như đang cứu khổ cho chúng sinh.

Thủ lĩnh chậm rãi nhìn khuôn mặt như tiên như Phật của Tiêu Trì Chi mỗi lúc một tiến gần đến hần. Ngay sau đó, thân hình hần run lên, một ngụm máu tươi phun ra, thân thể không còn hơi thở ngã xuống.

Người đó là Phật hay là ma?

Không ai có thể hiểu...

2. Chương 2

Trong thành Lạc Dương, tên Tiêu Trì Chi này có thể nói không người nào không biết, không người nào không hay. Nghe nói hần là một cô nhi, từ nhỏ được cao tăng Tuệ Ngộ thu dưỡng, tập luyện võ nghệ, võ công của hần cao bao nhiêu không ai biết, những người thử qua võ công của hần cũng chưa từng thấy được ánh mặt trời ngày sau, cho nên đủ thứ truyền kỳ về hần được thêu dệt.

Càng truyền kỳ là hần mười hai tuổi đã tòng quân, liên tiếp lập chiến công, kết quả triều đình càng đánh càng thắng, chức quan của hần theo đó cũng càng lúc càng leo cao hơn, lên đến quan nhị phẩm – phụ quốc

đại tướng quân. Quan nhị phẩm có lẽ là chức vụ không lớn, nhưng hắn đã nắm trong tay tới một phần ba binh quyền cả nước, đủ để bất kỳ ai khi nói chuyện với hắn, khẩu khí cũng đều phải kính trọng bảy, tám phần.

Bất quá, truyền kỳ nhất là Tiêu Trì Chi năm nay đã hai mươi lăm tuổi mà vẫn chưa cưới thê tử, cũng không lập thiếp, càng không có cùng hồng nhan nào trong thành phát sinh duyên ái. Nói cách khác, hắn thật sự là giọt nước phi thường “trong sạch”.

Kết quả là, dân chúng trong thành Lạc Dương đều đem chuyện này ra làm đề tài nói chuyện phiếm sau lúc trà dư tửu hậu, mỗi ngày đều nghiên cứu nguyên nhân “trong sạch” của đại tướng quân bọn họ.

— Tiêu phủ —

Thân hình cao lớn tà tà ngồi dựa vào ghế thượng, khuôn mặt tuấn mỹ nhả nhận mang theo chút phong độ của người trí thức nhưng không nhìn ra được có biểu tình gì trên đó. Tay trái nắm lấy gáy sách, Tiêu Trì Chi nhìn cuốn kinh thư trong tay, nhìn một tờ, ngón tay thon dài khẽ miết trang sách, lật sang trang tiếp theo. Tay còn lại bình an đặt ở án thượng, để ngự y tiếp tục chẩn mạch.

Ngự y run run thu hồi tay, nhìn nhìn ánh mắt thanh nhiên trong trẻo của Tiêu Trì Chi phía dưới, sầu mi khổ điểm, chỉ tức chính mình hôm nay vận khí xui xẻo, bị Tiêu quân gia nài ép tới đây, biết sớm thế này thì ông đã cáo bệnh ở nhà nghỉ ngơi từ hôm qua rồi.

“Thế nào rồi?”. Thanh âm nhẹ nhàng trong suốt vang lên, ngự y sững sốt hơn nửa ngày mới hồi phục tinh thần lại, phát hiện Tiêu đại tướng quân đang gọi ông.

“Tướng quân chỉ sợ là do quá lo lắng việc quốc sự, thế nên thân thể vất vả khó chịu, chỉ cần hảo hảo chú tâm điều trị, nhất định sẽ...”.

“Ta chỉ hỏi ông, khi nào thì ta có thể ngủ được?”. Tiêu Trì Chi không kiên nhẫn được, đánh gãy mấy lời vô nghĩa của lão ngự y.

“Cái này... Tướng quân nếu đã ba ngày chưa ngủ được, chi bằng ta bốc cho tướng quân ít thuốc ninh thần định khí (thuốc bổ an thần, thuốc ngủ), có thể có ít nhiều tác dụng”.

“Lại là mấy cái thứ thuốc nhân sâm, hoàng bách, đương quy, sài hồ, thăng ma, thương thuật, chích thảo gì đó có phải không?”. Tiêu Trì Chi nhướn mày dương dương tự đắc.

Ngự ý bất giác đổ mồ hôi lạnh trên trán, cả triều đình từ cao tới thấp ai cũng biết làm cho tướng quân này đi vào giấc ngủ quả thực so với tuyển Trạng nguyên còn khó hơn. Tướng quân thân mình lại bắt độc xâm (không thể bị trúng độc), cho dù muốn dùng mê dược hôn mê hắn cũng không có khả năng!

“Không biết tướng quân có cao kiến gì?”. Ngự y rất là “kiêm tốn”, hỏi. Dựa theo lệ thường ngày, ánh mắt tướng quân càng thâm đen sâu thẳm, tính tình hắn lại càng hồng бет, mà hiện tại... Ách, ánh mắt hắn đã đen thui hơn cả miệng vực, đã muốn gần đến giới hạn nguy hiểm a

~“Ông là đang hỏi ‘cao kiến’ của ta đó sao?”. Tiêu Trì Chi lạnh lùng đảo mắt qua, khẽ nhếch miệng, chỉ thấy lão ngự y lão đảo thụt lùi về phía sau.

Tiêu tướng quân này... không phải tâm tình tồi tệ đến mức muốn đem tiểu ngự y này làm thịt đó chứ? Ý nghĩ liêu minh giữ mạng bay nhảy trong đầu vị ngự y, ông cuốn quýt cười cầu hòa. “Hạ quan có cách này, có lẽ tướng quân nên thử một lần. Tướng quân thân mình nhiệt độ tương đối thấp, chìm vào giấc ngủ so với người bình thường có khó hơn một chút, nếu có thể giữ cho cơ thể ấm áp như người ta, có thể thoải mái đi vào giấc ngủ rồi”.

Ngừng lại một chút, ngự y nhìn về phía Tiêu Trì Chi mặt không thay đổi cảm xúc gì, tiếp tục nói. “Từ xưa đến nay, người ta thường lấy nhiệt độ của người khác để làm ấm mình, rất nhanh chóng mà hiệu quả vô cùng, tướng quân không cần ngại nơi theo đi”.

“Trương ngự y, không lẽ ngươi muốn tướng quân nhà ta ôm ngươi mà sưởi chắc?”. Tiêu phủ quân gia Tiêu Nhân từ đầu đến cuối đứng ở bên, nhìn không được mở miệng hỏi.

Ngự y già nua da mặt mỏng nên có chút đỏ. “Tướng quân chỉ cần tìm một nữ tỳ trẻ tuổi, ôm lấy nàng mà tự làm ấm cơ thể...”. Toàn bộ dân chúng thành Lạc Dương đều biết Tiêu tướng quân là người có tiếng giữ mình trong sạch, không dính đến nữ sắc. Nếu tướng quân không chịu làm theo cách đó, hẳn có không ngủ được cũng sẽ không liên quan đến ngự y ông nữa.

Ngự y nghĩ đến đây, trong lòng không khỏi ca hát nhảy múa, thầm nghĩ cuối cùng đã có thể gạt ra khỏi tay củ khoai lang nóng phồng da này, nhanh nhanh biến khỏi phủ tướng quân rồi.

Bất ngờ, Tiêu Trì Chi vốn còn ngồi ở ghế bỗng nhiên đứng lên, chậm rãi đi tới trước mặt thị nữ hầu trà ánh mắt đang si mê nhìn hắn, vươn hai tay ra kéo nàng vào lòng, khẽ nhắm nghiền mắt lại.

Cầm cửa mọi người xung quanh đồng loạt rút xuống sàn!

Hự, không lẽ là thật sao?

Ngự y cùng quần gia Tiêu Nhân ngơ ngác nhìn cảnh tượng trước mắt, chỉ cảm thấy từng đợt sét đang đánh thẳng vào sau gáy. Tuy biết rằng tướng quân đang “thử nghiệm” cách chữa của ngự y, nhưng cảnh này không phải rất...

“Ta đang hoa mắt sao?”. Ngự y quay đầu, hỏi Tiêu Nhân.

“Ta nghĩ... không phải đâu”. Tiêu Nhân lắc lắc đầu một cách khó khăn.

Sau một lúc, Tiêu Trì Chi mở mắt ra, đẩy thị nữ trong lòng ra, còn hướng Tiêu Nhân nói. “Lần sau đổi cho ta người nào béo tốt một chút, người này gầy quá, ôm đau cả người”. (phụt! ôm em nè, em béo tốt nè ca ơi :]])

“... Dạ”. Tiêu Nhân khước miệng giật giật đáp.

Trà quán Duyệt Tẩm được cho là tòa trà lâu hàng đầu trong thành Lạc Dương. Mười năm về trước, nó chỉ là một quán trà nhỏ lụp xụp, thiếu chút nữa đã dỡ bỏ. Ai có thể tưởng được nữ nhi của ông chủ quán trà – Sở Châu Ngọc, dám bỏ ra thời gian mấy năm ròng, đem quán trà lụp xụp đó biến thành nơi sinh động thế này.

Trà của Sở Châu Ngọc đã ngon, trà quán Duyệt Tẩm cũng khác những trà quán khác ở chỗ luôn sáng tạo ra rất nhiều thứ mới mẻ đa dạng. Thời gian trước đây, quán nhập về loại trà mới, đem hoa trộn vào lá trà làm tăng hương thơm, làm cho toàn bộ văn nhân nhã sĩ kéo đến từng đàn như vịt, cũng khiến cho việc kinh doanh của trà quán phát lên như điều gặp gió.

Chính là lúc này, trong đại đường ở Sở gia, biểu tình trên mặt Sở Châu Ngọc lại tuyệt đối không hề vui vẻ gì. Mặc một thân váy sam màu vàng nhạt, thân mình đầy đà của nàng càng mượt mà, khụ khụ, là đầy đà nha, không phải béo. Đôi đồng tử đen nháy của nàng, giờ phút này lại đang phần nộ trừng trừng nhìn hai người trước mắt. “Đại bá, bá nói lời này là có ý gì?”.

“Châu Ngọc à, trà quán Duyệt Tâm này có nói thế nào cũng là sản nghiệp của Sở gia, người đứng là mang họ Sở, nhưng chung quy lại là nữ tử, tương lai người lập gia đình sinh con xong, đứa nhỏ cũng không mang họ Sở, chẳng lẽ người muốn sản nghiệp Sở gia chúng ta rơi vào tay người khác sao?”. Đại bá Sở Hưởng vuốt vuốt chòm râu dê của hắn. (nguyên văn ‘sơn dương râu’ :]])

Sở Mộ Tài – con trai của Sở Hưởng cũng đứng một bên hát đệm vào. “Đường muội*, cha ta nguyện ý ra giá một ngàn lượng bạc mua trà quán này của người đã là việc tốt trên trời rơi xuống rồi, người còn muốn thế nào nữa?”.

“Hừ!”. Sở Châu Ngọc tức giận hừ mũi, trà quán của nàng, chỉ đáng giá bấy nhiêu bạc thôi sao?. “Lúc trước gia gia** mất, các người muốn chia gia sản, sản nghiệp của gia gia nhiều như vậy, các người chỉ chừa mỗi Duyệt Tẩm trà quán cho ta cùng phụ thân. Nay gặp lúc trà quán kiếm ra tiền, các người lại tới đòi thêm! Người nói hay quá, có biết nếu ta ra giá một ngàn lượng bạc bán trà quán này sẽ có bao nhiêu người muốn mua không hả?”.

Sở Mộ Tài mặt biến sắc. “Sản nghiệp của Sở gia, người nói bán là bán được sao!”.

“Khế đất nằm trong tay ta, vì sao không thể?”. Sở Châu Ngọc trợn mắt lên, nàng đã gặp qua nhiều kẻ vô sỉ, nhưng chưa từng gặp qua đường ca*, bá phụ nào vô sỉ như vậy.

“Hay muội muốn gặp nhau ở công đường?”. Sở Mộ Tài uy hiếp nói. “Tục ngữ có câu, dân không đấu lại quan, đường muội chắc đã quên thân phận của ta, không bằng Nhị bá đến nói cho nàng hay đi”.

Nhị bá Sở Mộ Tài gọi, chính là phụ thân của Sở Châu Ngọc – Sở Sinh. Sở Sinh tính tình yếu đuối, liền kéo nữ nhi sang một bên, nhỏ giọng nói. “Ngọc nhi, đường ca của ngươi là quan biên soạn tu chính của Hàn lâm viện, là quan thất phẩm a, chưa tính tới việc hắn là đệ tử của đương kim Đại Lý tự (chùa), chúng ta không thể trêu vào a”.

“Cha!”. Sở Châu Ngọc trấn an nói, bối cảnh thân phận của Sở Mộ Tài là cái gì, nàng tất nhiên biết. “Ta không phải tham tiền, chính là không cam lòng. Năm đó gia gia qua đời, nương (mẹ) cũng qua đời, nhà đại bá bọn họ có quan tâm gì đến chúng ta đâu? Khi đó trà quán đã cũ nát, lại lụp xụp, chúng ta đều phải nai lưng tự làm, bây giờ phải cho bọn họ tiện nghi chúng ta khổ cực gầy dựng như vậy, không có dễ dàng thế đâu!”.

“Ngọc nhi, con có biện pháp gì?”. Sở Sinh biết nữ nhi mình đang đâm đầu vào chỗ tử.

Sở Châu ngọc nhẹ nhàng cười, lập tức quay đầu nói với Sở Hưởng cùng Sở Mộ Tài. “Đại bá, đường ca, các người lo ta lập gia đình xong, đứa nhỏ sinh ra sẽ mang họ người khác, không đành lòng để sản nghiệp nhà họ Sở rơi vào tay kẻ khác đúng không?”.

Phụ tử Sở Hưởng nhìn nhau xong cùng gật đầu. “Đúng thế!”.

“Chuyện này có thể giải quyết dễ dàng”. Nàng ý cười bên môi càng rõ.

“Giải quyết thế nào?”. Phụ tử bọn họ đồng loạt hỏi.

“Ta tìm người ở rể là xong”. Nàng tin tưởng Sở Châu Ngọc nàng trong thành Lạc Dương chỉ cần hô một tiếng, nam nhân nguyện ý ở rể nhà nàng cũng phải cả bó cả bó, tha hồ cho nàng chọn a!

Bốn ngày sau, Sở Châu Ngọc rốt cuộc phát hiện, hóa ra việc tìm một nam nhân tình nguyện ở rể không phải là việc dễ như nàng vẫn tưởng.

Ngày đầu tiên, nàng đã đến nhà của hai mươi bảy bà mối trong thành, nhưng vừa nghe Sở đại tiểu thư muốn tìm người ở rể, không một bà mối nào đồng ý giúp nàng, tất cả đều nói yêu cầu của nàng quá cao. Kỳ thực yêu cầu của nàng không hề cao nha, chẳng qua là muốn nhà trai phải có tri thức, hiểu lễ nghĩa, có thể vào bếp, muốn học về trà, biết thưởng vị trà. Đương nhiên, người đó cũng phải toàn thân lành lặn, thân thể cũng phải mạnh mẽ tráng kiện... Không đợi nàng nói hết, mấy bà mối này đã muốn đem nàng đá ra khỏi cửa.

Ngày hôm sau, Sở Châu Ngọc bắt đầu tìm kiếm một vài văn nhân nghèo túng trong thành, loại người này bình thường đều hiền lành nho nhã, thiếu tiền thiếu bạc, có thể dễ dàng xuống tay. Thật vất vả mới bắt được người thứ mười ba, trình bày ý định của nàng xong, về mặt đối phương lại nghiêm nghị chính khí nói. “Chúng ta là người đọc sách, há có thể làm một việc nhục như thế sao, thân làm nam nhi không thể đi ở rể”.

Làm ơn đi, đại ca, nàng có phải ép hắn đi giết người phóng hỏa gì đâu chứ, với lại ở rể thì có gì mà nhục. “Ta có thể xuất bạc cho người đi thi, cho người một ngày làm rạng rỡ tổ tông gia tộc”.

“Nếu chỉ vì ngân lượng thì thân ta không phải hàng để bán!”.

“.....”. Những lời này, mười hai văn nhân trước cũng đã cự tuyệt nàng tương tự như thế.

Ngày thứ ba, Sở Châu Ngọc tính tìm một quân nhân để xuống tay. Người luyện võ hẳn là lòng dạ trống trải, đối với việc ở rể chắc cũng không phản cảm đi. Nàng tìm tìm kiếm kiếm, tìm được người thích hợp xong vừa định mở miệng, ai ngờ đối phương phát sinh tranh chấp cùng người khác, cánh tay vung lên liền đánh người kia bay ra ngoài.

Sở Châu Ngọc sợ điếng hồn, bỏ chạy trốn chết. Dù sao nàng cũng không muốn sau này vợ chồng phát sinh tranh chấp bất hòa, chính mình lại bị tướng công một chưởng đánh bay ra ngoài thế đâu.

Ngày thứ tư, nàng trực tiếp xông vào hoa lâu*** nổi tiếng nhất trong thành, tìm đến một thanh quan***. “Ta chuộc thân cho ngươi, người ở rể nhà ta, có được không?”.

Thanh quan kia không ngừng quỳ gối dập đầu, nói ra cảm kích với Sở Châu Ngọc. “Sở tiểu thư, ta van cầu ngươi, tha cho ta đi, ta còn chưa muốn chết sớm như vậy, còn muốn tương lai có một ngày có thể nối dõi tông đường, sống cuộc sống bình thường a”.

“Ở rể Sở gia ta, chẳng lẽ không phải cuộc sống bình thường sao?”.

“Đại bá của ngươi đã nói với người trong thành, kẻ nào dám xớ rớ tới ngươi, làm cho ngươi mang thai đứa nhỏ, sẽ lập tức bị đoạn tử tuyệt tôn a!”. Tiểu quan khóc lóc thê lương, càng khóc càng làm nàng thêm ngưỡng ngưỡng.

Ra khỏi hoa lâu xong, Sở Châu Ngọc cảm thấy đầu óc mơ hồ một đồng. Chẳng lẽ tìm người ở rể còn khó hơn lên trời sao? Nàng chẳng qua muốn có một đứa nhỏ mang họ Sở, ngay cả cha nó là ai cũng không ngại rồi đó thôi.

“Này, ngươi có nghe không? Nha hoàn nhà Tôn viên ngoại thế mà không biết xấu hổ đi quyến rũ chủ tử, còn mang thai đứa nhỏ nữa!”.

“Thật sự là không biết xấu hổ!”.

“Ai bảo nha hoàn kia vận khí tốt, bị Tôn viên ngoại đại phu nhân phát hiện, đang muốn tống khứ đi, vừa vận nàng ta lại mang thai, nghe nói Tôn viên ngoại đang tính lập nàng làm tiểu thiếp thứ bảy đó”.

Kìa tam cô lục bà đang luận nói bát quái (là tám chuyện đó), Sở Châu Ngọc đánh hơi được mùi ngon, chỉ cảm thấy trước mắt nhất thời có hy vọng!

“Làm nha hoàn, thực sự dễ dàng quyến rũ chủ tử mang thai đứa nhỏ sao?”. Nàng tiến lên, không ngại học hỏi “điều hay”.

“Nhìn ngươi là cô nương chưa chồng, như thế nào lại đi hỏi mấy cái này?”. Một đại thẩm bộ dáng nhân đạo nhìn nàng.

“Ai, cô nương chưa có chồng, không biết là chuyện bình thường”. Một vị phu nhân khác nhỏ giọng nói với Châu Ngọc. “Làm nha hoàn cùng chủ tử phải nói là như cá gần nước, từ xưa đến nay, vẫn có nhiều nha hoàn ‘mẹ quý vì con’, hoài thai đứa nhỏ của chủ tử, lập tức được làm tiểu thiếp”.

Sở Châu Ngọc nghe xong mắt sáng rỡ lên, hóa ra làm nha hoàn còn có tác dụng này.

Hảo, quyết định rồi! Nàng phải làm nha hoàn, sau đó cố gắng... ách, mang thai đứa nhỏ, về phần làm tiểu thiếp, ờ, vẫn là để cho nữ nhân khác làm đi!

Ngày tiếp theo, Sở Châu Ngọc đứng trước mặt một quần gia trung niên.

“Tuổi?”.

“Mười tám”.

“Lấy chồng chưa?”.

“Chưa”.

“Trong phủ nhiều quy củ, mỗi tiếng nói mỗi cử động đều phải chú ý, cho dù chỉ làm nha hoàn thì cũng phải làm tốt nhiệm vụ, không được có ý niệm không tốt, biết chưa?”.

“Dạ, dạ!”. Sở Châu Ngọc gật đầu như bằm tỏi, cảm thấy hình như quần gia trước mặt này biết được nàng suy nghĩ cái gì trong lòng nên mới cảnh cáo nàng thế.

“Bất quá nhìn ngươi thân thể nhiều thịt, chắc tướng quân cũng không ghét bỏ ngươi đâu”. Quần gia tiếp tục nói.

“Tướng quân?”. Nàng là tới làm nha hoàn, thịt trên người thì dính dáng gì chứ?

“Về sau người chính là nha hoàn trong phủ tướng quân, tiền lương mỗi tháng hai lượng bạc”. Tiêu quân gia mở khế ước ra, in dấu tay của Sở Châu Ngọc vào.

Cái gì? Nàng không phải là làm nha hoàn Khang Phủ sao, như thế nào lại biến thành phủ tướng quân?

Sở Châu Ngọc mở mắt ngẩng đầu, lật đặt chạy tới bên ngoài phủ, nhìn trên cửa lớn ba chữ to tướng đập vào mắt “Tướng Quân Phủ”, sau đó tầm mắt lại hướng sang bên cạnh thoáng nhìn, cách phủ này một cái vách cửa lớn ghi hai chữ “Khang Phủ”.

Oa oa! Không phải đâu!

Hết chương 1

Chú thích :

*Đường muội, đường huynh : anh em bên nội.

**Gia gia : ông nội.

***Hoa lâu : giống với thanh lâu nhưng mà chứa nam nhân, giống host club bây giờ đó.

Thanh quan : Nam nhân trong hoa lâu (nói nôm na là kỹ nam a =.=)

3. Chương 3

Một thân mặc y phục nha hoàn chỉnh tề, Sở Châu Ngọc đắm đắm bả vai. Làm nha hoàn đúng là phải khỏe hơn trâu, nàng chỉ là quét sân trong đình viện thôi đã mệt muốn lăn ra chết, ai lại đi xây cái đình viện rộng thế này làm gì không biết!

Khang phủ Khang công tử và Tiêu phủ Tiêu tướng quân đều là mỹ nam tử được người ta ca ngợi. Nhưng khác biệt ở chỗ, Khang công tử nổi danh lạm tình, một đồng thể thiếp, nha hoàn, danh kỹ cùng hắn ta qua lại nhiều đêm không xuể nên Sở Châu Ngọc mới tính trà trộn vào Khang phủ, đợi thời cơ là lập tức xuống tay. Còn Tiêu tướng quân lại nổi danh không dính tới nữ sắc, nàng đến Tiêu phủ làm nha hoàn thì chỉ có thể... làm nha hoàn.

Sở Châu Ngọc xoa bóp thân thể nửa ngày vẫn cảm thấy cả người dọc xương sống từ lưng đến hông đau nhức vô cùng, cố tình đem trà nàng mang theo xuống bếp pha một ấm.

Từ nhỏ, nàng đã được phụ thân cho tiếp xúc với trà. Ngày này qua tháng nọ, nàng cũng dần yêu thích việc nghe về trà, pha trà, thưởng trà. Sở Sinh từng cười mà khen Châu Ngọc có một cỗ thân thể thấm đẫm trà vị.

Đẩy cửa sổ ra, Sở Châu Ngọc ngắm nhìn vầng minh nguyệt sáng tỏ trên bầu trời, đêm dài thế này chỉ có một mình, chi bằng... Trông mắt liếc liếc ngó ngó, nàng đem bộ dụng cụ pha trà mình đã “bất hợp pháp” đem vào phủ tướng quân ra, sờ soạng lần mò tìm xuống phòng bếp, đun nước nóng. Ở trong này, nước pha trà không thể chọn được nước ngon nhất, đành chấp nhận vậy.

Sở Châu Ngọc đem lá trà đặt vào trong ấm, nước đun nóng đã sôi tăm liền nhắc ra đổ vào ấm. Đợi trà lắng xuống, nàng dùng cái muỗng nhỏ hớt đi lớp bọt trắng ở trên mặt, khuấy khuấy nhẹ.

Thân ảnh đầy đà bưng ấm trà đi ra, lần mò sờ soạng tìm đường trở về phòng xong nàng thở ra một ngụm khí. Tiến đến chiếc bàn nhỏ trong phòng, nàng lần lượt rót trà vào trong mấy cái chén đặt trên đó. Nước sôi bốc khói mang theo hương trà thơm lừng từng chút từng chút tỏa ra khắp phòng. Sở Châu Ngọc hít một hơi thật sâu, cảm thụ hương thơm của trà. Nhẹ nhàng nhấp một ngụm, nàng cảm thấy mỗi một trong người dần dần tan biến, tâm tình bực bội khi vào nhậm tướng quân phủ cũng giảm đi chút ít.

“Quên đi, thuyền đến đầu cầu tự nhiên thẳng, tướng quân cũng là nam nhân, sợ gì không có cơ hội”. Sở Châu Ngọc an ủi chính mình, vừa uống trà vừa ngắm trăng, miệng lẩm bẩm. “Trăng sáng mà trông trái, kén rẽ quả nan giải, hữu nam nhân hiện tại, ta liền gả hắn ngay...”. (*bài thơ vợ vãn của tỳ, ta dịch thế để nghe rồi đấy nhé)

Đột nhiên, nàng thấy hoa mắt, một bóng đen từ đâu đến che mất ánh trăng, nhẹ nhàng khéo léo đứng trước mặt nàng. Mặt hắn như tiên như Phật, gió nhẹ thổi bay những lọn tóc đen nhánh, từng sợi từng sợi tắm trong ánh trăng, như hoa phấp phới, làm người ta quyến luyến không thể dời mắt đi.

Đây là người sao? Hay là thần tiên?

Sở Châu Ngọc lẳng lẳng nhìn bóng dáng đứng ở cửa sổ. Hào nam nhân, thân hình cao to mà thanh nhã, toàn thân mặc hắc y bào, vòng eo thon gọn, đầu đội mũ bạch ngọc, thắt lưng thêu chỉ vàng, lông mày thanh tú, mắt trong như nước hồ thu, sống mũi cao thẳng, môi hồng nhạt, khuôn mặt tuấn tú nhã dật, ở trong bóng tối thật sự mang lại cho người khác cảm giác như thiên tiên hạ phàm, xuất trần thoát tục.

“Người là người sao?”. Chưa kịp suy nghĩ, nàng đã thốt lên.

Người nọ thần nhiên quét mắt qua người nàng. “Người là ai?”.

“Nha hoàn Tiêu phủ”. Ồm,... đây chính là thân phận mới của nàng.

“Tên?”.

“Sở... Châu Ngọc”. Nàng bất giác khai thật tên mình.

Đuôi lông mày hắn giật giật, ngay sau đó từ cửa sổ lướt đến trước mặt nàng, nói ba từ khó hiểu. “Người còn được”.

Sở Châu Ngọc không hiểu gì cả. “Cái gì mà còn được?”.

“Người không gầy, ôm sẽ không đau người”.

“.....”. Đầu nàng một mảnh đen đặc. “Ta đây là đầy đà, không phải béo!”.

Thịt trên người chính là đại hận trong lòng nàng, mỗi khi nhìn thấy các nữ tử khác phong thái thướt tha đủ kiểu, còn nàng ngay cả mua vải may y phục cũng nhiều hơn người ta ít bạc.

“Không ai nói người béo”. Mỹ nam tử liếc nàng một cái, thanh âm như tơ liễu, rất dễ nghe. “Người vừa rồi lăm bắm cái gì?”.

Được rồi, mỹ nhân quả nhiên là mỹ nhân, thanh âm cũng đẹp như thế. Nàng quyết định nể mặt hắn là mỹ nam tử, tha thứ cho hắn tội nói linh tinh. “Không có gì, lăm bắm nhầm thôi”. May mà hắn không nghe thấy bài thơ con cóc nàng làm.

“Người cầm gì trên tay vậy?”. Mỹ nam tử tiếp tục hỏi.

“À, là nước trà”. Sở Châu Ngọc lúc này mới nhớ ra trên tay mình còn đang cầm một ly trà nóng.

“Rất thơm”. Hắn nói.

Bỗng nhiên Sở Châu Ngọc thấy hai tay nhẹ hẫng, ly trà không biết từ lúc nào đã rơi vào tay đối phương.

Ngón tay thon dài oanh nhuận hòa hợp với màu nước trà đỏ đậm, Châu Ngọc khẽ than một câu, mỹ nhân quả nhiên là mỹ nhân, cả ngón tay cũng đẹp.

Tiêu Trì Chi cầm lấy ly trà, hít lấy mùi trà thơm, ừm, không quá nồng như mùi hoa. Vừa rồi hắn không ngửi được, đi tản bộ dưới ánh trăng, chính là nghe thấy mùi hương này.

“Mùi trà là như vậy sao?”. Hắn cảm thấy mùi này và mùi trà hắn thường ngửi có chút khác biệt.

“Người cũng thích uống trà sao?”. Nàng hỏi, người uống trà quý nhất là gặp được tri âm cũng biết yêu trà.

Hắn suy nghĩ một chút, đáp. “Cũng thích”.

Sở Châu Ngọc lập tức vui mừng phấn khởi. “Vậy bình thường người thích uống loại trà nào nhất?”. Khó tưởng tượng được vào tương quân phủ làm nha hoàn thế này còn có thể gặp được một người yêu trà, phải hảo hảo tâm sự mới được!

“Quân Sơn ngân châm”.

Loại trà hần vừa nói, là hoàng trà trân phẩm a. Sở Châu Ngọc liú cả lưỡi, cái đó là trà ngon thượng đẳng a, ở chợ thương nhân cực kì đắt, bình thường không thể mua được.

“Còn những loại khác?”.

“Không có”. Hần lắc đầu.

“....”. Nàng không nói gì. “Ý của ngươi là ngươi chỉ uống một loại trà đó thôi sao?”.

“Có cái gì không đúng sao?”.

“Trà có nhiều loại như vậy, ngươi chỉ uống một loại, thật là đáng tiếc nha”. Nàng dùng ánh mắt đáng tiếc nhìn hần. “Uống trà, nhất định phải uống nhiều loại, uống những loại khác nhau để thưởng những vị khác nhau”.

“Vậy sao?”. Hần cúi đầu nhìn ly trà trong tay.

Sở Châu Ngọc tiếp tục nói. “Tựa như ly trà trong tay ngươi, là trà đỏ An Huy kì môn, loại trà này sắc đỏ tươi trong trẻo, khi mới uống thấy hơi nồng, nhưng sau đó lại nhẹ nhàng khoan khoái kéo dài tận đến lúc vị đã tan đi”.

Vừa nói, nàng vừa nhìn hần, ánh mắt sáng rỡ cổ vũ đối phương, như muốn nói : thử đi, thử xem đi.

Tiêu Trì Chi nhăn mặt nhíu mày, bị ánh mắt của nàng thuyết phục, nâng cánh tay đang cầm ly trà lên, kề miệng, nhấp một ngụm.

Nàng cẩn thận quan sát vẻ mặt hần, nhìn xem biểu hiện của hần là thích hay không thích loại trà này.

“Quả nhiên uống rất ngon, hương vị đúng như ngươi đã nói”. Một chút tươi cười hiện lên trên mặt hần, xem ra mỹ nam tử rất hài lòng với loại trà này nha.

Cười đẹp thật! Hồn nhiên mà tuần nhã, phút giây đó, Sở Châu Ngọc bỗng hiểu ra được vì sao cổ nhân lại ca ngợi nụ cười mỹ nhân nhiều đến vậy. Hóa ra, một nụ cười thật có thể chìm chết người ta a.

“Ta đã nói mà”. Nàng cười đắc ý. “Uống trà, không thể lúc nào cũng chỉ uống một loại, ngươi phải uống nhiều loại khác nữa”.

Hần cúi đầu, suy nghĩ về những gì nàng nói. Một lúc sau, hần đi đến cạnh bàn, tự động cầm một chén khác, rót đầy nước trà vào trong. Trà vừa mới rót ra, mùi thơm ngọt lành êm dịu nhẹ nhàng bay ra, thân thể cũng được thả lỏng, tính cách nóng nảy thường ngày của hần cũng có chút khác biệt. Hần uống xong chén này, lại cầm chén khác tiếp tục uống.

Dù nàng pha trà đúng là rất ngon, nhưng cũng không nên uống nhiều vậy chứ! Sở Châu Ngọc nhìn hần, trợn mắt há hốc mồm. “Ngươi... có phải uống hơi bị nhiều rồi không?”.

“Không có đâu”. Hần lắc lắc đầu. “Trà này rất ngon, uống xong ta cảm thấy được có chút muốn ngủ”. Tiêu Trì Chi vẫn như cũ nhìn chằm chằm vào ly trà trên tay Sở Châu Ngọc, vẻ mặt thèm muốn.

“Muốn ngủ? Ngươi không ngủ được sao?”. Đêm hôm khuya khoắt, vì không ngủ được nên hần mới chạy đến phòng của nàng?

“Ân, không ngủ được”. Hần gật đầu, tay nhu nhu hai bên thái dương, ánh mắt có vẻ mỏi mệt.

Lập tức, Sở Châu Ngọc nhìn hần đầy thương cảm. “Trà của ta thật sự làm ngươi muốn ngủ sao?”.

“Trà ngươi pha có hơi khác với trà người khác hay pha, làm ta thấy thật thoải mái”. Thoải mái đến mức làm toàn thân hần thả lỏng. Hần chưa từng nghĩ tới nước trà có thể làm thuyên giảm bệnh tình của mình.

“Như vậy à”. Nàng trầm tư, bệnh mất ngủ trước đây phụ thân nàng cũng bị, đó là lúc mẫu thân vừa mới mất. Lúc đó, nàng ngày nào cũng pha trà ninh thân định khí cho phụ thân uống, bệnh mất ngủ cũng chậm khá lên.

“Ngươi đợi ta một chút, ta pha loại này cho ngươi thử xem”. Nàng pha cho hần một bình trà khác.

“Thế nào?”. Nhìn hần uống từng ngụm từng ngụm nước trà, Sở Châu Ngọc chờ mong hỏi. Loại trà này trước đây nàng vẫn hay pha cho phụ thân uống, hy vọng cũng có tác dụng với hần.

“Uống rất ngon”.

“Có thấy buồn ngủ không?”.

“Có lẽ phải uống thêm ít nữa”.

Thế là, đêm hôm khuya khoắt, một người pha trà, một người uống trà. Tiêu Trì Chi uống liền mấy chén, cuối cùng cũng cảm thấy buồn ngủ. Khép hờ mắt, đầu của hần cách nàng rất gần. Nàng cúi xuống và bắt đầu thu dọn mọi thứ.

Tiêu Trì Chi chỉ cảm thấy một cổ trà hương ấm áp xộc vào mũi. “Thơm quá...”.

“Trà sau khi uống xong, tự nhiên sẽ lưu lại chút mùi quanh người”.

“Không phải”. Mùi này không phải mùi trà vừa uống mà là mùi trên người nàng tỏa ra, giống như trà mà lại không phải trà, mùi hương thanh nhã có chút đậm hơn, nói không nên lời, làm cho người ta ngửi thật thoải mái, càng muốn ngửi thêm, ngửi thêm... Kim lòng không được, hần cúi thân mình tới gần nàng, muốn nghe rõ hơn hương thơm trên người nàng.

Thân hình Sở Châu Ngọc cứng đờ. Tư thế này, thật sự là rất... rất... rất... rất ái muội a. Mà càng khoa trương hơn là đầu của hần đã ghé sát vào nàng, thế nhưng còn từng chút từng chút tiến gần hơn, cuối cùng dừng lại trên vai nàng.

“Oa! Người, người, người... Nên biết nam nữ thụ thụ bất thân!”. Cho dù hần là mỹ nam hiếm thấy cũng không thể như vậy a! Trực giác nhắc nhở nàng phải đẩy hần ra. Nhưng tay vừa mới chạm vào bộ ngực rộng lớn, thất lưng của nàng liền bị hần ôm lấy, sau đó mặc danh kì diệu, nàng bị hần kéo vào trong lòng.

“Hảo mềm mại”. Hần thì thào. “Cũng không đau người”. (haha, ta vẫn mắc cười chỗ này ghê)

Làm ơn đi! Hần là đang nói nàng phì sao? Nàng thân ‘quắc mắt coi khinh nghìn lực sĩ’ nhưng lại bị hần ôm trong lòng, căn bản không có biện pháp làm cho hần nhìn thấy biểu tình của nàng lúc này.

“Ôm người thực thoải mái”. Làm hần buồn ngủ quá!

“Này, uy, đừng ôm!”. Nàng kháng nghị, tiếc rằng thanh âm kháng nghị đó bị ép vào ngực hần căn bản là vô dụng.

Sở Châu Ngọc loay hoay muốn đẩy người ra. Đẩy một cái, không phản ứng. Lại thúc vào người hần, vẫn không phản ứng.

Thúc liền ba cái, ô, có chút phản ứng. Đáng tiếc, kết cục của phản ứng lại là hần ôm nàng, trực tiếp ngã xuống cái giường gỗ nhỏ đáng thương của nàng.

Rắc! Rắc!

Giường bằng ván gỗ nhận sức nặng của hai người, rõ ràng có điểm không kham nổi.

“Người đứng lên, đừng đè ta!”. Nàng oa oa gọi dậy, nàng vẫn còn là hoàng hoa khuê nữ chưa lấy chồng a!

“Ầm ỉ quá đi!”. Hần bất mãn nhíu mày thực không hài lòng, ở thời điểm hần muốn đi ngủ nàng lại không ngừng la hét bên tai.

“Này, người nếu không đứng dậy, ta sẽ la lên! Đến lúc đó, người tư viên tướng mà lại xông vào phòng nha hoàn tướng phủ, tội danh không nhỏ nha”.

“Ta không có tội gì hết, theo bởi ta ngủ, đừng ầm ỉ”. Hần hai mắt khép hờ, một tia phong tình hiện lên ở đuôi lông mày, so với ngũ quan trong suốt cùng bộ dáng trịch tiên (tiên bị dày xuống hạ giới) của hần lúc trước quả thật bất đồng. Hần giờ phút này giống như yêu mị muốn dụ hoặc thể nhân, làm cho Châu Ngọc bất giác miệng khô lưỡi khô hết thấy.

Sắc đẹp! Sắc đẹp!

Cái này có tính là đang sử dụng mỹ nhân kế với nàng hay không a?!!

Cố gắng nuốt một chút nước bọt, giữa sự trong sạch và hảo mỹ nam lúc này, nàng vẫn thực cố gắng lựa chọn trong sạch. Giờ phút này, nàng đã quên sạch mục đích mình vào tướng quân phủ chính là để đánh mất cái trong sạch kia, để hoài thai đứa nhỏ a!

“Tóm lại, không cho người ôm ta, lại càng không muốn ngủ với người, ta cũng không phải là...”.

“Thật là không ngoan”. Tiêu Trì Chi lăm bằm, nâng ngón tay lên, điểm hạ vài cái á huyết trên người Sở Châu Ngọc. Thoáng chốc, nàng miệng không thể nói, thân mình cũng không nhúc nhích được.

Lão Thiên a! Đây là võ công sao? Mỹ nam uống thiệt nhiều nước trà của nàng, còn chiếm tiện nghi ôm nàng không lẽ là người trong võ lâm?

Sở Châu Ngọc cảm thấy có chuyện không hay ho phát sinh trên người mình. Đã quá nửa đêm, nàng bị một người xa lạ đặt ở dưới thân, người nọ hai tay ôm nàng, đầu đặt lên hõm vai nàng. Mỗi một tác thân thể đều dán vào người hắn, cho dù cách quần áo, nàng vẫn có thể cảm nhận được nhiệt độ cơ thể của cả hai.

Càng không hay ho là, hắn cứ nhiên cứ như vậy... Ngủ?! Vậy nàng phải làm sao bây giờ hả! Cứ bất động như vậy mãi cho đến bình minh sao?!!

Uống phí nàng đối với hắn rủ lòng thương, pha trà cho hắn uống nhiều như vậy, không nghĩ hắn lại “báo đáp” nàng thế này đây! Sở Châu Ngọc lần đầu tiên cảm giác được ‘khóc không ra nước mắt’ là cái vị gì.

Sáng sớm, phủ tướng quân đang yên tĩnh bỗng trở nên âm âm. Quân gia Tiêu Nhân thiếu chút nữa đem cả phủ lật ngược lên hai lần.

“Cái gì? Các người đều không nhìn thấy tướng quân?”. Tiêu quân gia nhìn đám gia nô trước mắt, trong đầu nghĩ tới trường hợp tệ nhất.

Mới tối hôm qua, hắn rõ ràng còn thấy tướng quân ở trong phòng, như thế nào mới sáng ra tỉnh dậy lại không ai nhìn thấy tướng quân đâu? Gia nô nha hoàn trong phủ đều bị Tiêu Nhân dò hỏi tới lui, cứ nghĩ đến chủ tử mình khả năng gặp phải bất trắc gì đó, hắn chỉ cảm thấy chính mình giống như cá ở ngoài nước thoi thóp.

Nếu chủ tử gặp chuyện, triều đình còn không đại loạn sao? Dù sao binh quyền trên tay chủ tử cũng không phải là giỡn chơi.

“Lưu giáo úy, người xem việc này...”. Tiêu Nhân quay đầu ngược lưng nhìn Lưu Sơn. Là hạ nhất đại tướng của tướng quân, Lưu Sơn cũng là khách quen của phủ tướng quân.

“Có lẽ tướng quân ra ngoài?”. Lưu Sơn thật ra không khẩn trương như Tiêu Nhân.

“Không có khả năng, người trông coi cổng phủ xác định chưa từng thấy tướng quân ra ngoài”.

“Tướng quân võ công cao cường, dùng võ nghệ ra khỏi phủ”.

“Tướng quân nếu là xuất phủ, từ trước đến nay vẫn dùng đại môn”. Tiêu Nhân nói. “Huống chi, Lưu giáo úy, người nói xem, tướng quân ở trong chính phủ của mình chẳng lẽ vẫn phải dùng võ công cao cường sao?”.

“Cái này...”. Lưu sơn bối rối.

“Lưu giáo úy, không bằng chúng ta báo quan đi”. Tiêu Nhân đề nghị, nói.

“Báo quan? Báo quan nào đây?”.

Tiêu Nhân vò đầu, bình thường quan phủ chỉ thẩm tra xử lý án mất tích, chỉ sợ là không ai dám tiếp án tử của tướng quân. “Tướng quân là cấp nhị phẩm, nếu có báo, phải báo...”.

Lời còn chưa dứt, liền nhìn thấy bóng dáng chủ tử từ nhà mình thối qua trước mắt hắn.

“Tướng quân!”. Tiêu Nhân kêu lên thật kích động nha, nước mắt thật là chã nha!

“Chuyện gì?”. Tiêu Trì Chi quay đầu, gương mặt tuấn đạt cứ nhiên lộ ra ý cười nhàn nhạt.

Tiêu Nhân cùng Lưu Sơn bắt giặc nuốt nước bọt. Tướng quân đang cười?! Tướng quân mấy ngày nay tâm tình cực độ không tốt cứ nhiên... Nở nụ cười?!

“Nô tài vừa rồi không thấy tướng quân trong phòng, đang tìm kiếm chung quanh đây”. Tiêu Nhân tiểu tâm dục dục nói. (tiểu tâm dục dục : rất cẩn thận – Haran thấy dễ ‘tiểu tâm dục dục’ nghe hay hơn :”>)

“À, ta chỉ là tùy ý đi dạo lòng vòng trong phủ thôi”. Tiêu Trì Chi cất bước vào trong phòng, phân phó Tiêu Nhân. “Bưng đồ ăn sáng đến đi”.

“Dạ”. Tiêu Nhân lĩnh mệnh, vội vàng đi xuống.

Còn lại Lưu Sơn một mình nghiên cứu độ cong khoe miệng Tiêu Trì Chi.

Trên cơ bản mà nói, hắn rất ít khi nhìn thấy thủ trưởng của hắn tươi cười như vậy. Bình thường, cười như vậy chứng tỏ tâm tình đối phương giờ phút này tốt lắm. Cho dù là đánh thắng trận, hắn cũng chưa từng thấy tướng quân cười đến vậy a, chẳng lẽ là...

Tầm mắt Lưu Sơn chậm rãi chuyển qua khoe mắt của Tiêu Trì Chi, vẻ thanh ngân lạnh lùng nguyên bản hiện tại đã phai nhạt chút chút.

“Tướng quân ngủ rồi sao?”. Hắn hỏi.

“Àn, thật lâu chưa được ngủ thái như vậy”. Tiêu Trì Chi ngồi ở ghế thượng, một chuỗi tràng hạt theo cổ tay rủ xuống bụng, tay nhẹ nhàng lần.

Chuỗi tràng hạt xanh biếc oanh nhuận sáng bóng, cùng nét ôn nhuận chỉ phúc, tôn nhau lên thật huy hoàng.

Ngủ thẳng giấc bỗng tỉnh dậy, á huyết tự nhiên đã giải. Sở Châu Ngọc ở trong lòng mắng nhiếc một trăm lẻ tám lần tên tiểu mỹ nhân kia, dám cứ nhiên điểm á huyết của nàng, ôm nàng ngủ một đêm. Tuy rằng đến cuối cùng, nàng cũng đã mơ mơ màng màng ngủ quên mất, đợi đến lúc tỉnh lại, thân thể đã có thể tự do cử động. Nhưng mà... Nhưng mà... Thật sự rất đau nhức, đau khắp cả người.

Mà cái tên đầu sỏ gây nên kia, cứ nhiên không thấy bóng dáng, hại nàng muốn báo quan cũng không biết bắt ai mà báo.

Quét tước đình viện hơn phân nửa, Sở Châu Ngọc liền nhìn thấy mấy nha hoàn cách đó không xa đang nói bát quái.

Người đang nói bát quái là Đào tỷ đã vào phủ hai năm, mà đang nghe bát quái là bọn tân nha hoàn tiến phủ cùng Châu Ngọc không sai biệt thời gian lắm.

“Đào tỷ a, dễ nhìn thấy tướng quân lắm sao? Ta đã đến phủ mấy ngày mà vẫn chưa gặp được tướng quân”. Một tiểu nha hoàn thoát nhìn rất đáng yêu hỏi.

Sở Châu Ngọc cũng muốn nghe đáp án một chút, vì thế nàng chạy nhanh đến, đứng lơ tai lên.

“Ta này vào đã hai năm, cũng chỉ mới đứng xa xa nhìn vài lần. Các người tướng tướng quân dễ gặp đến vậy sao?”. Đào tỷ đáp.

“Ta có thấy qua tướng quân!”. Một nha hoàn khác đáng người cao gầy nói. “Có một lần ở đầu đường, rất xa nhìn thấy tướng quân cười ngựa đi qua”.

“Tướng quân kia thật sự là mỹ nam tử như lời đồn đãi sao?”.

“Đúng vậy, đúng vậy, tướng quân rất đẹp trai sao?”.

“Đương nhiên rất đẹp trai”. Nha hoàn cao gầy kia trên mặt nổi lên chút ửng đỏ. “Tướng quân mặc một thân chiến giáp, nhưng không giống với quân nhân bình thường, ngược lại thật sự nhã nhặn, có giờ tay nhắc chân cũng như trích tiên vậy đó”.

Vậy nha? Không biết so với mỹ nam hôm qua nửa đêm xuất hiện ai đẹp hơn? Sở Châu Ngọc trong lòng âm thầm nghĩ.

Đám nha hoàn nghe xong đều lộ ra vẻ mặt mơ ước. Ngược lại, Đào tỷ thở dài. “Các người nếu vào tướng quân phủ, phải an phận làm nha hoàn, đừng tưởng rằng vào phủ có thể có nhiều cơ hội tiếp cận tướng quân hơn, vận khí tốt được tướng quân coi trọng, đảo mắt liền bay lên cành cao làm phượng hoàng? Ai, Tiêu tướng quân này không phải dễ dàng coi trọng nữ tử bình thường đâu. Năm trước, còn có một nha hoàn, tự nhận mình bộ dạng xinh đẹp, nửa đêm chạy đến phòng tướng quân. Kết quả là...”.

“Kết quả thế nào?”.

“Bị tướng quân một chưởng đánh ra khỏi phòng, toàn thân cao thấp không còn mấy cân xương cốt là lạnh lẽn”.

Ừc!

Sở Châu Ngọc nuốt nước bọt trong cổ họng, xem ra biện pháp nửa đêm mò vào phòng tướng quân này không xài được rồi.

“Nghe nói tướng quân chẳng qua chỉ mới dùng nửa phần công lực, bằng không nha hoàn kia làm gì còn giữ được mạng”. Đào tỷ không phải không tiếc nuối, nói. “Hảo hảo ột nữ tử, bởi vì lòng tham nhất thời, liền biến thành kết cục như vậy, cho dù xương cốt có lạnh lại, chỉ sợ cũng sẽ cử động không tiện, tương lai làm sao còn có phu gia (nhà chồng) nào muốn đây?!”.

Mọi người trên vẻ mặt biểu tình bị kinh ngạc. Sở Châu Ngọc cũng không ngoại lệ, tuy rằng nàng là muốn một đứa nhỏ, nhưng vẫn là không muốn vì vậy mà bị chặt gãy xương cốt toàn thân đâu a. “Tướng quân võ công... Rất cao cường sao?”.

“Là cực kì cao cường mới đúng. Nghe tổng quản nói, võ công của tướng quân, trong thiên hạ sánh ngang với bậc danh hào”. Đào tỷ trầm thía nói. “Tướng quân không phải người thường, tâm tư của hần không phải là thứ chúng ta có thể đoán được. Tóm lại, mọi người cứ an phận thủ thường, hoàn thành bốn phận là được”.

“Dạ”. Đám nha hoàn không cam lòng nhất nhất trả lời.

Sở Châu Ngọc chỉ cảm thấy trên đỉnh đầu đám đám mây đen, không biết bây giờ nàng chạy đến Khang phủ cách vách đây, còn kịp không ta???

4. Chương 4

Sở Châu Ngọc bắt đầu tự hỏi đi hỏi lại bản thân, có phải mình quá ngây thơ rồi hay không?

Nếu là một nam nhân bình thường, muốn hoài thai đứa nhỏ của đối phương là chuyện cực kì dễ dàng. Nhưng hiện tại người kia là Tiêu Trì Chi a, là người địch nhân nghe tiếng đã sợ mất mật, đương triều phụ quốc đại tướng quân, nổi danh không tham luyến nữ sắc. Muốn hoài thai đứa nhỏ của hần... Ách, là chuyện cực kì khó khăn.

Càng khó là, mặc dù ở cùng một phủ, nàng đến giờ vẫn chưa nhìn thấy mặt tướng quân, đừng nói gì đến quyến rũ hần! Bất quá nói lại, trong phủ nha hoàn xinh đẹp, thanh thuần cả một bó to, nếu muốn quyến rũ tướng quân, cơ hội của các nàng ấy so với nàng cũng lớn hơn a!

Đêm đến, Sở Châu Ngọc ở trên giường đắp chăn kĩ càng, đang chuẩn bị ngủ, ai ngờ vừa nhắm đầu, lại thấy bóng dáng màu đen không biết khi nào đã đứng trước giường của nàng.

Người nọ mặc một thân hắc y phục, tóc đen như nhung, không giống ngày hôm qua dùng mũ bạch ngọc búi lên, mà xõa rối tung xuống, mặt mày ôn nhuận như ngọc kia ở ánh sáng âm trầm càng có vẻ trong suốt lạ kì.

Chính là tên tiểu mỹ nam hại nàng đau thất lưng cùng xương sống cả một ngày!

“Người đồ hái hoa tặc! Cư nhiên còn dám tới sao!”. Kẻ thù gặp mặt, tìm muốn đồ con mắt. Sở Châu Ngọc không hề nghĩ ngợi, liền cầm cái gối trong tay hướng đối phương đập tới.

“Hái hoa tặc?”. Tiêu Trì Chi thoải mái tiếp cái gối bay tới, đôi đồng tử xinh đẹp lóe lên nghi hoặc.

“Người là đồ nam nhân biến chất, kẻ thù của nữ nhân!”.

“Thật vậy ư?”.

“Người quả thật là tốt mã dễ cùi, bề ngoài nhìn qua thì ra vẻ đạo mạo, bên trong căn bản chính là một tên Đãng Đồ Tử!”. Nàng tiếp tục mắng, thiếu đường vọt tới trước mặt hắn, quyền đâm cước đá, lại rống lên một tiếng lớn — “Trả sự trong sạch lại cho ta!!!”.

(Đãng Đồ Tử : kẻ háo sắc)

Tiêu Trì Chi cúi đầu, phải một lúc sau, mới lẩm bẩm nói. “Lần đầu tiên có người dám nói ta như vậy”.

“Nếu người khẳng định ta sai, ta thật ra có thể...”.

Khóe môi hắn đột nhiên nhẹ nhàng cười, đêm tối tĩnh mịch, cho dù là cười khê cũng có thể nghe rõ được. Nụ cười của hắn làm Sở Châu Ngọc nhìn ngây ngốc sững sốt một lát. Giống như một cái cao cao tại thượng tiên nhân, đột nhiên rơi vào trần thế tầm thường.

“Người rất thú vị, không giống với những người khác”. Đầu ngón tay hắn nắm một chuỗi tràng hạt, hơi hơi cúi đầu nhìn chăm chăm nàng.

Làm ơn đi, hắn căn bản không biết hối lỗi về hành vi của mình!

“Người... Người...”. Sở Châu Ngọc hết thở ra lại hít vào. “Người không phải đến nhận sai, vậy hôm nay người đến đây làm cái gì?”.

“Uống trà”. Hắn nói, vẻ mặt đương nhiên.

Nàng muốn học máu!

“Nơi này không phải quán trà!”.

“Nhưng ta muốn uống trà người pha”. Hắn còn cực kì nghiêm túc nói. Cặp đồng tử thanh tú nhìn chăm chăm vào nàng.

Sở Châu Ngọc chỉ cảm thấy nước bọt trong miệng lập tức thừa ra hơi nhiều. “Không được”. Nàng mở miệng, quyết không nhìn vào hai mắt hắn. Một đôi mắt như vậy, luôn thực dễ dàng ảnh hưởng đến quyết định của nàng.

“Vì sao?”. Trong giọng hắn có phần khó hiểu.

Hơi cúi thân mình, Tiêu Trì Chi nhìn thiên hạ trước mặt, hắn không hiểu vì sao vẻ mặt nàng lại lộ ra biểu tình tức giận. Nữ nhân khác nhìn đến hắn, luôn là vẻ mặt si mê, nhưng nàng lại là ngoại lệ.

Hắn dựa vào nàng gần quá, gần đến mức Sở Châu Ngọc có thể nhìn rõ hai hàng lông mi của hắn. Ngày hôm qua lúc hắn ôm nàng, vì bị điểm huyết nên nàng không thể nhìn hắn rõ ràng như vậy được. Mà hiện tại nhìn rõ rồi, chỉ có thể tán thưởng : nam nhân này đúng là khuôn mặt đẹp quá đáng! (đẹp mà “quá đáng” thì cũng hơi kì cục =.=)

“Đó là bởi vì... Bởi vì...”. Thật muốn chết! Hắn cứ nhìn chăm chăm, làm nàng ngay cả nói chuyện cũng lắp bắp. Bây giờ chạy nhanh tắt sau này phải thối lui vài bước, nàng kiên định lập trường nói. “Tóm lại không được là không được”.

Hắn nhìn chăm chú vào nàng, hơi hơi nhú mày, như là tự hỏi điều gì, sau đó hít một hơi. “Tuy rằng ta chưa từng làm như vậy, bất quá lời nói của tên kia có vẻ đáng tin cậy”.

Gì? Nàng còn nghiên cứu lời hắn lẩm bẩm lâu bầu, đã thấy mặt hắn ở trước mắt nàng càng lúc càng to ra, sau đó....

Bùm!

Trước mặt nàng một mảnh đỏ bừng. Đơn giản là cặp môi của hắn, giờ phút này thế nhưng đặt trên môi nàng! (*bùm bùm* first kiss *la la la*)

Đôi môi mềm mại, mang theo cảm giác mát lạnh, Sở Châu Ngọc cảm thấy máu toàn thân tựa hồ đều tập trung ở môi nàng. Môi nàng trở nên nóng quá, nóng quá, trái ngược với môi của hần quả là lạnh lẽo.

Đây là hôn sao? Nàng... Nàng... Nàng sống mười tám năm, cứ nhiên bị một nam nhân xa lạ tên còn chưa biết hôn!

Không biết qua bao lâu, môi hần rốt cuộc chịu rời môi nàng.

“Hiện tại, ngươi có thể pha trà được rồi”. Về mặt của hần rất là... nghiêm túc, không có chút ô uế gì của một tên Đẳng Đồ Tử, ngược lại bộ dáng còn như văn nhân nhã sĩ đi vào quán trà, vừa thanh toán tiền trà, ngồi chờ uống trà vậy.

Sở Châu Ngọc còn đang mờ mịt đột nhiên tròng mắt, tên khốn vừa mới khinh bạc nàng, hần nói như vậy, ý tứ chính là...

“Ngươi hôn ta vì muốn ta pha trà cho ngươi uống?”. Âm lượng đề cao vài quãng, nàng cơ hồ là đang rống lên.

“Ngươi đang tức giận?”.

“Là đương nhiên!”.

“Có người nói với ta, chỉ cần làm như vậy, nữ nhân đều nguyện ý nghe lời”. Hần tự nhủ thấp giọng nói. (>v< dễ=“” thương=“”>

Là ai nói? Nàng muốn đi giết tên đó liền! Sở Châu Ngọc tức giận cực độ.

“Bởi vì ta hôn ngươi chưa đủ lâu sao?”. Tiêu Trì Chi lại cúi thân mình, tựa hồ muốn lặp lại hành động vừa rồi.

Không phải chứ? Một lần còn chưa đủ sao?!!

“Đợi chút... Ngươi, ngươi thật sự chỉ là muốn ta pha trà cho uống thôi?”.

Hần dừng lại, gật gật đầu.

“Ta đây pha cho ngươi, bắt quá ngươi, ngươi không được làm trò xằng bậy!”. Nàng nói không ngừng, rất nhanh liền đem dụng cụ pha trà bày lên.

Chừng một khắc sau, Tiêu Trì Chi đã được uống trà hần muốn. Sở Châu Ngọc tắc sớ muốn trừng chết tên nam nhân kia, ngay cả uống trà tư thế cũng vô cùng tao nhã. Thật muốn cho hần ném thử cái “trùng mắt dục mặc”.

Ngẫm lại, cũng chỉ có nữ tử đã gặp quen mặt như nàng mới có thể dễ dàng tha thứ cho loại hành vi này của hần, nếu đổi thành các tiểu thư khuê các bình thường, đã sớm lấy ba thước vải trắng thắt cổ đi!

“Vì sao nhìn ta như vậy?”. Tiêu Trì Chi nghiêng đầu nhìn Sở Châu Ngọc, hơi nheo lại hai tròng mắt.

Nàng đột nhiên có cảm giác như đang nhìn chăm chăm vào một thượng vị giả. (thượng vị giả : người có học vấn, quyền lực cao đứng đầu – Haran chém đấy nhá, ai bik sửa đùm ta với :-ss)

“Ngươi là ai?”.

“Ngươi không biết ta là ai?”. Hần có chút kinh ngạc nhìn nàng.

Nàng quăng cho hần một cái xem thường. Hần còn chưa nói, nàng sao mà biết được. Nói chung, thân phận thượng vị giả mặc y phục cũng có quy tắc đẳng hoàng, chỉ có tầng lũ cùng người hầu mới có thể mặc hắc y phục. Hai lần gặp hần, hần đều mặc hắc y, chắc hần là người hầu, Sở Châu Ngọc thầm đoán thân phận đối phương.

Hần nghiêng đầu trầm tư một lúc xong. “Tuyệt Thanh, ngươi có thể gọi ta là Tuyệt Thanh”.

Nàng một chút cũng không có hứng thú biết tên hần, nhưng có ai làm ơn nói cho nàng biết, tình huống vì sao biến thành thế này không?

Khi hần uống trà xong, nàng thực nghĩa chính tử nghiêm nói cho hần biết : hần có thể đi rồi. Nhưng không nghĩ tới hần lại ôm nàng trực tiếp nằm lên giường, luôn miệng lẩm nhẩm cái gì mà ôm nàng thì thấy ngủ ngon hơn. Hần thực xem nàng là món đồ chơi sao?

“Buông ra!”. Sở Châu Ngọc giãy giụa. Tuy rằng, ách, hần chỉ là ôm nàng mà thôi, quần áo trên người cả hai cũng chưa cởi ra, nhưng mà... “Này! Người biết không, người cứ như vậy ta sẽ báo quan!”.

“Không có quan phủ nào dám tiếp án tử này của người đâu”. Tay hần cũng không vì lời nàng nói mà buông ra.

“Người dựa vào cái gì khẳng định chắc chắn như vậy?”.

“Tóm lại là ta có thể khẳng định như vậy”. Hần nói chắc chắn, thân mình đã muốn ghé vào trên thân thể nàng. “Chỉ có người mới mềm mại như thế này thôi, ôm người khác đều làm ta thấy đau người”. Thân thể mềm mại, rất khác biệt so với khi ôm nữ tử khác.

Những lời này của hần làm cho nàng giật mình một cái. “Người có ôm qua rất nhiều người?”.

“Cũng không phải rất nhiều, chỉ có vài người mà thôi”.

“.....”. Nguyên lai hần là kẻ đã tái phạm nhiều lần!. “Người không được ôm ta ngủ! Nếu như bị người khác nhìn thấy, bọn họ nói ta thế nào đây? Nếu ta mà chết chìm, cũng không buông tha người đâu, biết chưa!”. Sở Châu Ngọc uy hiếp nói, đáng tiếc tiếng nói bị xáo trộn, hoàn toàn hủy đi phần ác cảm trong đó.

“Không ai dám dìm chết người đâu”. Hần chôn bả đầu ở hõm vai nàng, liều mạng hít lấy hơi thở thấm đẫm cổ trà hương cùng mùi thơm của cơ thể thiếu nữ. “Thật sự là kỳ quái. Chỉ cần ôm người, ta rất dễ chìm vào giấc ngủ”.

“Người cho dù không ôm ta, cũng có thể ngủ vậy!”. Bột quyền của nàng đánh vào người hần, tựa như mát xa cho hần thôi. Tiêu Trì Chi thậm chí còn thoải mái rên lên một tiếng, Sở Châu Ngọc cả mặt đen sì sì.

“Ngủ không được đâu”. Hần khẽ nhắm hai tròng mắt, cọ cọ trước ngực nàng. “Đối với người khác mà nói, muốn ngủ là chuyện thực dễ dàng. Nhưng đối với ta là chuyện rất khó, cho dù suy nghĩ trống rỗng, tạm dừng nghĩ ngợi đi nữa, người vẫn cứ tỉnh như sáo”.

Đó là một loại cảm giác không thể kể rõ với người khác, cho dù là ngự y đương triều đôi ba lần chẩn trị cho hần, vẫn thủy chung không có hiệu quả gì.

“Sư phụ, vì sao chuyện người khác làm thực dễ dàng, với con lại khó khăn như vậy?”. Năm đó, hần mười lăm tuổi, từng hỏi qua sư phụ hần – vị thiền sư nổi tiếng Tuệ Ngộ – như vậy.

“Còn có những chuyện người khác rất khó làm, con lại dễ dàng làm được đó thôi”. Tuệ Ngộ thiền sư thần nhiên nói. “Tuyệt Thanh, người sống phải hiểu có lúc được lúc mất, con có được một ít ở đây, tự nhiên sẽ mất đi ở kia một ít”.

Lần đó, hần suy nghĩ suốt bảy ngày trời.

“Cho dù ta muốn dùng thứ gì đó mình có để đổi lấy giấc ngủ dễ dàng của một người bình thường cũng không có khả năng”. Tiêu Trì Chi nói.

Có lẽ vì giọng điệu nói chuyện của hần có gì đó thật thần nhiên, cơ hồ lại ẩn chứa bi ai không thấy được, khiến cho Sở Châu Ngọc dần thôi giãy giụa.

“Người biết không? Có lần ta thậm chí bẻ gãy tay chính mình, chỉ để biết được có phải hay không nếu đau đến quá, ta sẽ mê man ngất đi”.

Trái tim của nàng như bị cái gì đó nặng nề ép lại. “Sau đó thì sao?”.

“Vẫn là không được, cho dù cánh tay có gãy, xương cốt có đứt lìa, ta vẫn không có biện pháp ngất đi, cũng không có biện pháp đi vào giấc ngủ như ta mong muốn”. Hai tay hần ôm nàng siết thật chặt.

“Người gãy... Là gãy tay nào?”. Sở Châu Ngọc không thể không hỏi.

“Người muốn biết?”. Tiêu Trì Chi ngược mắt, ngẩng đầu nhìn nàng.

Những lọn tóc đen nhánh theo động tác của hắn, chậm rãi rũ xuống hai vai, phủ lên hai gò má, từng đợt từng đợt lay động, che phủ đi đôi mắt của hắn. Trong nháy mắt, nàng có cảm giác xúc động, thật muốn vén lên những lọn tóc đó, muốn nhìn rõ đôi mắt kia của hắn.

“Ta... thật muốn biết”. Nàng mấp máy đôi môi chợt có chút khô.

“Là tay trái”. Hắn mỉm cười.

Tầm mắt của nàng dời về phía tay trái hắn, cánh tay bị ống tay áo lấp đi, không thể nhìn ra có điều gì khác thường. “Còn đau nữa không?”.

“Không đau, vết thương đã lành rồi”. Mặt hắn lại ghé sát hõm vai nàng. “Người biết không? Khi ta uống trà của người, khi ta ngửi được loại mùi hương làm ta thả lỏng trên người người, khi ta phát hiện ra nguyên lai nếu ta ôm người, có thể dễ dàng chìm vào giấc ngủ, ta thật hảo vui vẻ”. (ôi, tình cảm quá... TvT)

Cảm giác vui vẻ này, không thể nói thành lời, giống như từ lúc hắn sinh ra đến giờ luôn tìm kiếm bảo vật ở tận đâu, nay lại ngẫu nhiên phát hiện ra nguyên lai bảo vật luôn nằm trong lòng bàn tay hắn.

“Châu Ngọc, người cứ ở cạnh bên ta, cùng ta ngủ, được không?”. Hắn nhẹ giọng lẩm bẩm, trông mắt sáng lưu chuyển thành một mảnh mông lung. Ngữ khí của hắn, vừa giống như mệnh lệnh, vừa như đợi chờ, còn như khẩn cầu.

Cái này... Làm sao có thể đáp ứng a?! Trực giác Sở Châu Ngọc muốn cự tuyệt, nhưng nhìn ánh mắt của hắn, lời nói thật không thể tuôn ra khỏi miệng được...

Ngủ một lần thì là ngủ, hai lần cũng là ngủ, ba lần bốn lần thì cũng cứ là ngủ thôi!

Ngủ thẳng một mạch khiến chính Sở Châu Ngọc có điểm chết lặng. Cũng may đối phương ôm nàng chỉ là ngủ mà thôi, không có làm hành động gì kì quái.

Nàng có lẽ là vì thương hại hắn, khi hắn nói vì muốn ngủ được mà bẻ gãy cánh tay chính mình, nàng thật sự xúc động. Chuyện đối với người bình thường thật dễ dàng mà hắn lại phải dùng phương thức kịch liệt thế để tiến hành. Bẻ gãy cánh tay của chính mình, thật là đau đớn đến mức nào chứ?

Nếu đơn giản chỉ cần ôm nàng, hắn có thể dễ dàng đi vào giấc ngủ, nàng cũng không cần kiên trì cố chấp như vậy làm gì.

Đương nhiên, nàng còn muốn đối phương cam đoan, cam đoan không được điểm á huyết của nàng. Tư vị bị điểm á huyết cả một đêm thật là không dễ chịu.

Còn nhiều tò mò, Sở Châu Ngọc không tránh được giãy giụa vài cái. Nàng hỏi. “Tuyệt Thanh, người không có cha mẹ sao?”.

“Không có”.

“Huynh đệ tỷ muội thì sao?”.

“Cũng không. Ta chỉ có một sư phụ, xem như là thân thích đi?”.

Ha? Hắn là cô nhi sao?

“Vậy người có muốn ở rể nhà người khác không?”.

Tay hắn cầm tràng hạt. “Ta chưa từng nghĩ đến chuyện thành thân”. (ha! anh đi tu ko nổi với chị đầu nhak *hắc hắc*)

“.....”. Sở Châu Ngọc không nói gì. Nếu nàng không có cách nào dụ “tối thân cận” nam tử này ở rể thì có cơ hội hoài thai đứa nhỏ cũng tốt. Hắn là tiểu mỹ nhân, đứa nhỏ tương lai sinh ra chắc chắn cũng sẽ rất xinh đẹp. Trong đầu nàng không khỏi hiện ra khuôn mặt tiểu hài tử giống hắn.

So với tướng quân hung bạo, tàn ác, một chưởng có thể đánh nát xương cốt người ta trong truyền thuyết kia mà nói, hắn là một sự lựa chọn an toàn.

Chỉ tiếc mỗi tối khi đến phòng nàng, mỗi tối ôm nàng ngủ, hần đều là mặc quần áo. (trời ơi, té xỉu, bà chị là sắc nữ, đại sắc nữ luôn! 8->)

Cho dù đầu hần cọ trước ngực nàng, cho dù hần chôn mặt ở hõm vai nàng để ngửi cái gọi là trà hương trên người nàng, nhưng chỉ có vậy mà không có động tác nào khác đi quá.

Nói cách khác, xét theo mức độ nào đó mà nói, Sở Châu Ngọc ít nhất vẫn là một “thân trong sạch”.

Mà lúc nàng liếc mắt đưa tình với hần giống các thanh lâu nữ tử, vẻ mặt hần lại nghi hoặc nói. “Châu Ngọc, mắt ngươi không thoải mái sao?”. :]]

“.....”. Làm ơn đi, nàng quyến rũ hần tệ đến vậy sao?

Kết quả là, Sở Châu Ngọc coi như đã chết tâm, thâm nghĩ nên nhanh chóng thể nào chữa khỏi tật xấu mắt ngủ của Tuyết Thanh, sớm để nàng thoát thân.

Lười biếng mở hai con mắt, Sở Châu Ngọc nheo mắt nhìn ánh nắng ngoài cửa sổ chiếu vào. Tờ mờ sáng, nha hoàn đã phải dậy nên nàng cử động thân mình, tính đứng lên.

Một cánh tay gầy gầy đặt bên hông nàng, làm cho nàng muốn đứng dậy cũng không được. Sở Châu Ngọc thở dài, vén chăn vươn hai tay ra, tính đem cánh tay kia gạt đi.

Nàng kéo!

Cánh tay kia không chút động đậy.

Nàng lại kéo!

Cánh tay kia vẫn như cũ đặt trên thắt lưng nàng.

Sở Châu Ngọc gắng hết sức, đến nỗi đỏ bừng cả mặt, hai tay cầm lấy cánh tay của Tiêu Trì Chi, định kéo lên...

“Làm sao vậy?”. Thanh âm thanh nhuận kéo dài vang lên bên tai nàng.

Nàng thở hắt ra, đầu vừa chuyển, liền nhìn thấy gương mặt tuần nhã phóng to ra trước mắt nàng.

Tiêu Trì Chi nằm nghiêng trên giường, đầu tóc đen rối tung trên vai, quần áo ngủ vì nằm mà hở rộng phần cổ, lộ ra lồng ngực khiến người ta mơ màng. Khuôn mặt có chút lười biếng, cánh môi đậm sắc, biểu tình sương mù vừa mới tỉnh ngủ, Sở Châu Ngọc nhìn xem chỉ cảm thấy một luồng nhiệt khí chạy thẳng tới ốt, nhanh chóng dời tầm mắt đi.

Nam nhân như vậy, trời sinh chính là tai họa cho nữ nhân!

Nàng mặt đỏ tai hồng nắm cái gối che đi gương mặt đã muốn thành trái đào chín của mình. “Trời đã sáng, nên đi thôi!”.

“Không thể ngủ thêm chút nữa sao?”. Tiêu Trì Chi hạ cái gối xuống đầu, hỏi.

Nàng trừng hần, dùng ánh mắt tỏ rõ quyết định của mình — không có khả năng!

Tiêu Trì Chi sờ sờ cái mũi, cuối cùng dời cánh tay vẫn đang đặt trên thắt lưng nàng đi. “Châu Ngọc, ngươi thật khác với những nữ tử khác”.

“Tiếp nữa, không phải ngươi nên nói ta so với người khác còn đặc biệt mềm mại đi?”. Nàng trợn mắt trắng lên. “Những lời này ngươi đã nói nhiều lần quá rồi, không cần nhắc ta nhớ là ta béo!”.

“Ngươi không có béo”. Hần thực khẳng định nói.

“Vậy vì sao ngươi luôn nói ta mềm mại?”.

“Ta không thích nữ tử gầy”. Hần nghi nghi nói. “Ta thích ngươi như vậy, thịt nhiều một chút, ôm thật thoải mái”.

“.....”. So với việc nói nàng béo, ý tứ có gì khác đây? Chẳng khác gì hết!

Sở Châu Ngọc lười dây dưa vấn đề này, xoay người xuống giường, sửa sang mền gối. Tiêu Trì Chi đi đến trước tiểu gương đồng duy nhất trong phòng nàng, cầm lấy lược bắt đầu chải sơ đầu.

Đợi Sở Châu Ngọc sắp xếp giường chiếu gọn gàng, rửa mặt sạch sẽ, trở về phòng nhìn thấy hắc vẫn còn “đánh vật” với mớ tóc.

“Phụt! Haha”. Nàng không kìm được cười thành tiếng. “Nào có ai chải đầu như vậy chứ?”. Bộ dáng hắc chải đầu quả thực có thể nói là tên ngốc.

Tiêu Trì Chi vừa nhìn thấy Sở Châu Ngọc, tự nhiên đem lược trong tay đưa cho nàng.

“Gì chứ?”.

“Chải đầu”. Hai chữ, đơn giản mà truyền đạt ý định rõ ràng.

Nàng trợn mắt lên. “Người thật là thị vệ sao? Như thế nào ngay cả chải đầu cũng không biết?”.

“Ai nói ta là thị vệ?”. Hắc kỳ quái hỏi ngược lại.

“Người cả ngày mặc hắc y, không phải thị vệ, chẳng lẽ là tăng lữ?”. Chưa thấy qua hòa thượng nào lại dám ôm nữ nhân ngủ như vậy.

Tiêu Trì Chi không hề nói gì, chỉ ngồi ở ghế, một bộ dáng chờ Sở Châu Ngọc chải đầu cho.

Sợi tóc mềm mại chạm vào trong lòng bàn tay, thực là cảm giác ngoài dự kiến của nàng. Không nghĩ tóc của một nam tử cũng mềm mại như tơ lụa thế.

Nàng sửa sang lại mớ tóc rối bay của hắc một chút, cho đến lúc chải xong chỉnh tề toàn bộ đầu tóc đen mượt của hắc.

“Đúng rồi, cây trâm hôm qua người búi lúc đến đâu?”. Sở Châu Ngọc hỏi.

“Không biết, chắc rơi trên giường”. Tiêu Trì Chi đáp.

Sở Châu Ngọc sờ soạng tìm kiếm trên giường một hồi, mới tìm được cây trâm phỉ thúy. Cây trâm ngọc bích, cho dù kiểu dáng đơn giản cũng phải khiến nàng rửa thắm : có thị vệ nào được đãi ngộ tốt thế này không chứ, cư nhiên còn có thể mang trâm phỉ thúy.

Bất quá chỉ là rửa thắm vậy thôi, Sở Châu Ngọc vẫn búi gọn tóc của Tiêu Trì Chi lên, gài ngang cây trâm ngọc bích. Tóc đen xúng bích trâm, làm khuôn mặt hắc lại càng thêm mỹ. Khác với khuôn mặt lười biếng lúc mới tỉnh dậy, hắc hiện tại có thể nói là phong hoa tuyệt đại mỹ nhân...

Thiên a! Nàng cư nhiên còn dùng bốn chữ ‘phong hoa tuyệt đại’ nói về một tên thị vệ, tám phần là đầu óc nàng hồ đồ rồi. Sở Châu Ngọc vội vàng vẩy vẩy đầu, lại nhìn đến đối phương vẻ mặt kỳ quái đang nhìn nàng, dường như chờ đợi cái gì.

“Còn có việc gì sao?”. Nói cách khác, sao hắc còn chưa chịu đi???

“Rửa mặt”. Hắc liếc mắt nhìn sang chậu nước bên cạnh.

Sở Châu Ngọc muốn ngửa mặt lên trời thét lớn!!! Nàng vào tướng quân phủ là để làm nha hoàn ột tên thị vệ hay sao chứ???

5. Chương 5

Tiêu Nhân này làm quản gia ở tướng quân phủ cũng đã mấy năm rồi nhưng vẫn là lần đầu gặp phải tình huống tâm tình tướng quân mấy ngày đều tốt.

Tuy rằng mấy ngày nay, cứ đến đêm là tướng quân sẽ mất tích một cách ly kỳ, nhưng sáng ngày hôm sau sẽ thấy tướng quân tự động xuất hiện trong phòng bình thường, cho nên hắc cũng không giống những ngày đầu không thấy chủ tử đâu liền lên trời xuống đất tìm người.

Cung kính dâng bái thiếp trong tay cho Tiêu Trì Chi, Tiêu Nhân cúi đầu xuống, khóe mắt nheo nheo quan sát thật cẩn thận biểu tình của chủ tử. Chỉ thấy Tiêu Trì Chi nhìn bái thiếp một lát sau, trên mặt vẫn không nhìn ra là vui hay giận.

Người phát bái thiếp là đương triều Thất hoàng tử. Hoàng thượng tuổi đã cao, tuy rằng đã sớm lập thái tử, nhưng thái tử này tính tình yếu đuối, tài trí lại tầm thường, trong triều đình cũng không có nhiều phe cánh ủng hộ, bởi vậy các vị hoàng tử có thực lực khác liền bắt đầu rục rịch. Mà Thất hoàng tử này là người có dã tâm lớn nhất đối với ngôi vị thái tử.

Tiêu Trì Chi là một trong những người bạn ít ỏi của Thất hoàng tử.

“Tiêu Nhân, chuẩn bị xe ngựa”. Tiêu Trì Chi gấp bái thiếp lại, phân phó Tiêu Nhân.

“Dạ”. Tiêu Nhân lĩnh mệnh, đi xuống chuẩn bị.

Đợi đến ngày hôm sau, Tiêu Trì Chi đúng hẹn đến dự tiệc, cũng là việc ngoài mong đợi của Thất hoàng tử. Phải biết rằng, Tiêu Trì Chi rất đáng sợ, nhưng cũng rất nổi tiếng trong triều. Mặc dù hai người xem như hảo bằng hữu, nhưng muốn thỉnh hân đại giá đến tham dự quả thật không dễ.

“Tiêu huynh!”. Thất hoàng tử đứng dậy tiếp.

“Thất hoàng tử”. Tiêu Trì Chi thi lễ hồi đáp.

Thất hoàng tử đón Tiêu Trì Chi ngồi xuống xong, cười nói. “Nghe nói Tiêu huynh gần đây thích trà thượng phẩm, cho nên ta cố ý thỉnh huynh đến nếm thử chút trà ở trà quán này”. Thất hoàng tử ngừng lại một chút, vui vẻ nói. “Tuy rằng trà quán này là cửa hiệu lâu đời đã trăm năm ở Lạc Dương, nhưng theo ta biết Tiêu huynh thì chắc huynh chưa từng đến đây bao giờ đâu”.

Hai người quen biết không phải mới một, hai năm, tính tình Tiêu Trì Chi thế nào tất nhiên Thất hoàng tử quá hiểu. Mấy nơi văn nhân nhà sĩ tụ tập thế này, Tiêu Trì Chi nghĩ đến còn lười hướng hồ đến giúp vui.

“Đúng là ta chưa từng tới”. Tiêu Trì Chi thản nhiên nói.

Sư phụ pha trà trong quán bày ra một bộ trà cụ tốt nhất, nhanh chóng đổ nước pha trà trước mặt Thất hoàng tử và Tiêu Trì Chi.

Bàn tay thi triển động tác pha trà lưu loát sinh động như mây bay nước chảy, Tiêu Trì Chi đã xem qua Sở Châu Ngọc làm rất nhiều lần, rõ ràng là động tác giống như đúc, nhưng hắn vẫn thấy dường như Sở Châu Ngọc làm tốt hơn vị sư phụ này. Hơi cau mày, hắn trừng mắt nhìn vị sư phụ pha trà.

Thất hoàng tử vừa thấy biểu tình của Tiêu Trì Chi, vội hỏi. “Huynh thấy chỗ nào không ổn sao?”.

Tiêu Trì Chi trầm ngâm, không trả lời, nhưng Thất hoàng tử vừa ngửi được trà hương tràn ra, liền hiểu ngay. “Ta thật quên khuấy đi, Tiêu huynh mỗi lần uống trà đều là Quân Sơn ngân châm”.

Dứt lời, Thất hoàng tử trừng mắt liếc sư phụ pha trà một cái. “Còn không mau đi đổi trà Quân Sơn ngân châm”.

“Dạ, dạ, tiểu nhân lập tức đổi trà”. Sư phụ pha trà không ngừng khom lưng cười cầu tình, trên người đã đổ một tầng mồ hôi lạnh. Nếu không cẩn thận chộc mấy vị quan gia này nổi giận, chỉ cần đổi phương phát tay, cái mạng nhỏ của hắn cũng không còn.

Sư phụ pha trà đang chuẩn bị đổ trà đi, Tiêu Trì Chi lại nói. “Không cần đổ đi, vẫn còn uống được”.

Thấy hắn đã nói vậy, Thất hoàng tử cũng không kiên trì nữa, phát tay gọi một nô tỳ xinh đẹp bưng trà lên để trước mặt Tiêu Trì Chi.

Ngón tay thon dài nhấc ly trà lên, Tiêu Trì Chi cúi đầu nhìn nước trà màu vàng nhạt trong chén, mùi trà tươi mát lượn lờ ở chóp mũi.

“Đây là trà gì?”. Hắn hỏi.

“Bể tướng quân, là Bạch hào ngân châm, lá trà có hình dạng như cây kim, màu lại trắng bạc nên được gọi như thế. Có tác dụng nâng cao tinh thần, đẩy lùi hỏa khí rất hiệu quả”.

Tiêu Trì Chi nâng ly trà lên sát môi, nhẹ nhàng nhấp một ngụm, hít một hơi trà hương. Trà Bạch hào ngân châm này, Sở Châu Ngọc cũng từng pha cho hắn, một bên pha trà, còn một bên nói thầm cho hắn biết trà này đắt thế nào, mua khó thế nào.

Cứ nghĩ đến biểu tình hão đau lòng trên khuôn mặt tròn tròn nhỏ nhỏ ấy, môi hắn bất giác mỉm cười. (Aww, so cute >v<)

Thất hoàng tử thấy Tiêu Trì Chi uống trà ẩn hiện ý cười, tự nhiên rất vui vẻ, lệnh thưởng cho sư phụ pha trà.

Hai người một bên uống trà, một bên đàm luận thời cuộc hiện nay.

Thất hoàng tử đột nhiên nói. “Tiêu huynh, huynh cũng biết ta hôm nay mời huynh ra đây là muốn nói chuyện gì đúng không?”.

“Àn”. Tiêu Trì Chi nâng ly trà, dùng giọng mũi hừ một tiếng. Trà quán đã được Thất hoàng tử bao toàn bộ, mấy người chung quanh đây, đều là tâm phúc của Thất hoàng tử. Ở trong này nói gì, cũng không lo sợ bị người ngoài nghe được.

Thất hoàng tử cười, ngón tay chấm nước trà, viết một chữ “Quyền” trên bàn.

Tiêu Trì Chi liếc nhìn chữ kia, lại nhìn Thất hoàng tử. “Người muốn?”.

“Đúng vậy, tất cả các hoàng tử có ai mà không muốn?”. Từ nhỏ, hắn sinh ra ở đế gia, đối với khát vọng quyền lực, hắn so với người ta còn mãnh liệt hơn. Mà thế cục hiện tại, mọi người trong lòng đều hiểu rõ, thái tử bị phế là chuyện không sớm thì muộn, mà nếu không phế thì một khi hoàng thượng băng hà, chỉ sợ thái tử ngồi trên long ỷ cũng sẽ gặp nhiều bất trắc.

Tiêu Trì Chi không nói gì nữa, chỉ lười biếng dựa vào lưng ghế, một chuỗi tràng hạt theo cổ tay hắn tràn xuống tới ngón tay, hắn lần từng hạt từng hạt, chậm rãi để thời gian trôi đi giữa hai người.

Qua hồi lâu, Thất hoàng tử rốt cuộc thở dài một hơi. “Đúng theo tính tình của Tiêu huynh tất nhiên sẽ không can thiệp vào việc này, nhưng huynh cũng biết đạo lý ‘thất phu vô tội, hoài bích kỳ tội’ “*.

*Sách viết câu: Thất phu vô tội, hoài bích kỳ tội, vì kẻ thất phu không mang ngọc, không hiểu biết gì nên không thể bị kết tội mà chỉ kết tội người hoài bích tức là người mang ngọc, người có kiến thức, là những kẻ có địa vị được ưu đãi trong xã hội, những người này mới đáng mang ra xử tội khi họ làm bậy. – nguồn : tambut.wordpress.com

Tiêu Trì Chi nheo mày.

Thất hoàng tử lại đưa ngón tay chấm nước trà, viết một chữ “Bình” trên bàn.

Người nắm một phần ba binh quyền trong tay, giữa trận chiến tranh đoạt quyền lợi của các hoàng tử, làm sao có thể dễ dàng đứng ngoài cuộc.

Tiêu Trì Chi cúi mặt, ngón tay tiếp tục lần những hạt tràng. Qua thời gian một nén nhang sau, hắn đột nhiên đứng dậy. “Đã không còn sớm nữa, ta về phủ trước”.

Thất hoàng tử đương nhiên hiểu được ý tứ của đối phương, cũng không ngăn trở, chỉ làm ra vẻ nhìn thoáng qua trên bàn, ly trà chỉ được uống một ngụm. “Tiêu huynh, trà hôm nay không ngon sao?”. Lúc trước nhìn hắn uống, môi còn lộ ý cười, lại không nghĩ rằng đối phương chỉ uống một ngụm, liền không động đến nữa.

“Không có người pha ngon”. Tiêu Trì Chi cánh môi lại lộ ra ý cười, Thất hoàng tử thấy vậy không khỏi ngáy người.

Thẳng đến khi bóng dáng kia đã biến mất trước mặt, Thất hoàng tử mới quay đầu hỏi thủ hạ. “Hôm nay Tiêu tướng quân nở nụ cười hai lần?”.

“Dạ, hai lần”. Thủ hạ cung kính đáp.

“Nhìn rõ ràng đúng không?”.

“Rất rõ ràng”.

Chẳng lẽ bên người Tiêu Trì Chi đã xảy ra chuyện gì hử không biết sao? Thất hoàng tử không khỏi nghi ngại.

Mặc quần áo vải thô bình thường vào, thắt bím tóc đơn giản, thừa dịp giữa trưa là lúc mọi người trong tướng quân phủ đi lại ít nhất, Sở Châu Ngọc rón ra rón rén đi đến cửa sau của phủ.

Hai tay cẩn thận nhấc then cửa lên, đang định đẩy cửa ra, đột nhiên thanh âm quen thuộc vang lên làm thân thể nàng cứng đờ —

“Người đi đâu?”.

Sở Châu Ngọc da đầu run lên một trận, nhìn lại, quả nhiên là tên mỗi ngày buổi tối đều đến phòng nàng cọt cọt.

“Người không phải thị vệ sao? Như thế nào lại ở đây?”. Nàng trợn mắt quay ngược lại hỏi hử.

Tiêu Trì Chi khoanh tay trước ngực, yên lặng nhìn Sở Châu Ngọc.

Bị nhìn chòng chọc lâu, nàng không khỏi chột dạ nháy mắt mấy cái. Lưu lại nơi này càng lâu, càng dễ bị người khác phát hiện, đến lúc đó có muốn ở lại phủ cũng khó. Nghĩ đến đây, nàng ho nhẹ hai tiếng, phá vỡ trầm mặc. “Ta nói cho người biết, nhưng người phải thề không được nói cho người khác”.

“Hảo”. Hử vuốt cằm đáp ứng.

Sở Châu Ngọc tiến đến bên tai Tiêu Trì Chi, hạ giọng. “Ta tính chuồn ra ngoài”.

Hơi thở của nàng vờn quanh chớp mũi hử, mà khi nàng nói thầm nhiệt khí tỏa ra trên vành tai hử sinh ra một cảm giác kì dị. “Muốn đi đâu?”.

“Đi xem miếu Quan Âm”. Nàng nhỏ giọng nói, nhìn hử vẻ mặt mờ mịt thì giải thích. “Hôm nay là sinh nhật của Quan Âm Bồ Tát, ta... ách, tốt xấu gì cũng là tín nữ, tự nhiên muốn đi bái Bồ Tát”.

Nói xong, nàng dùng biểu tình ‘người tuyệt đối không được tố giác’ trừng mắt nhìn Tiêu Trì Chi.

Tiêu Trì Chi trầm ngâm một lát sau, nói. “Hảo, nhưng mà...”.

“Nhưng mà cái gì?”.

“Ta cũng muốn đi cùng”.

Cái gì, không phải chứ?!

Mãi cho đến khi hai người đi ở chính lộ, Sở Châu Ngọc còn không ngừng lăm bằm rửa xả, công tác của thị vệ hiện tại đều nhẹ nhàng đến vậy sao? Có thể ra ngoài dạo chơi? Nàng muốn chuồn ra thế này vẫn phải cố gắng hoàn thành hết công việc trong buổi sáng, còn phải cho vài nha hoàn khác một ít phí bịt miệng, mới có thể ra phủ.

Đầu đường Lạc Dương nhộn nhạo rộn ràng, Sở Châu Ngọc bắt giác hít sâu một hơi, ở trong tướng quân phủ nhiều ngày đã muốn mụ người. Lúc trước nàng rời nhà, chỉ nói với phụ thân rằng đi sang tỉnh bên cạnh mua ít lá trà. Từ nơi này đi tiếp qua hai cái ngã tư chính là trà quán nhà nàng, nếu không phải vì ‘đại ăn hại’ bên người nàng, nàng thật muốn đi đến nhìn trà quán xem thử thế nào.

“Đang nghĩ cái gì?”. Tiêu Trì Chi nhìn biểu tình xuất thần của Sở Châu Ngọc, hỏi. Vừa rồi trên mặt nàng hiện lên một chút ưu sầu thần nhiên, hử không thích nhìn nàng như vậy. Hử thích nhìn nàng cười, không thích giống như ban nãy, cứ như nàng không còn là nàng trong bàn tay hử, muốn tan biến đi.

“Không có gì”. Nàng lắc đầu, thành thực dẫn hử đến thuê một chiếc xe ngựa, chạy đến miếu Quan Âm.

Kìa miếu Quan Âm, giờ này đã sớm hương khói phồn thịnh, người ra người vô tấp nập. Sở Châu Ngọc kéo Tiêu Trì Chi ra sức chen vào đám người, chen hết thời gian một ly trà vẫn không đến được gần cổng chính, Sở Châu Ngọc đổ một trận mồ hôi.

“Thực mệt quá, không nghĩ lại đông người như vậy”. Mồ hôi trên trán nàng ướt đẫm, lại ngạc nhiên phát hiện hần bên người cư nhiên không đổ mồ hôi, hít thở không suyễn, trên trán không có một giọt mồ hôi. “Người thế nào không mệt?”.

“Cái này rất kì quái sao?”. Hần hỏi ngược lại.

Này..... có thể là thể chất mỗi người khác nhau đi, Sở Châu Ngọc lại liếc mắt nhìn cổng lớn chen chúc đầy người, không khỏi thở dài. “Nhiều người như vậy, không biết khi nào mới có thể đi vào”.

“Người rất muốn đi vào?”. Hần hơi cúi người nhìn nàng.

“Đương nhiên, tới nơi này muốn bái Quan Âm, không đi vào làm thế nào mà bái?”. Nhất là hôm nay là sinh nhật Quan Âm, nghe nói đi cầu xin hài tử, đặc biệt linh nghiệm. Nghĩ đến đó, khuôn mặt hồng tròn tròn của Sở Châu Ngọc bất giác đỏ lên.

“Muốn đi vào, kỳ thật rất đơn giản”. Hần lầm bầm.

“Đơn giản?”.

“Đúng, giống như vậy nè”. Tiêu Trì Chi đang nói bỗng nhiên vươn người, thân hình khẽ nhúc nhích, liền xuyên qua đám người mà bay lên. (*anh í khinh công ạ :”>)

Sở Châu Ngọc nháy mắt mấy cái, miệng càng ngày càng há to hơn. Thân ảnh màu đen kia, giống như một trận gió, chỗ hần lướt qua, mọi người đều bất động, giống như bị đóng đinh vào đất.

Không, không phải vậy! Căn bản chính là bị điểm huyết bất động.

Sau đó, nàng thấy hần đứng ở cửa miếu, hướng nàng mỉm cười. “Hiện tại có thể dễ dàng vào miếu rồi”.

Vấn đề căn bản không phải dễ dàng hay không dễ dàng, mà là... Sở Châu Ngọc ngượng ngùng nhìn đám người bị điểm huyết, đột nhiên cảm thấy những gì nàng biết về Tuyệt Thanh thật sự là quá ít. “Người mau giải huyết cho những người này đi!”. Nàng bỗng tiến lên, nói.

“Thật sự muốn giải?”.

“Đương nhiên. Nếu người không làm, chắc chắn sẽ có náo loạn!”. Ngẫm lại, mấy trăm người bị điểm huyết đứng bất động ở cửa miếu thế này, làm thế nào mà quan phủ không kéo đến!

“Thì sao?”. Khẩu khí hần một bộ không chút quan tâm.

“Tóm lại, người lập tức giải huyết cho bọn họ”. Nàng thở phì phì phồng hai má lên nói.

“Người đang tức giận?”. Hần nhìn chằm chằm biểu tình của nàng, rất nghi hoặc.

Sở Châu Ngọc gật đầu như bằm tỏi.

“Ta làm như mong muốn của người, vì sao người lại giận?”. Nàng muốn mau mau vào được trong miếu, cho nên hần mới điểm huyết những người chung quanh, nhưng vì sao trên mặt nàng không hề có biểu tình gì vui vẻ như hần nghĩ?

“Võ công không phải dùng để làm vậy!”. Sở Châu Ngọc tính hảo hảo “giáo dục” tên này một chút, miễn cho hần về sau làm ra nhiều chuyện khác người. “Võ công người rất giỏi, nhưng võ công không phải để dùng cho ích lợi của bản thân mà thương tổn đến người khác”. Tuy rằng... ách, hần hình như là vì ích lợi của nàng mà mới làm vậy.

Tiêu Trì Chi hơi hơi cúi đầu, nhìn biểu tình ‘nghĩa chính từ nghiêm’ trên mặt Sở Châu Ngọc. Chưa từng có người nào nói với hần như vậy, có lẽ trong mắt bọn họ hần quá đáng sợ, chỉ cần phất tay là có thể quyết định sinh tử của người khác, cho nên ở trước mặt hần, đại đa số mọi người luôn sợ hãi rụt rè.

Trên đời, người không sợ hần, rất ít rất ít.

Không nghĩ tới, nàng vậy nhưng lại là một trong số những người như thế. Châu Ngọc, châu báu trân ngọc của hân a...

“Ta thích người nói chuyện với ta như vậy”. Hân đột ngột nói.

“Hả?”. Sở Châu Ngọc sững sốt, nàng nước miếng bay tứ tung nửa ngày, hân không những không tỉnh ngộ mà còn phun một câu khác thường như vậy.

“Người không sợ ta, hảo tốt”. Đầu ngón tay hân nhẹ nhàng vuốt hai gò má nàng.

Mà nàng, kinh ngạc ngây dại, đơn giản là độ ẩm nơi đầu ngón tay hân làm mặt nàng nóng rực, đỏ lên.

Tuy rằng Tiêu Trì Chi trì hoãn không bao lâu liền giải huyết cho những người đó, nhưng náo loạn cũng là không tránh được, cho nên Sở Châu Ngọc chỉ có thể nhanh chóng lôi kéo Tiêu Trì Chi vào trong miếu.

Cũng may rất nhiều người trong miếu không biết vừa rồi ở ngoài miếu xảy ra chuyện gì, bởi vậy hai người vẫn an toàn đến trước tượng Quan Âm được.

Tượng Quan Âm nước sơn ánh bạc, lẳng lẳng đứng ở bàn thượng cao vài thước, cho dù xung quanh ồn ào thế nào, nhưng Quan Âm vẫn một bộ dáng im lặng như vậy. Hiền lành, đoan trang, cao nhã, những từ này đều có thể dùng để tả tượng Bà, kìa khéo miệng khe nhếch, lộ ra nụ cười làm cho thế nhân thoát khỏi kiếp bi ai.

Sở Châu Ngọc buông lỏng tay vẫn đang cầm lấy tay của Tiêu Trì Chi, thành kính quỳ gối trước tượng Quan Âm, lẩm nhẩm nói. “Tín nữ Châu Ngọc khẩn cầu đại từ đại bi Quan Âm Bồ Tát có thể ban cho ta một hài tử, ta sẽ làm tròn trách nhiệm của cả phụ mẫu, hảo hảo dạy dỗ hài tử nên người...”. Hài tử, một hài tử, một hài tử mang họ của nàng, như vậy quán trà có thể được bảo toàn, phụ thân cũng có thể an hưởng tuổi già.

Bái đã lâu, lại lấy ra một thỏi bạc cứng iếu làm chuyện hương khói, Sở Châu Ngọc lúc này mới lưu luyến không rời cùng Tiêu Trì Chi ra khỏi miếu Quan Âm.

Ra khỏi miếu Quan Âm, trong đầu Sở Châu Ngọc nghĩ phải làm thế nào mới nhanh một chút sinh được hài tử, mà Tiêu Trì Chi sắc mặt thoát nhìn âm trầm vô cùng.

Hân ngẩng nhìn nàng vẫn đang trầm tư bên cạnh, đột nhiên hỏi. “Người tới miếu, là tới cầu một hài tử sao?”.

“A?”. Sở Châu Ngọc cả kinh, chỉ cảm thấy không nghĩ được gì nữa, sau một lúc mới nói. “Người nghe lên ta cầu Bồ Tát hả?”.

“Không có”.

“Vậy người làm sao mà biết?”.

“Ta có tập võ mà”. Nói cách khác, thánh lực của hân so với người bình thường tốt hơn rất nhiều.

Sở Châu Ngọc ảo não cắn cắn môi. “Người nghe được rồi, nhưng không được đem những lời này nói cho người khác”. Dù sao bây giờ nàng vẫn là một nữ tử chưa gả ra ngoài. Nhưng cẩn thận giấu lại, nếu nàng thật sự hoài thai hài tử của một nam nhân xa lạ, sợ cả đời này nàng cũng không gả ra ngoài được.

Về chuyện lập gia đình, về phu quân, nàng không phải chưa từng có ảo tưởng. Mỗi khi nghe có người nói chuyện về tình yêu thuở xưa ở trà quán, nàng luôn hứng thú lắng nghe. Nhưng là... Nàng thật sự có thể gả đi sao?

Bá phụ và đường huynh đến nhà làm loạn, làm cho nàng không tìm được nam nhân nào ở rể Sở gia, mà vì không tìm được người nào, nàng mới suy nghĩ đến một biện pháp không tính là giải pháp thế này đây.

Hài tử ngoài giá thú, có bao nhiêu người có thể dung được chuyện này. Có lẽ, nếu nàng thật sự hoài thai hài tử xong, nàng có thể nói với mọi người xung quanh rằng, phụ thân đứa nhỏ là người khi nàng đi mua trà ở tỉnh khác gặp gỡ, vội vàng thành hôn xong, nam nhân đó liền bị sơn tại vùng phụ cận nhiều loạn giết chết, nàng chỉ có thể mang theo đứa nhỏ trong bụng trốn về Lạc Dương. Cách nói như vậy hân sẽ thuyết phục được đa số mọi người đi. Dù sao triều đình hiện tại loạn trong giặc ngoài, ngoài thì bộ lạc thảo nguyên xâm nhập, nội có sơn tặc giặc cỏ náo loạn.

Sở Châu Ngọc trầm tư lại làm cho sắc mặt Tiêu Trì Chi ngày càng tối đen hơn. “Người suy nghĩ cái gì? Nói!”.

Khẩu khí ra lệnh, làm cho nàng nhăn lại đôi mi thanh tú. “Ta suy nghĩ cái gì không cần nói cho người biết”.

“Là nghĩ đến phụ thân hài tử sao?”. Hắn áp chế thân mình, cơ hồ ôm cả người nàng vào trong lòng. Hắn phi thường không thích cái loại biểu tình chăm chú tự hỏi này của nàng, giống như đang ở một nơi hắn không thể chạm tới. Hắn muốn nàng nhớ gì, nghĩ gì cũng là đều vì hắn mà thôi! (Hehe, bá đạo, ta khoái thể >v<)

Loại dự vọng này từ lúc nào đã tồn tại? Hắn không biết. Nhưng hắn cũng hiểu được chính mình không thể khắc chế được dự vọng này, cũng không hề muốn khắc chế nó.

Sở Châu Ngọc chột dạ tránh đi tầm mắt đối phương. Ở trình độ nào đó mà nói, vừa rồi nàng suy nghĩ thật đúng là có liên quan đến phụ thân của hài tử.

“Ta không cho!”. Hơi thở nơi chóp mũi hắn bỗng trở nên mạnh hơn.

“Này, người dựa vào cái gì không cho a?”. Nàng muốn tránh ra khỏi lòng hắn, bỗng nhìn thấy bóng người cách đó không xa, lại ngoan ngoãn chui vào lòng hắn.

Người phía trước đang chậm rãi đi tới, đúng là đường huynh của Sở Châu Ngọc – Sở Mộ Tài, cũng nắm hồ bằng cầu hữu của hắn. (*là hồ cầu bằng hữu : nắm bạn hồ ly và cầu :]])

Sở Mộ Tài thấy chỗ Sở Châu Ngọc đang đứng, trong ánh mắt có điểm hoài nghi.

“Sở huynh, làm sao vậy?”. Một bằng hữu hỏi.

“Ta hình như nhìn thấy đường muội của mình”. Sở Mộ Tài nói. Vừa rồi, hắn thoáng thấy bóng dáng một nữ nhân chui vào lòng một nam tử cao lớn đứng phía trước, khuôn mặt rõ ràng là Sở Châu Ngọc.

“Đường muội của huynh? Không phải đã nói nàng đi đến Yến Châu giao trà sao?”.

“Nói là nói như vậy, nhưng mà...”. Sở Mộ Tài vẫn quyết định xác minh cho rõ, vì thế hướng đến chỗ Sở Châu Ngọc, tính xem thử khuôn mặt của nữ nhân kia.

Sở Châu Ngọc cúi đầu, nghe thấy cước bộ kia càng lúc càng gần, trong lòng chỉ âm thầm kêu khổ.

Nếu để đường huynh phát hiện nàng chẳng những không đi giao trà, còn ở tướng quân phủ làm nha hoàn, việc này chỉ sợ cũng không dễ dàng mà nói cho hiểu được.

“Tuyệt... Tuyệt Thanh”. Nàng nhẹ nhàng khều Tiêu Trì Chi.

“Ân?”.

“Người ôm ta chặt vào, tóm lại, đừng làm cho người kia nhìn thấy dung mạo của ta”. Tay nàng ôm chặt thắt lưng của hắn, vùi đầu trước ngực hắn, hai gò má dán vào hắc y của hắn.

Tâm hắn bỗng dưng nhảy dựng lên, cảm thấy mùi thơm trên người nàng tỏa ra làm cho hắn có chút lảng lảng. (Aww, cảm rùi cảm rùi >v<)

Tiêu Trì Chi đặt tay lên đỉnh đầu nàng, cảm hắn tựa vào đầu nàng, chóp mũi cọ cọ lên tóc, nghe mùi thơm quen thuộc của nàng.

Mặt Sở Châu Ngọc đỏ lên. Nhưng lúc này, nàng bất chấp điều đó.

“Vị tiểu thư này, tại hạ là Sở Mộ Tài ở Lạc Dương, bộ dáng tiểu thư thật có chút giống một vị cô nhân của tại hạ, chẳng biết có thể cho tại hạ xem thử dung nhan một chút?”. Thanh âm Sở Mộ Tài vang lên.

Đầu Sở Châu Ngọc chôn ở ngực Tiêu Trì Chi lắc lắc vài cái, lại làm cho Sở Mộ Tài thêm hoài nghi. “Vị tiểu thư này, phiền người...”.

“Cút ngay”. Thanh âm thản nhiên từ miệng Tiêu Trì Chi phát ra, Sở Mộ Tài đến lúc này mới chú ý tới nam nhân vẫn đang ôm lấy đối tượng tình nghi.

Vừa thấy xong, ánh mắt hắn càng trở lớn hơn. Khuôn mặt này, khí chất này, nếu không phải hắn đang hoa mắt thì chỉ có một người thể này thôi!

Cổ họng nuốt một ngụm nước bọt lớn, Sở Mộ Tài ngây ngốc nhìn Tiêu Trì Chi hồi lâu, một đầu mướt mồ hôi mới tỉnh mở miệng. “Tiêu...”.

“Cút ngay. Đừng để ta nói thêm lần nữa”. Tiêu Trì Chi không thêm tức giận nói.

“Dạ, dạ, dạ, hạ quan lập tức rời đi”. Sở Mộ Tài chỉ hận hai cái đùi của hắn không dài thêm. Chuyện tướng quân không dính đến nữ sắc giờ phút này lại đang ôm một nữ tử hiển nhiên là bí mật, mà hắn lại xui xẻo gặp trúng, nếu chọc Tiêu tướng quân này mất hứng, đầu của hắn cứ chờ mà rơi xuống.

Bên này, Sở Mộ Tài chạy trốn bay biến, bên kia, Sở Châu Ngọc còn đang âm thầm nghi hoặc. Nghĩ tới đường huynh là kẻ hay bắt nạt kẻ yếu mà chỉ cần khẩu khí người khác nhất thời hung dữ lại liền xám xịt đào tẩu.

Nàng thật không biết, Sở Mộ Tài này chính xác là sợ cái gì?

6. Chương 6

Nếu có người nào nhìn gần Tiêu Trì Chi, tuyệt đối sẽ không tin tưởng, một nam nhân nhìn nhã nhặn tao nhã, thậm chí còn có chút lạnh như băng, lại là một tướng quân đánh giặc lãnh khốc. Nhưng hắn đứng là một thiên tài về quân sự, hành quân bày trận, võ nghệ can đảm hiểm thấy.

Nam nhân như vậy, có đôi khi quá mức hóa thân, hóa thân ngay đến Lưu Sơn thân là thuộc cấp cũng khó tưởng tượng được tướng quân đại nhân của hắn sẽ thích dạng nữ tử gì.

Nên khi Tiêu Trì Chi đột nhiên hỏi hắn. “Người nói xem, nếu một nữ tử, rất muốn sinh đứa nhỏ, thì đại biểu cho cái gì?”.

Lưu Sơn cảm giác yết hầu mình có cái gì nghẹn lại, mà tướng lĩnh xếp hàng phía sau hắn, cũng bị nghẹn luôn. Lưu Sơn mặt xanh xao, không biết nên trả lời thế nào, ngẩng đầu thì thấy tướng quân đại nhân đang chờ đợi đáp án từ hắn.

“Cái này... Xin cho thuộc hạ cẩn thận suy nghĩ”. Hắn có chút lắp bắp nói.

“Cũng đúng, thật phải nên ngẫm lại kỹ càng”. Tiêu Trì Chi buông một câu, từ bên giá thượng rút ra một quyển kinh Phật, đặt ở đầu gối mà đọc.

Hoàng thượng đã ban thánh chỉ, qua tháng sau, đại quân sẽ xuất phát đi dẹp loạn Sùng Châu, nếu hiện tại không thảo luận đối sách, thì hậu quả thật không nghĩ nổi.

“Giặc cỏ ở Sùng Châu, chỉ cần năm vạn binh lực sẽ bình định được”. Tiêu Trì Chi đầu không thèm ngước lên, nói.

“Năm vạn? Có phải quá ít hay không?”. Không riêng gì Lưu Sơn, các tướng lĩnh còn lại trong phòng cũng nhất thời kêu lên.

“Năm vạn cũng đủ, về phần còn lại, ta đều có an bài”.

Nếu tướng quân đã nói như vậy, các vị tướng lĩnh còn lại cũng không có lời nào nữa, cùng Lưu Sơn ngượng ngịu lui xuống, bắt đầu thảo luận vấn đề tướng quân đại nhân đưa ra. Người trong quân đội, phần lớn đều là người thô kệch, loại vấn đề nho nhã này, thảo luận lại chỉ cảm thấy phiền toái hơn cả hành quân đánh giặc.

Một tướng lĩnh đến bên tai Lưu Sơn. “Lưu giáo úy, người nói thử xem, không phải tướng quân đã thích tiểu thư nhà ai, nên muốn cùng nàng sinh con trong giá thú đi?”.

Lưu Sơn vừa nghe, cảm thấy có lý, vì thế kết hợp ý kiến khắp nơi, nhanh nhanh chạy tới trước mặt Tiêu Trì Chi mà nói. “Tướng quân, nếu một nữ tử rất muốn sinh hạ một đứa nhỏ, kia nhất định là vì kéo dài hương khói của nhà trai”.

Từ lúc hắn nói lời này, Tiêu Trì Chi chỉ còn nhìn quyển kinh có một con mắt. (Tức là anh ta hóng chuyện í :>)

“Rồi sao nữa?”.

“Nàng ấy, nhất định là thập phần yêu nam nhân kia”. Lưu Sơn nói xong, đang mong chờ biểu tình vui sướng của Tiêu Trì Chi, nhưng đối phương sắc mặt lại càng ngày càng âm trầm.

“Yêu sao?”. Tay trái Tiêu Trì Chi nắm thành quyền, quyển kinh thư kia, đã bị nhấn nhúm không còn hình dạng.

Lưu Sơn nuốt nước miếng, kinh hãi nghĩ, chẳng lẽ đoán sai rồi sao?

“Nói như vậy, Châu Ngọc có người yêu?”. Thanh âm lạnh như băng, ép tới cực thấp, dường như có áp lực cổ ý đè lên.

Lưu Sơn ngây ngốc ngẩn cả người, hắn chưa bao giờ nhìn thấy vẻ mặt tướng quân như vậy, tức giận, phần nộ, bàng hoàng..... Thậm chí còn, còn có ghen tị! (*tung bông* ô la la, ta êu Tiêu ca kinh khủng :))

Ai là Châu Ngọc mà tướng quân nói tới? Cư nhiên có thể ảnh hưởng đến cảm tình tướng quân xưa nay chưa từng lay động, sinh ra cảm xúc mãnh liệt đến thế.

Còn chưa chờ hắn nghĩ lại, liền nghe thanh âm có vật rơi xuống đất. Lưu Sơn ngẩng đầu, nhìn thấy kinh thư trong tay Tiêu Trì Chi, đã vụn ra thành bột phấn.

Nàng có yêu nam nhân khác... Đứa nhỏ, hàm nghĩa này là sao? Nam nhân kia là ai? Hắn điên cuồng muốn biết, áp lực trong ngực cùng phần nộ muốn bùng nổ, từ trước đến bây giờ hắn chưa từng cảm nhận qua.

Cho dù khi hắn còn là thiếu niên trên chiến trường bị kẻ địch binh lực gấp ba lần vây quanh, cho dù bên trong hạ bộ có người phản bội hắn, hắn cũng chưa từng phần nộ qua. Nhưng mà hiện tại, hắn đã hiểu cảm xúc phần nộ là thế nào. Đó là cảm giác máu toàn thân đều sôi trào, cảm giác khiến người ta so với giết chóc còn tàn bạo hơn.

Từng bước đi đến căn phòng quen thuộc, hắn thoải mái liền đẩy cửa ra.

Trên giường gỗ nàng đang bình yên ngủ, gương mặt ngủ say sưa lại làm cho hắn cảm thấy muốn bộc phát đến nơi. Nàng không có hắn ở bên, vẫn có thể ngủ ngọt ngào như vậy, mà hắn, không thể không có nàng. Một khi nàng không ở bên người, hắn căn bản không thể đi vào giấc ngủ.

Ngồi ở mép giường bên cạnh, Tiêu Trì Chi nhìn chằm chằm Sở Châu Ngọc đang say ngủ, ngón tay thon dài vuốt ve hai gò má của nàng. Tay hắn dần dần đi xuống, chuyển qua vuốt lên cổ nàng. Cổ mềm mại, cách một lớp da thịt, hắn có thể cảm giác được máu đang lưu chuyển dưới đó. Nàng là mỏng manh như thế, thậm chí nếu hắn dùng sức một chút, có khả năng nàng sẽ không còn tồn tại nữa.

“Lạnh quá”. Sở Châu Ngọc đang ngủ lả bả nói, mắt vẫn nhắm, hai tay hươu lung tung, muốn đuổi đi cái lạnh, lại bị hai bàn tay lạnh lẽo bắt lấy. Nàng giật mình một cái, tỉnh lại. Nháy đôi mắt nhập nhèm, Sở Châu Ngọc rốt cuộc nhìn rõ người đứng trước mặt. “Người như thế nào trễ vậy mới đến, ta còn tưởng hôm nay người không tới”.

Thanh âm của nàng, giống như nỉ non, lại giống như oán giận, nhưng một câu đơn giản này, lại làm cho hắn trợn mắt há hốc mồm, cứng lưỡi, không biết nói gì.

“Người... Chờ ta?”. Phần nộ đang muốn bộc phát trong ngực, lại chuyển thành một sợi tơ kéo dài, xả không ngừng, tránh không ra.

“Mau lên đây, bên ngoài rất lạnh”. Nàng vỗ vỗ lên giường, nói.

Tiêu Trì Chi nghe lời xoay người nằm lên giường, vẫn chấp nhất hỏi lại. “Người chờ ta sao?”.

“Đúng đúng, ta chờ người, chờ đến lúc mệt quá, mới ngủ quên”.

“Ta thích người chờ ta”. Hấn nhẹ nhàng cầm lấy cổ tay nàng. “Ta mặc kệ người kia là ai, từ này về sau chỉ cho phép người chờ ta, không được chờ người khác”.

“Người kia nào đây?”. Nàng mơ mơ màng màng hỏi ngược lại. Mắt muốn díp lại, nàng thầm nghĩ muốn nhanh nhanh cuộn vào trong chăn ngủ thật ngon.

“Nam nhân người yêu”. Hấn nắm tay nàng thật chặt. “Người không được yêu người khác”. Bộ dáng của hấn, giống như người bình thường bị cướp đi hi thế trên bảo, hoàn toàn không trầm ổn giống ngày xưa.

“Yêu? Không có a...”. Nàng nhăn nhó cái mũi, ngay lập tức vịn vẹo cổ tay. “Ai nha, người buông, bị người siết đau quá!”.

“Đau không?”. Hấn đem tay nàng kéo đến gần trước ngực mình, thật bình thường hôn nhẹ lên những đốt ngón tay của nàng, mu bàn tay của nàng.

Sở Châu Ngọc nháy mắt đỏ mắt. Hấn hiện tại mang theo hơi thở nguy hiểm, trực giác cảnh báo nàng nên tránh ra. Chính là khí lực của nàng trước mặt hấn rất nhỏ bé không đáng kể, hấn hôn nhẹ nhàng lên tay nàng, thanh âm trầm thấp giữa lặng yên vang lên. “Như vậy nói cho ta biết, người là muốn cùng ai sinh hạ đứa nhỏ?”.

Bùm!

Mặt Sở Châu Ngọc đỏ lên toàn bộ. “Người... Quá nửa đêm đến nơi của ta là để hỏi chuyện này?”.

“Là ta không được sao!”. Ngực hấn đột nhiên kích động, hai tay buông lỏng cổ tay nàng ra, một phen ôm lấy thắt lưng của nàng, ôm chặt nàng vào lòng. “Nàng là của ta, ngoài ta ra không được cùng người khác sinh hạ đứa nhỏ, không được yêu nam nhân khác, không được rời xa ta!”.

Hấn liên tiếp ‘không được’, liên tục hôn lên đầu nàng.

Liều mạng vịn vẹo thân mình, Sở Châu Ngọc thầm muốn đẩy người đang ôm nàng ra, nhưng bàn tay to đang nắm lấy eo nàng, ngón tay thật muốn bấm vào da thịt nàng. Nàng bắt đầu hoài nghi, nàng có thể hay không bị hấn bề gãy thắt lưng mà chết tươi đi!

“Người buông tay đã, thắt lưng của ta rất đau a!”. Nàng lắc lắc đầu, dùng sức đẩy vai hấn ra.

Tiêu Trì Chi bắt vi sở động, tiếp tục ôm chặt lấy Sở Châu Ngọc vào lòng hơn, chỉ hận không thể đem nàng nhập vào chính da thịt hấn.

“Người nếu như vậy, ta sẽ không bao giờ gặp lại người nữa!”. Nàng hạ giọng, thật sự không rõ quá nửa đêm hấn còn phát bệnh thần kinh gì đây.

Thân mình hấn chấn động, rốt cuộc chậm rãi thả tay ra, buông lỏng vòng ôm một chút, nhưng hai tay vẫn thủy chung khoắc lên lưng nàng. “Nàng phải rời khỏi ta sao?”.

Hấn nhìn chăm chăm nàng, ánh mắt vội vàng, khủng hoảng và bất an, làm cho nàng giật mình. Sở Châu Ngọc cảm thấy, lòng nàng bị ai đó hung hăng đánh thật đau. Hấn hiện tại, tựa như một thiên thượng tiên nhân, bị rơi xuống thế gian này, ném trải khó khăn của cả nhân gian. Nguyên bản nàng muốn quở trách hấn, giờ phút này lại ngoan ngoãn nuốt vào bụng lại.

“Làm sao vậy?”. Nàng hỏi. Hấn thể nhưng làm cho nàng có cảm tình muốn thương tiếc.

“Tuyệt đối đừng rời xa ta”. Giọng hấn giờ phút này nghe có chút khàn khàn. Đầu của hấn chôn ở gáy nàng, như người đi biển thật vất vả mới bắt được khúc củi khô để nổi lên. “Ta thật vất vả mới tìm được nàng, tìm được rồi, sẽ không bao giờ buông tay”.

Nàng than nhẹ một tiếng, vỗ vỗ bờ vai của hấn. “Ta cũng đâu có nói ta sẽ rời đi a”.

“Đừng bao giờ xa ta, nàng muốn bắt kể cái gì, ta đều có thể cho nàng”. Nếu nàng muốn đứa nhỏ như vậy, hấn sẽ cho nàng một đứa.

“Hảo, hảo, ta không xa người”. Nàng hoàn toàn dỗ hấn như dỗ một đứa bé. Nàng thấy hành vi của hấn giờ phút này, giống như trẻ con đòi đồ chơi, mà nàng, không may lại là món đồ chơi kia.

Nhận được cam đoan của Sở Châu Ngọc, cổ thô bạo trong người Tiêu Trì Chi mới bắt đầu tiêu tán. Hắn bây giờ bình thường giống như một người bình thường, cởi mũ trên đầu ra, rút đi áo ngoài, cứ như vậy tự nhiên nằm sát cạnh nàng. Thật là không nghĩ nổi a, nàng chỉ là nói mấy câu, liền có thể vuốt lên nôn nóng của hắn. Tâm không còn trống rỗng như trước nữa, dần dần đã có một ít thứ này nọ trong đó, dần dần đã trở nên phong phú hơn.

Tay hắn lại một lần nữa đặt lên thắt lưng của nàng, nhưng lúc này lực đạo đã thả lỏng rất nhiều.

“Mệt mỗi sao?”. Sở Châu Ngọc nhìn Tiêu Trì Chi mặt mày ủ rũ liền hỏi.

“Có chút”. Hắn nỉ non, nhắm mắt lại. Chóp mũi ngập đầy hương vị của nàng, điều này làm cho hắn vô cùng thoải mái.

“Vậy nhanh ngủ đi”. Sở Châu Ngọc kéo chăn, đắp một nửa lên người Tiêu Trì Chi.

Chỉ hy vọng, kế tiếp còn có được những giấc ngủ ngon như vậy.

Trừ bỏ tối hôm đó Tiêu Trì Chi hơi khác thường bất thành linh, cơ bản phần lớn thời gian, Sở Châu Ngọc cũng không biết có cái gì không ổn. Qua vài ngày bình tĩnh sau đó, vì hoàng đế lại phát bệnh lần nữa khiến cả thành Lạc Dương bao phủ trong một mảnh mưa gió đến lặng tờ.

Tướng quân phủ mấy hôm nay cũng không ai dám thở mạnh một hơi, mọi người đều lo lắng bất an. Tướng quân mấy lần bị triệu tiến cung khẩn cấp, ngay cả Tiêu tổng quản luôn ôn hòa vui vẻ, bây giờ cũng trầm trọng sắc mặt.

Lúc này, trong hoàng cung...

Tiêu Trì Chi vừa ra khỏi tẩm cung của hoàng thượng, khuôn mặt giấu không được mỗi mệt bên trong. Hoàng thượng tuổi đã cao, bệnh tật quần thân, một năm nay, tính cả lần này đã phát bệnh ba lần, lần sau so với lần trước lại càng nghiêm trọng hơn.

Toàn bộ thành Lạc Dương, các thế lực đều rục rịch, mà hắn qua chút thời gian nữa sẽ đi Sùng Châu dẹp loạn, đến lúc đó Lạc Dương bên này sẽ trở nên như thế nào?

“Tiêu huynh, bệnh của phụ hoàng như thế nào rồi?”. Thất hoàng tử chờ ở bên ngoài, vừa thấy Tiêu Trì Chi đi ra, vội hỏi.

“Ngự y nói, lúc này thì hoàng thượng không có việc gì”. Đương nhiên, chỉ là trong lúc này thôi, nếu lại phát bệnh lần nữa, không ai có thể đoán được kết quả cuối cùng.

“Tiêu huynh sắp đi Sùng Châu dẹp loạn, chỉ mong lần này huynh đi, mọi sự bình an”. Thất hoàng tử nói. “Vốn định thiết yến đãi huynh trước khi đi, nhưng hiện tại bệnh của phụ hoàng, thiết yến sợ sẽ kinh động đến sức khỏe của người”.

“Không cần thiết yến, dẹp loạn Sùng Châu, sẽ tốc chiến tốc thắng”. Tiêu Trì Chi mệt mỏi day hai bên thái dương.

Thất hoàng tử trong lòng ngạc nhiên, hắn biết Tiêu Trì Chi không bao giờ nói chuyện mình không nắm chắc. Mắt thấy vẻ mặt Tiêu Trì Chi mệt mỏi, nhớ lại lúc trước thái giám trong cung có bẩm báo. “Tiêu huynh ở trong cung đã vài ngày, nghe nói chưa từng ngủ được, không bằng tìm ngự y chẩn bệnh một chút?”.

“Không cần”. Hắn hiện tại thậm chí muốn gặp Châu Ngọc, muốn ôm nàng, muốn nghe hương trà khí thơm như hoa trên người nàng. Chỉ có ở bên cạnh nàng, hắn mới có thể bình yên đi vào giấc ngủ.

Một bên truyền đến tiếng bước chân nho nhỏ, một cung nữ đi đến bên cạnh hai người. “Tiêu tướng quân xin dừng bước”.

“Chuyện gì?”. Tiêu Trì Chi không chút để tâm.

“Thập công chúa ới”. Cung nữ cung kính nói.

Thập công chúa, là công chúa hoàng thượng sủng ái nhất trong các công chúa, người mỹ mạo, ca múa thiện nghệ nổi tiếng thiên hạ, còn có chút tài văn chương, từng đứng trước mặt hoàng đế mà tuyên bố rằng kiếp này không có anh hùng xứng đáng với nàng sẽ không thêm lấy chồng.

Mà ba năm trước đây, Thập công chúa vừa nhìn thấy Tiêu Trì Chi liền có thể nói là nhất kiến chung tình (*vừa gặp đã yêu). Hoàng đế cũng từng có ý muốn tác hợp bọn họ, nhưng bất đắc dĩ chỉ có hoa rơi hữu ý, nước chảy vô tình. Tiêu Trì Chi là đệ tử của cao tăng Tuệ Ngộ được người người đương triều kính ngưỡng, Tuệ Ngộ năm đó khi tiễn cử Tiêu Trì Chi từng cầu xin một đạo thánh chỉ – hôn sự tự hấn gánh vác. Vì thế hoàng thượng không biết xấu hổ tứ hôn, chỉ mong thêm phần cố gắng cho nữ nhi mình.

Thất hoàng tử vừa nghe cung nữ nói như thế, hiểu rõ, cười cười. “Có ai nghĩ đến hoàng muội tâm cao khí ngạo của ta, vẫn hấp tấp muốn gặp Tiêu huynh đâu”.

“Hạ quan còn có chuyện quan trọng, chỉ sợ không làm theo ý muốn của công chúa được”. Tiêu Trì Chi nói, nhắc chân lướt qua cung nữ.

Cung nữ ngây người, không bao giờ nàng ta nghĩ tới còn có người dám trực tiếp cự tuyệt lời mời của công chúa như thế.

Thất hoàng tử đuổi theo phía sau. “Tiêu huynh không đi gặp hoàng muội ta sao?”.

“Ta vì sao muốn đi?”. Tiêu Trì Chi vẻ mặt vô tình, hỏi lại.

“Thiên hạ này bao nhiêu nam tử muốn gặp hoàng muội ta còn khó, Tiêu huynh không gặp không phải rất đáng tiếc sao?”.

“Nàng ta cũng không phải người ta thích, có cái gì đáng tiếc?”. Hắn cười nhạo một tiếng.

Thất hoàng tử cứng lưỡi. “Ta biết Tiêu huynh không muốn dính tới nữ sắc, nhưng đã là đại trượng phu trên đời, phải thú thê tử, hoàng muội tình cảm thâm thiết với Tiêu huynh, nếu là...”.

“Không hề đúng rồi”. Tiêu Trì Chi ngắt lời Thất hoàng tử.

“A?”.

“Ta đã có người trong lòng, trừ bỏ nàng ra, những giai nhân khác ta đều không muốn”. Hắn khẩn cấp muốn trở về, muốn nhìn thấy nàng! Tiêu Trì Chi chưa bao giờ biết, chính mình còn có khát khao một người mạnh mẽ như vậy.

“Nguyên lai... Trong lòng Tiêu huynh đã có người”. Thất hoàng tử chỉ còn biết cười khổ một tiếng, xem ra, hoàng muội của hắn đáng thương rồi.

Gương mặt đoan trang xinh đẹp tuyệt trần, có sức mê hoặc người khác kỳ dị, nữ nhân như vậy, không nghi ngờ gì là vô cùng xinh đẹp, mà nữ nhân xinh đẹp, tuyệt đại đa số đều kiêu ngạo, Thập công chúa Đái Thụy Thiển (ôi, tên bà này gớm quá, đúng là phản diện có khác =.=) lại càng như thế.

Nghiến răng, nàng oán hận hỏi tội tỳ nữ đang quỳ trên mặt đất, không ngừng trừng mắt nhìn nàng ta. “Tiêu Trì Chi thật sự nói như thế?”.

“Dạ... Tiêu tướng quân nói có chuyện quan trọng, không thể đến”.

“Chẳng lẽ ngươi không hỏi chàng có chuyện gì quan trọng sao?”.

“Cái này.... Nô tỳ không dám hỏi nhiều”.

“Chàng còn nói gì không?”.

Cung nữ hít sâu một hơi, nghĩ nghĩ, vẫn nên đem tình hình thực tế bẩm báo cho chủ tử của mình đi. “Tiêu tướng quân nói, trong lòng ngài ấy đã có nữ nhân khác, trừ bỏ nàng ta ra, những giai nhân khác hắn đều không muốn”.

Rầm!

Một câu đã làm bùng lên lửa giận trong lòng Đái Thụy Thiên, nàng không cam lòng. Hất đổ hết tất cả những ly trà ngọc quý trên bàn vỡ tan tành dưới đất. Vì lấy lòng người lạnh như băng kia, nàng là chỉ tôn nữ nhi cao quý mà phải đi học pha trà. Nghĩ đến hết thấy, dựa vào dung mạo địa vị của nàng, hẳn phải quý mọp dưới tà váy nàng mới đúng. Thật không nghĩ ra, thân là công chúa như nàng, lại không thỉnh được hẳn tới!

“Là ai? Nữ nhân kia là ai?”. Nàng lớn tiếng quát, trong giọng nói thập phần day nghiến.

“Tiêu tướng quân chưa từng nói qua”. Cung nữ tái mặt dập đầu xuống đất, không dám nhìn công chúa đang bao phủ trong lửa giận kia.

Đái Thụy Thiên nắm chặt tay cơ hồ muốn cắn hết móng tay vào thịt, đôi con ngươi xinh đẹp tuyệt trần kia giờ phút này lại không có một tia dịu dàng. Nàng đường đường là Thập công chúa. Dung mạo mỹ miều của nàng, thân thể xinh đẹp của nàng, nàng chưa từng hiểu cái gì tên là “không chiếm được”.

Hắn là đệ tử của cao tăng Tuệ Ngộ, trời sinh tuyệt thế võ công, mưu lược quân sự hơn người, lần lượt đánh bại những nam tử khác trong mắt nàng, làm nàng say mê yêu hắn.

Nàng biết đây chính là người nàng luôn đi tìm, nam nhân xứng đôi với nàng. Nhưng có thành đôi được không thì còn chưa nắm chắc.

Nàng biết hẳn không thích tìm hoan mua vui, cho nên nàng đã chờ đợi, thầm nghĩ rằng một ngày nào đó, hẳn sẽ là của nàng. Nhưng lại không nghĩ rằng, hắn không hề yêu nàng, mà lại yêu một nữ nhân khác!

Đến tột cùng là dạng nữ nhân gì mới có thể làm hắn yêu thương?

“Đi, phái người ra ngoài cung, tìm xem nữ nhân kia là loại người nào!”. Đái Thụy Thiên hạ lệnh nói, không chút che giấu sự ghen tỵ của nàng giờ phút này.

Nữ nhân xinh đẹp, một khi đã ghen tỵ, vẻ xinh đẹp sẽ từng chút từng chút một biến mất.

7. Chương 7

“Đào tỷ, hôm nay đã trở thế này rồi, sao Tiêu tổng quản còn chưa ọi người đi nghỉ tạm a?”. Sở Châu Ngọc một bên gấp ngắng ngắng dài, một bên hỏi Đào tỷ đang cùng nàng canh bếp lò.

“Hôm nay tướng quân hồi phủ, tổng quản và mọi người đều vội vàng muốn chờ đón tướng quân”. Đào tỷ nói xong, nhìn chăm chú vào ngọn lửa nhỏ dưới bếp lò. Đang hầm canh tổ yến trên đó, lửa nhỏ không được tắt, muốn vậy phải canh từng chút để thêm củi, canh mới ngon được.

Trừ bỏ canh tổ yến, còn làm rất nhiều món ngon. Các đầu bếp như đang sẵn sàng trận địa nghênh đón quân địch, chỉ cần tướng quân hồi phủ, cấp trên phân phó nấu gì, liền lập tức nấu. Nhiệm vụ của Sở Châu Ngọc ở đây là chú ý đến ngọn lửa nhỏ kia phải liu riu, đồng thời không được tắt ngúm.

Đột nhiên, tiền viện kêu loạn một mảnh, Đào tỷ thẳm dò nhìn xung quanh, chỉ thấy một tiểu nha hoàn vội vã chạy tới.

“Sao lại thế này?”. Đào tỷ kéo nha hoàn kia lại hỏi.

“Tướng quân đã hồi phủ, nhưng không thấy đâu”.

“Hồi phủ rồi sao lại không thấy đâu?”. Đào tỷ nghe được, mặt danh kỳ diệu.

Tiểu nha hoàn thở hổn hển, mới giải thích. “Xe ngựa của tướng quân đến cửa phủ, Tiêu tổng quản đứng bên ngoài còn nghe được thanh âm của tướng quân, nhưng khi tổng quản xốc màn trướng che lên, lại không nhìn thấy tướng quân, cũng không cần biết mọi người có biết ai là tướng quân không, vội vã bắt mọi người đi tìm”.

Đào tỷ vừa nghe thấy tình huống này, nghĩ ngợi, liền cùng vài đầu bếp đi tìm người, để lại Sở Châu Ngọc vẫn đang tiếp tục canh lửa trong lò.

Những người này vừa đi, phòng bếp liền có chút hoang vắng. Sở Châu Ngọc đối với nguyên liệu nấu ăn phong phú đến mức kia, chỉ có thể cảm thán lần nữa, đồng nghiệp bất đồng mệnh. (*cùng là người nhưng có người ăn sơn hào hải vị, có kẻ chết đói)

Nhưng mà, nàng thật ra có chút tò mò, vị tướng quân kia là đi đâu vậy. Chẳng lẽ khi ngồi trong xe ngựa bị người ta bắt cóc sao? Cũng không hẳn a, Tiêu tướng quân theo như truyền thuyết thì võ công vô cùng tốt, cho dù lục cả trong thiên hạ, chưa chắc tìm được vài đối thủ.

Ngay lúc nàng đang cúi đầu cố tự hỏi, một đôi bàn tay to nhắc bổng thân thể nàng lên. Giây tiếp theo, Sở Châu Ngọc đã ngã vào lồng ngực rộng lớn, hơi thở quen thuộc phả vào gáy nàng.

“Tuyệt Thanh?”. Nàng kêu lên, tuy còn nghi vấn, nhưng giọng điệu vẫn như khẳng định.

“Ân”. Hắn thản nhiên lên tiếng, bả đầu chôn ở hõm vai nàng. Rất nhớ nàng, không thể ngăn được. Khi hắn thấy nàng, trong nháy mắt ý nghĩ trống rỗng, thân thể đã tự động ôm lấy nàng. Đường như hắn chỉ cần ôm nàng, ngửi mùi thơm của nàng, thì hắn sẽ bình tĩnh lại.

“Người ngày đó cũng theo tướng quân vào cung sao?”. Nàng hỏi. Từ ngày tướng quân vào cung đến nay, vừa khéo hắn cũng không đến phòng nàng.

“Ta mệt mỏi quá”. Hắn lẩm bẩm nói, càng ôm chặt nàng hơn.

Nàng vận vẹo thân mình một chút. Thấy hắn không buông tay, đành phải nói. “Người thả lỏng tay trước đã, ta muốn nhìn người một cái”.

Đôi bàn tay to đang vây quanh nàng cuối cùng cũng buông lỏng ra một chút, nàng xoay người, ngẩng đầu nhìn mặt hắn. Khuôn mặt tuấn nhã thanh tú mỗi một vô cùng, khóe mắt hắn cũng thâm hơn rất nhiều.

Thật tự nhiên, nàng đưa tay lên, vuốt hai bên tóc mai của hắn. “Mấy ngày nay không ngủ?”.

“Ngủ không được. Ta vừa về, liền tìm đến chỗ nàng”. Khi hắn đến phòng tìm nàng, mà không thấy nàng, thiếu chút nữa hắn không khống chế được đã phá banh phòng nàng ra.

“Vậy làm sao người tìm được ta?”. Nàng tò mò hỏi.

“Mùi của nàng”.

“Mùi?”.

“Nghe mùi hương của nàng, là tìm được ngay”. Hoàn hảo nàng vẫn ở trong phủ, nếu như ở ngoài phủ, dù khứu giác của hắn có linh mãnh đến mức nào, sợ cũng không tìm ra nàng. Mới nghĩ đến đó, Tiêu Trì Chi nghiêm túc hỏi. “Châu Ngọc, nói lại lần nữa xem, nàng sẽ không rời xa ta”.

Sở Châu Ngọc một phen trợn trắng mắt, lời này, nàng bị buộc nói thật nhiều lần a!

“Hảo, ta sẽ không rời xa người”. Tuy rằng biết chẳng qua chỉ để an ủi hắn, nhưng nhìn ánh mắt hắn, nàng không thể nói thật được. Hơi quay mặt đi nơi khác, nàng tránh tầm mắt của hắn, thay đổi đề tài. “Người thường đi theo bên người tướng quân lắm sao?”.

“Làm sao vậy?”.

“Chỉ là muốn biết bộ dạng của tướng quân có giống như lời đồn hay không, có phải thực là mỹ nam tử không thôi”.

“Nàng muốn gặp hắn?”.

Sở Châu Ngọc sờ sờ cái mũi. “Có chút chút, dù sao ta làm nha hoàn trong phủ tướng quân đã hai tháng. Nghe nói gần đây vị tướng quân thích ẩm trà, hoàng thượng còn cố ý ban cho hắn Quân Sơn ngân châm thượng hạng”. Đó là lá trà cống phẩm a, so với Quân Sơn ngân châm ở chợ đen, chất lượng còn tốt hơn rất nhiều. Sở Châu Ngọc không phải không hâm mộ, dù sao lá trà cống phẩm này, sợ cả đời nàng cũng chưa thử được.

“Muốn uống?”. Tiêu Trì Chi nhìn chăm chú Sở Châu Ngọc.

“Đương nhiên muốn, bắt quá chỉ là muốn thôi”. Nàng le lưỡi. “Trà cống phẩm, đâu phải ai muốn thì cũng uống được. Nếu trộm đi, có thể còn bị rơi đầu”.

“Không ai dám chém đầu nàng đâu”. Hắn nói thực chắc chắn, tất nhiên là không ai dám làm điều đó.

Nàng không nghe ra thâm ý trong lời nói của hắn, đang tính nói chuyện khác, đột nhiên nghe được trong bụng hắn phát ra tiếng “thầm thì”.

“Người đói bụng?”. Nàng hỏi.

“Từ trưa đến giờ ta chưa ăn gì”. Tiêu Trì Chi gật đầu. Nếu không phải bụng hắn nhắc nhở, chắc hắn cũng quên mất ăn uống. Lúc mới về phủ, hắn chỉ thăm muốn chạy nhanh nhanh đến gặp nàng.

“Sao không nói sớm! Người nếu để bụng đói như vậy, thân thể sẽ sớm bị suy sụp”. Sở Châu Ngọc nghiêm giọng, nhìn nhìn Tiêu Trì Chi, lại nhìn cơm đầu bếp đã nấu sẵn ngon lành.

Chần chờ một lát sau, nàng lấy ra một khối bánh điểm tâm đưa cho hắn. “Nha, ăn trước đi”. Chỉ hy vọng lát nữa người ta không nhìn ra thiếu mất một khối bánh điểm tâm.

Tiêu Trì Chi không đưa tay nhận, chỉ há miệng ra, bộ dáng chờ đợi nàng đút cho ăn.

Nàng thở dài, nhận mệnh bắt đầu đút hắn ăn hết khối bánh điểm tâm.

Tiêu Trì Chi ăn một miếng rồi một miếng, cánh môi đậm sắc dính mảnh vụn điểm tâm, lại gợi cảm nói không nên lời. Sở Châu Ngọc chỉ cảm thấy miệng khô lưỡi khô, không khí xung quanh cũng càng ngày càng oi bức.

Ăn một khối bánh xong, Tiêu Trì Chi tự động cầm lấy một khối khác dúi vào tay Sở Châu Ngọc. “Đút ta ăn”.

Làm ơn! Người này đúng là được một tác lại muốn tiến một thước (giống “được voi đòi tiên” của mình ak), ăn vụng còn quang minh chính đại như đương nhiên vậy. Nghĩ thì nghĩ như vậy, nàng vẫn đút hắn ăn khối bánh điểm tâm thứ hai. “Đây là khối cuối cùng, nếu không chốc lát người còn đòi ăn hết mấy thứ kia”.

Lời tuy là nói thế, nhưng một lát sau, thanh âm nữ nhân vẫn không ngừng truyền ra từ phòng bếp —

“Người làm sao ăn chả cuốn này được?”.

“.....”.

“Này uy, tổ yến này còn phải hầm thật lâu nữa, người không được tùy tiện ăn!”.

“.....”.

“Xong rồi, tiêu rồi, nếu tướng quân biết được việc này, ta sẽ bị chém đầu a!!!”.

“Hắn sẽ không chém đầu nàng”.

“Người còn nói không sao?!”. Sở Châu Ngọc dùng hết sức trừng mắt nhìn Tiêu Trì Chi, một lần nữa cảnh báo chính mình, tuyệt đối không được đồng tình, tuyệt đối không thể mềm lòng, nếu thật sự để cho hắn tiếp tục ăn mấy thứ này, đầu nàng ngày mai sẽ chuyển nhà.

“Người nhanh chạy ra ngoài, lát nữa Đào tỷ các nàng nếu nhìn thấy người, ta sẽ phiền toái lắm”. Trọng yếu hơn, nàng muốn đem tên ‘ăn vụng’ này đá ra ngoài, mong là giấu đầu lòi đuôi hiệu quả.

“Ngoan, mau đi ra, nếu không người đến phòng ta chờ ta, ta lập tức đến”. Nàng tiếp tục đẩy hắn ra ngoài phòng bếp.

Hắn bắt vi sở động, rõ ràng cự tuyệt đề nghị của nàng.

Ngoài phòng bếp, vang lên tiếng bước chân người đi tới, Sở Châu Ngọc hoảng hốt. Thiên a! Sẽ không phải Đào tỷ các nàng đã trở lại đi!

Sở Châu Ngọc quýnh lên, chỉ có thể nói. “Người nhanh chạy vào phòng bếp tìm chỗ trốn, hoặc dùng võ nghệ cao cường thừa dịp người khác không chú ý bay ra ngoài đi, không phải võ công của người rất cao sao?”.

“Nàng lo lắng cho ta?”. Ánh mắt hắn lấp la lấp lánh.

“Người ăn nhiều như vậy, ta muốn giúp người che giấu. Bất quá Đào tử bình thường đối xử với ta coi như không tệ, lát nữa ta sẽ tìm cớ, xem có thể thoát được không, tóm lại người đừng để các nàng nhìn thấy người”. Dứt lời, nàng chạy vội ra ngoài phòng bếp, đem cửa phòng khép hờ.

“Ai, Châu Ngọc, người thế nào lại ra đây?”. Quả nhiên, Đào tử các nàng chạy tới cửa, vừa thấy Sở Châu Ngọc liền nói. “Không phải giao cho người canh lửa sao? Người chạy ra đây, lỡ lửa tắt thì làm sao bây giờ?”.

“Đào tử, cái này....”. Sở Châu Ngọc cố gắng nghĩ ra cái cớ gì đó. “Vừa rồi, có rất nhiều chuột chạy vô phòng bếp”.

“Cái gì? Chuột?”. Đào tử cùng mấy đầu bếp phía sau la lên, muốn xông vào đó.

Sở Châu Ngọc vội vàng ngăn lại, muốn kéo dài chút thời gian cho Tiêu Trì Chi. “Cái này có chút loạn, ta sợ con chuột còn trong đó, nếu nhiều người vào như vậy, con chuột sẽ chạy mất, không bằng... Lát nữa hãy vào nhé”.

“Châu Ngọc, người mau tránh ra!”. Đào tử nói xong, kéo Sở Châu Ngọc qua một bên.

“Đúng vậy, có chuột bên trong, càng phải chạy vào nhanh một chút chứ!”.

“Không biết đồ ăn này chuẩn bị cho tướng quân sao, ta sẽ cho biết tay!”.

Vài đầu bếp đều lo lắng nói, đi theo Đào tử cùng nhau vào phòng bếp. Trong phòng bếp, cái tên chết tiệt kia còn đứng đó chưa đi. Trước mặt mọi người, không hề cảm thấy hoảng sợ, ngược lại đứng thẳng tự nhiên, trên tay hắn, còn cầm bát canh tổ yến đang ăn dở.

Sở Châu Ngọc trong lòng kêu lên một tiếng, lời nói dối ban nãy của nàng hoàn toàn bị phỉ bay.

Tiêu Trì Chi đi thẳng đến chỗ Sở Châu Ngọc, đem bát tổ yến đưa cho nàng. “Đút cho ta”.

Loại tình huống này là thời điểm tốt để đút tổ yến cho hắn sao? Nàng chỉ cảm thấy toàn thân vô lực, còn phải cười cầu hòa với Đào tử. “Đào tử, hắn... Hắn chỉ là do đói bụng quá, cho nên mới ăn mấy thứ này, cũng không phải hắn cố ý...”.

Đợi chút, vì sao ánh mắt Đào tử lại kỳ quái như vậy? Sở Châu Ngọc âm thầm nghĩ, không riêng gì Đào tử, các đầu bếp kia, ánh mắt đều kỳ quái, trên mặt còn lộ ra biểu tình kính sợ cùng kinh hãi.

Không đợi nàng nghĩ thông, liền nhìn thấy môi Đào tử run run học ra một câu. “Đem... Tướng quân, người sao lại tự mình đến phòng bếp?”.

Cái gì?! Tướng quân?!

Sở Châu Ngọc cảm thấy muốn ngất xỉu.

Ngay sau đó, Đào tử và nhóm đầu bếp cung kính quỳ gối trước nam nhân đang cầm bát tổ yến trong tay, cùng kêu lên. “Cung nghênh tướng quân hồi phủ!”.

“Người là tướng quân?”.

“Đúng”.

“Vì sao không nói cho ta biết người chính là Tiêu tướng quân?”.

“Nàng đâu có hỏi”.

“Ta có hỏi người tên gì! Người nói tên người là Tuyết Thanh, gì chứ, muốn gạt ta sao?”.

“Ta không gạt nàng, Tuyết Thanh là tự của ta”.

“.....”. Sở Châu Ngọc không nói gì, được rồi, tên hắn là Tiêu Trì Chi, tự là Tuyết Thanh, mà nàng, lại bị giấu giếm từ đầu tới đuôi!

“Châu Ngọc, ta có phải tướng quân hay không, có gì khác nhau sao?”. Tiêu Trì Chi yên lặng nhìn Sở Châu Ngọc.

Cho đám hạ nhân lui xuống, phòng ngủ của tướng quân là nơi rất ít người có thể vào được, nay chỉ có hắn và nàng.

Sở Châu Ngọc hít vào một hơi thật sâu. “Người vẫn mặc hắc y, làm ta lầm người là một thị vệ, người cố ý không nói cho ta biết thân phận của người, có phải hay không vẫn muốn đem ta ra làm trò cười?”. Buồn cười, nàng lúc trước ở phòng bếp còn vì hắn mà lo muốn chết!

“Nàng đang tức giận?”. Về mặt hiện tại của nàng, làm hắn có chút bất an.

“Nô tỳ chỉ là một nha hoàn, làm sao có tư cách tức giận tướng quân đại nhân”. Nàng khiêm tốn gục đầu xuống, biểu hiện như một nha hoàn đối với chủ tử.

“Đừng!”. Hắn nắm lấy tay nàng. “Ta biết nàng đang tức giận. Mặc hắc ý là vì từ nhỏ ta đã cùng sư phụ học tập kinh Phật, cho nên mới mặc y phục màu này. Ta thừa nhận, thật tâm ta muốn nàng nhầm lẫn, bởi vì ta không muốn nàng sau khi biết được thân phận của ta, sẽ giống những người bình thường mà sợ hãi ta”.

Thanh âm vội vàng vang lên bên tai nàng. Cổ tay bị hắn nắm có chút đau, nhưng đầu ngón tay hắn run nhẹ, lại làm cho nàng hiểu, hắn đang khẩn trương. Khẩn trương? Đường đường là phụ quốc đại tướng quân mà đối mặt với nàng lại khẩn trương sao? Sợ là nói ra sẽ không ai tin được.

“Châu Ngọc, đừng sợ ta, đối xử với ta như ngày xưa vậy, được không?”. Hắn cúi đầu nói.

Nàng ngẩng đầu, nhìn vào cặp mắt như nước kia. Con người của hắn, vẫn thanh trong suốt triệt như thế. Mặc dù có chút lạnh lùng, có chút nhợt nhạt, lại mang cho người ta cảm giác xuất trần. Nhưng nay lại thập phần bình thường.

“Ta...”. Nàng do dự.

“Đừng sợ ta, rất nhiều người e ngại sợ ta, nhưng nàng sẽ không, ta thích nàng cứ đối xử với ta như vậy”.

“Quên đi”. Sở Châu Ngọc gãi đầu. Dù sao, trừ bỏ hắn giấu nàng thân phận của hắn, những thứ khác vẫn giống như cũ. Kỳ thật, nàng sớm nên phát hiện, làm gì có thị vệ nào lại mặc toàn đồ quý, làm gì có thị vệ nào lại chỉ uống Quân Sơn ngân châm, nghĩ thêm, trong tướng quân phủ này, trừ bỏ hắn ra, làm sao có nam nhân nào lại mỹ mạo như hắn. Còn có, hắn còn thường xuyên lần chuỗi phật châu ngọc bích, đây chẳng phải là vật bất ly thân của tướng quân trong truyền thuyết sao? Nếu nàng thật có hai con mắt, phải sớm phát hiện ra thân phận của hắn chứ?

Nhưng, nếu ngay từ đầu nàng đã biết thân phận của hắn, còn có thể đối đãi với hắn như vậy sao? Chính nàng cũng không tìm ra đáp án. Bất quá nói trở lại, nàng cũng không phải đang gạt hắn đi? Ngay từ đầu, nàng tiến phủ tướng quân cũng đã có mục đích.

“Về sau, không cho người gạt ta nữa”. Nhìn hắn trước mặt, nàng thực dễ dàng quên đi tôn ti phân biệt, cứ nói ra miệng như vậy.

“Hảo!”. Hắn cười, ôm nàng vào lòng. “Châu Ngọc, ta muốn ngủ”.

“Vậy người đi ngủ đi!”. Giường lớn ngay bên cạnh còn đủ cho ba bốn người nằm lên a!

“Nhưng ta muốn ôm nàng ngủ”.

“Không được”. Nàng cự tuyệt.

“Vì sao không được?”.

“Khi đó người ôm ta ngủ không ai biết, nếu bây giờ còn làm vậy, toàn bộ mọi người trong tướng quân phủ sẽ biết!”. Sau đó, sẽ trở thành toàn bộ người trong thành Lạc Dương đều biết. Cuối cùng, nàng sẽ bị một bang nữ nhân ái mộ Tiêu Trì Chi hắn dùng nước miếng bao phủ.

“Thì tính sao?”. Hắn nhíu mày, đã muốn xóc nàng lên, đặt trên giường.

Uy uy, không được đâu! Động tác cần phải nhanh vậy sao? Thân mình được buông ra, nàng không ngừng giãy giụa muốn nhảy xuống, lại bị hắn thoải mái bắt lấy chân.

“Châu Ngọc”. Hắn nhủ thầm. “Nàng lúc trước rõ ràng đều cho ta ôm”.

“Tình huống bây giờ không giống khi đó”.

“Có cái gì không giống?”.

“Tóm lại chính là...”. Thân mình non mềm của nàng bị chế trụ nơi khuỷu tay của hắn, chỉ có thể nghiêm mặt nói. “Người khác sẽ nói này nói kia!”.

Hắn dừng động tác, ghé vào bên thân thể của nàng, ngón tay nhẹ nhàng vuốt tóc nàng, đôi mày nhăn lại, như là tự hỏi vấn đề gì.

Hai tay nàng đẩy hắn, muốn đẩy thân thể của hắn đang đè lên người nàng ra, miệng còn nhắc đi nhắc lại. “Kỳ thật, trong phủ này có rất nhiều nha hoàn nguyện ý cho người ôm, nếu người thật sự muốn ai đó...”.

Đột nhiên, Tiêu Trì Chi mỉm cười. “Nếu ta thú nàng, sẽ không có ai nói gì được đi”.

“Người thú ta?”. Sở Châu Ngọc thân mình cứng đờ.

“Àn, thú nàng, ta muốn thú nàng, Châu Ngọc, ta yêu nàng”. Hắn hôn nàng, mút vào hương vị ngọt ngào trên môi nàng. Ý nghĩ bỗng trở nên sáng tỏ, vô cùng rõ ràng.

Đúng vậy, hắn yêu nàng, hắn muốn kết hôn với nàng, hắn muốn thú nữ tử làm hắn vô cùng quyến luyến này. Từ phút giây nào, hắn bất tri bất giác luôn muốn nhìn thấy nàng, muốn nghe nàng nói chuyện, muốn chạm vào nàng, muốn lưu lại hơi thở của mình trên thân thể nàng.

Châu Ngọc, Châu Ngọc, như châu như ngọc, là bảo bối quý báu hắn không có khả năng buông tay.

Tiêu Trì Chi phụ quốc đại tướng quân nổi tiếng thiên hạ muốn kết hôn với Sở Châu Ngọc nàng?! Chỉ sợ nói ra, người khác lại nghĩ là chuyện cười. Nhưng nàng biết là thật, vì hắn nói rất chân thành.

Nàng lên vào tướng quân phủ, vốn tưởng chỉ muốn hoài một hài tử mang họ Sở, sẽ cứu được quán trà không rơi vào tay đại bá. Một khi Tiêu Trì Chi thật sự thú nàng, chỉ sợ đưa quán trà kia cho đại bá, bọn họ có muốn cũng không dám. Nhưng mà....

Sở Châu Ngọc ngẩng đầu, nhìn cặp đồng tử trong suốt của Tiêu Trì Chi. Đôi mắt của hắn, rất thuần túy, thuần túy đến không có một chút tạp niệm. Hắn yêu nàng, còn nàng thì sao? Có thương hắn không?

Không hiểu sao, nàng lại thấy chột dạ, nếu hắn phát hiện nàng che giấu thân phận, tiến vào tướng quân phủ vì mục đích riêng..... Nàng không dám tưởng tượng hắn sẽ có biểu tình như thế nào. Tức giận? Phẫn nộ? Hay tuyệt tình lạnh lùng như băng?

Vô luận là thế nào, nàng cũng không muốn thấy. Sở Châu Ngọc bất giác cắn môi dưới, thẳng đến khi ngón tay thon dài của Tiêu Trì Chi nắm lấy cằm của nàng, buộc nàng dừng lại.

“Sao lại tự cắn mình?”. Tiêu Trì Chi buông ly trà ngon trong tay xuống.

“Không... Không có gì”. Nàng ngáp ngừng, không dám nhìn vào mắt hắn. “Tuyệt Thanh, từng có ai gạt người chưa?”. Nàng hỏi, vẫn theo thói quen gọi tự của hắn.

“Từng có”. Tay hắn cầm ly trà lần nữa, rót một ít trà vào chén.

“Vậy sau khi người biết mình bị lừa, người đối phó với người đã gạt người như thế nào?”.

“Hừm... Một người ta y theo quân pháp chém đầu, một kẻ bị ta đánh gãy xương cốt toàn thân, còn có một tên bị ta phế bỏ võ công, chặt đứt một tay”. Tiêu Trì Chi nghĩ nghĩ đáp.

Sở Châu Ngọc nghe được trong lòng run sợ. “Nhưng người không phải dốc lòng thờ Phật sao? Giết người như vậy... Không nên đi”.

“Nếu bọn họ dám gạt ta, tự nhiên sẽ nhận được kết cục như thế. Về phần thờ Phật...”. Hắn cười nhạo một tiếng. “Phật cũng sẽ giết người, ta học kinh Phật, chỉ là vì không không chế được lệ khí của bản thân, sư

phụ nói ta giết chóc nhiều, lệ khí quá nặng, nếu không không chế được, chỉ sợ về sau sẽ làm cho thiên hạ máu chảy thành sông”.

Thờ Phật.... Là vì thế? Nàng ngơ ngác nhìn khuôn mặt tuấn nhã của hắn, tuy biết hắn là tướng quân ở trên chiến trường giết địch rất lợi hại, nhưng nàng không cách nào tưởng tượng ra hắn giết chóc nhiều là bao nhiêu, như thế nào là lệ khí quá nặng. Hắn đối với nàng chỉ là một thư sinh chứ không phải tướng quân.

Thấy nàng nhìn mình quá chăm chú, hắn tiến sát lại. “Vì sao nhìn ta như vậy?”.

Nàng phục hồi tinh thần lại, chỉ có thể nói lung tung. “Ách, bởi vì người đẹp trai quá, nên ta xem có chút ngây người”.

Trên mặt hắn có chút vui sướng. “Châu Ngọc, nàng thấy ta đẹp trai sao?”.

Sở Châu Ngọc thấy mắt đối phương sáng lên như sao, khuôn mặt như nhiễm một tầng mây hồng. “Thật... Rất đẹp trai”. Nàng đột nhiên cảm thấy có chút miệng khô lưỡi khô, liền uống một ngụm nước trà. “Nếu mắt ngươi không thâm nhiều, càng đẹp trai hơn”.

“Mắt thâm sao...”. Tiêu Trì Chi đưa ngón tay hơi hơi mơn trớn khóe mắt, mắt bị thâm là do hắn trường kỳ không ngủ được mà ra. Hắn chưa từng để ý đến, nhưng lời của nàng, lại làm cho hắn nhúm mày. “Châu Ngọc không thích mắt thâm?”.

“Mắt thâm như vậy, là do ngươi có bệnh, ngươi tuy là tướng quân, võ công rất giỏi, nhưng để thuộc hạ nhìn bộ dạng người bề ngoài ốm yếu, chỉ sợ không được”. Nàng vừa nói, tầm mắt dời về nhìn ly trà. “Có! Có biện pháp!”.

“Nga?”.

“Dùng lá trà”. Sở Châu Ngọc đổ lá trà còn thừa trong ấm ra, đặt trên bàn, thêm một ít nước trà dư cũng đổ ra. Lấy một ít bông sạch.

“Cái này dùng để làm gì?”. Tiêu Trì Chi kỳ quái, hỏi.

“Cho người đắp vết thâm”. Nàng vừa nói, vừa cầm lấy bông, vo tròn lại, tẩm một ít nước trà, nói với hắn. “Người cúi người xuống”.

Hắn không dị nghị, theo lời nàng mà làm, cúi người xuống, thẳng đến khi song song với tầm mắt của nàng. “Như vậy được chưa?”.

“Được, được”. Nàng ra mệnh lệnh thứ hai. “Nhắm mắt lại”.

“Hảo”. Hắn khép mi mắt lại, đôi mi đen run rẩy vài cái, Sở Châu Ngọc thật hâm mộ a. Lông mi như vậy, hắc hắc, cong vút thế này, bao nhiêu nữ nhân mơ ước có được chứ. Vươn tay, nàng kim lòng không được muốn chạm vào, nhìn xem lông mi đó có thật hay không. (bà chị này chắc xuyên không quá, thời đấy đã có mi giả =.=)

Lông mi mềm, so với tóc có chút co dãn, tay nàng một chút lại một chút kích thích lông mi của hắn, cảm thấy thú vị, giống như đang chơi đùa bình thường. Phút chốc, Tiêu Trì Chi đột nhiên mở mắt, tay Sở Châu Ngọc xấu hổ đóng băng giữa không trung.

“Khụ, khụ, ta chỉ là muốn xem một chút, ta chỉ là muốn xem một chút, lông mi của ngươi có phải hay không... ách... có vẻ chắc chắn”. Mặt nàng đỏ lên, nghiêm nghị nói.

“Nga? Kết quả thì?”. Hắn khí định thần nhàn hỏi ngược lại.

“Bộ dáng chúng rất tốt, không dễ rụng mất đâu”. Nàng càng xấu hổ. “Ngươi nhanh nhắm mắt lại, ta muốn dùng nước trà tẩy vết thâm cho ngươi”. Mê muội mất cả ý chí, quả nhiên không được đùa với lông mi người khác như vậy. (haha)

Tiêu Trì Chi lần nữa nhắm mắt lại. Lúc này, Sở Châu Ngọc thành thành thật thật đem bông tẩm nước trà lau lên hai mắt đối phương. Từ mí mắt đến khóe mắt, hốc mắt, cuối cùng dừng lại ở bầu mắt một chút.

“Cảm giác thế nào?”. Nàng hỏi.

“Có chút lạnh”. Hần đáp.

“Biện pháp này là trước kia ta nghe các lão nhân pha trà nói, lá trà đều quý, nước trà có thể uống, nước trà uống thừa còn có thể dùng để tẩy vết thâm, lá trà còn lại sau khi uống, lát nữa ta sẽ làm hai túi trà cho người đắp lên mắt”. Nàng dùng bông ướt lau lau mắt hần vài lần, rồi nói Tiêu Trì Chi mở mắt ra. “Có cảm giác mắt thoải mái hơn không?”.

“Có”.

Tiếp theo, Sở Châu Ngọc làm quản gia Tiêu Nhân nghi hoặc, muốn mượn bằng gạc cùng kim khâu, làm hai cái túi trà cho Tiêu Trì Chi đắp lên mắt trong thời gian một nén nhang.

Tướng quân đại nhân rất nghe lời làm theo, Tiêu Nhân ở bên đã há hốc mồm đến rớt cằm xuống đất.

“Sở... Sở cô nương, tướng quân như vậy không có vấn đề gì chứ?”. Tiêu Nhân cảm giác chính mình gần đây dường như càng ngày càng dễ bị dọa kinh sợ. Từ lúc hần phát hiện tướng quân đại nhân của hần vô cùng “ỷ lại” Sở Châu Ngọc – vốn là nha hoàn, kinh hách càng ngày càng tăng thêm.

Đầu tiên là, tướng quân mỗi đêm ngủ, nhất định phải ôm Sở cô nương. Tiếp theo, tướng quân ăn cái gì cũng cực kỳ thích để Sở cô nương đút cho. Còn nữa, hần từng thật “không cẩn thận” nghe được tướng quân muốn thú Sở cô nương làm vợ.

“Không thành vấn đề, chỉ là trị thâm mắt thôi mà”. Sở Châu Ngọc khoác tay, nói.

“Về sau tướng quân mỗi ngày đều phải đắp túi trị thâm này sao?”. Hần bắt đầu cảm thấy bản thân khi nói chuyện, khéo miệng không ngừng giật giật.

“Chắc nên vậy”. Cho đến khi mắt hần hết thâm thì thôi.

Da mặt Tiêu Nhân run lên vài cái. Nếu để cho người khác nhìn thấy cảnh này, chỉ sợ uy nghiêm của tướng quân đều bị quét đi như quét rác!

8. Chương 8

Tiêu Trì Chi bắt đầu mỗi ngày đúng giờ đắp túi trà lên mắt, làm như rất để ý đến đôi mắt thâm của mình. Tiêu Nhân nhìn xem liên tục cảm thán, chưa bao giờ biết tướng quân nhà mình cũng “thích chưng diện” như vậy.

Mà người khởi xướng Sở Châu Ngọc, bắt đầu nổi máu bóc lột trà cống phẩm của Tiêu Trì Chi. Quân Sơn ngân châm thượng hạng a, bình thường có mơ cũng không uống được, hiện tại có cơ hội, tất nhiên muốn nếm thử.

Mà Sở Châu Ngọc nghĩ “vui một mình không bằng vui nhiều mình”, nên Tiêu Nhân cùng với giáo úy Lưu Sơn cũng được dự phần nếm thử nước trà cao cấp này.

“Quả nhiên là hảo trà”. Lưu Sơn ngửi mùi trà thơm, thềm nhỏ dải ba thước.

Sở Châu Ngọc dựa vào cách làm quen thuộc ngâm trà vào nước ngon xong, đưa cho Lưu Sơn và Tiêu Nhân mỗi người một chén.

Hai người tiếp nhận trà, Lưu Sơn nói. “Xem cách làm vừa rồi của Sở cô nương, ngâm trà vào nước rất thuần thực, so với sự phở của trà lâu, thật không kém chút nào”.

“Ta từ nhỏ đều đã...”. May mắn câu ‘ngâm trà mỗi ngày’ không lọt ra khỏi miệng, nàng uốn uốn lưỡi sửa lời. “Từ nhỏ đều đã nhìn người khác ngâm trà, ta quen biết một vị sư phở pha trà, cho nên học được”.

“Thì ra là thế. Thường nghe tướng quân khen ngợi trà do cô nương pha uống rất ngon, hôm nay thấy, quả nhiên đúng như lời tướng quân nói”. Lưu Sơn một bên uống trà, một bên quay đầu hỏi Tiêu Nhân. “Đúng rồi, tướng quân đâu? Sao còn chưa ra gặp mặt?”.

“Cái này...”. Tiêu Nhân mặt tái đi, không biết nên trả lời thế nào.

“Làm sao vậy? Tướng quân xảy ra chuyện gì?”. Nhìn thấy sắc mặt Tiêu Nhân, Lưu Sơn cả kinh.

“Không có gì, chỉ là mắt của ngài ấy....”.

“Cái gì?”. Lưu Sơn hoài nghi chính mình nghe lầm.

“Là do mắt của tướng quân”. Tiêu Nhân lặp lại lần nữa.

“Mắt tướng quân bị thương?”.

“Không phải, chỉ là ngài ấy đang trị vết thâm ở mắt”.

Cầm Lưu Sơn rụng xuống sàn, từ lúc nào tướng quân lại chú trọng đến thứ đó? Tay Lưu Sơn run lên, thiếu chút nữa hất hết nước trà trong chén ra ngoài.

“Di, Lưu giáo úy muốn gặp tướng quân sao?”. Sở Châu Ngọc đứng một bên hỏi.

“Đúng vậy, mặt tướng tới xin chỉ thị về việc xuất binh đến Sùng Châu. Hoàng thượng có chỉ, lệnh cho tướng quân đi Sùng Châu dẹp giặc cỏ, đã nên xuất phát đến đó từ nhiều ngày trước”.

“Các người.... Muốn đi Sùng Châu?”. Sở Châu Ngọc lúng ta lúng túng nói, hảo tâm tình ban đầu cũng không còn. Nếu Tiêu Trì Chi mang binh đi bình định Sùng Châu, như vậy nàng sẽ không gặp được hắn trong một thời gian rất dài.

Cứ nghĩ đến không gặp được hắn, lòng nàng bỗng trở nên trống rỗng, trà trong tay rõ ràng đang nóng ấm, nàng lại cảm thấy nước trà càng lúc càng lạnh, uống vào miệng, còn có vị đắng chát.

Nàng bị làm sao vậy? Vì chuyện Tiêu Trì Chi sắp rời đi, làm nàng cảm thấy— đã kích ư?

Sở Châu Ngọc lẳng lặng nhìn vào giữa ly trà xanh, ngay cả Lưu Sơn và Tiêu Nhân vừa nói tiếp chuyện gì, nàng cũng không bỏ vào tai.

Thân mình hơi loạn choạng... Có lẽ nàng nên kiếm nơi nào nằm xuống, cho đỡ chóng mặt.

Ai, giường này sao lại không chắc tí nào? Sở Châu Ngọc trong lòng buồn bực nghĩ, ánh mắt luyến tiếc mở ra. Trong đầu vẫn luôn nghĩ đến chuyện Tiêu Trì Chi sắp đi Sùng Châu, nên tối hôm qua nàng ngủ rất trề.

Ngô.... Không biết hiện tại là canh mấy rồi, cũng không có ai gọi nàng rời giường. Bên tai còn nghe được tiếng bánh xe chuyển động.

Bánh xe? Trừ bỏ tiếng bánh xe, còn có tiếng vó ngựa!

Sở Châu Ngọc đột nhiên mở to mắt, nhìn không thấy căn phòng quen thuộc đâu.

“ Tỉnh rồi?”. Hé ra gương mặt, là gương mặt trương suất của tướng quân.

Sở Châu Ngọc lập tức ngồi dậy, nhìn nhìn bốn phía, bỗng nhiên kêu lên. “Như thế nào.... Như thế nào lại ở trên xe ngựa?”. Nàng nhớ rõ chính mình hôm qua trước khi chìm vào giấc ngủ, còn đang nằm trên giường lớn trong tướng quân phủ.

“Đi Sùng Châu tất nhiên là ngồi xe ngựa, chẳng lẽ nàng muốn cưỡi ngựa?”. Tiêu Trì Chi nắm tay nàng, vuốt mấy sợi tóc rối khi ngủ trên mặt Sở Châu Ngọc.

“Đi Sùng Châu?”. Nàng cả kinh kêu lên. “Người đi Sùng Châu, vì sao ngay cả ta cũng ở trên xe ngựa?”.

“Tất nhiên là cùng ta đi”. Hắn nói xong, nheo nheo mắt. “Hay là Châu Ngọc không muốn đi cùng ta?”.

“Cái này... Cũng không phải”. Nói cách khác, nàng cũng không khác gì hắn, muốn hắn mang nàng cùng đi. Sở Châu Ngọc chỉ cảm thấy trong lòng, thoáng chốc bị cái gì đó tràn ngập. “Chỉ là ta chưa chuẩn bị gì để đi xa”.

“Ta đã cho hạ nhân chuẩn bị chu đáo tất cả, trên đường đi nàng không cần lo lắng thiếu thứ gì”. Hắn nói xong, theo thói quen định kéo nàng ôm vào lòng.

“Đúng rồi, người đi Sùng Châu là để dẹp giặc cỏ, có nguy hiểm không? Có thể bị thương đúng không?”. Nàng đột nhiên nhớ tới vấn đề này. Hắn là tướng quân, thường xuyên xông pha chiến trường, nhất định trên người có rất nhiều vết thương.

Nghĩ đến đó, Sở Châu Ngọc sắc mặt trắng bệch, lập tức nhồm dậy, vạch cổ áo Tiêu Trì Chi ra... Trên, dưới, cẩn thận kiểm tra từng tấc da thịt trên người hắn.

Nửa người phía trên để trần, làn da như ngọc chỉ có mấy vết sẹo rất nhỏ, không nhìn kỹ sẽ không thấy. Hoàn hảo, nàng thở phào một hơi, trên người hắn cũng không có mấy vết thương toác miệng dữ tợn như nàng tưởng tượng.

Ngẩng đầu, nhìn vào mắt hắn, giờ phút này, đôi mắt hắn không có một chút trong xanh, ngược lại còn dấy lên một tầng lửa cháy. “Nàng lo lắng cho ta sao, Châu Ngọc?”. Thanh âm khàn khàn, mang theo dục tình nồng đậm. Mặt hắn thường lúc nào cũng trắng, giờ lại hồng hồng, hô hấp dần trở nên nặng nề, phả vào mặt nàng.

“Ta...”. Tay nàng khấn trương cầm lấy y phục của hắn nàng mới cởi ra. Thế này mới phát hiện ra chính mình vừa làm gì! Nàng cứ nhiên dấm chủ động lột y phục của một nam nhân, lại còn ở trong xe ngựa!. “Y phục... Trả lại cho người!”.

Sở Châu Ngọc đem mớ y phục trong tay đưa cho Tiêu Trì Chi, hắn không cầm lấy, chỉ ôm nàng, da thịt ấm áp, nắm lấy tay nàng.

“Châu Ngọc, ta thích bộ dáng nàng lo lắng cho ta”. Khấn trương như vậy, thật đáng yêu, làm cho hắn không thể không quyến luyến. “Càng lo lắng cho ta nhiều một chút, được không?”. Làm hắn có cảm giác nàng vô cùng để ý đến hắn.

Sở Châu Ngọc thấy loạn một mảnh. Mũi nàng tràn ngập hơi thở của hắn. Hắn dựa vào nàng gần quá, khiến nàng có thể nhìn thấy bộ dạng ngưng ngững của mình trong mắt hắn. Đây là nàng sao?

Ngón tay hắn lướt nhẹ lên cánh môi nàng, từng hơi thở nóng bỏng làm nàng phát run. Không được, nếu cứ thế này..... Tay nàng muốn đẩy hắn ra, lại bị hắn nắm chặt, sau đó hôn lên môi của nàng.

“Ngô...”. Môi nóng bỏng, mềm mại lại cường ngạnh, làm cho nàng thoáng chốc thất thần. Mắt nàng tròn to, bắt gặp ánh mắt hắn, dục hỏa che lấp đôi mắt đen như mực ấy.

“Ngoan, mở miệng ra”. Hắn cúi đầu khàn khàn nỉ non.

Nàng đã quên tự hỏi, đã quên mình ở đâu, thuận theo mở miệng ra.

Đầu lưỡi hắn như cuồng phong mưa bão tiến vào sâu trong miệng nàng, thổi quét đầu lưỡi của nàng, không buông tha chút nào.

“Châu Ngọc của ta, chỉ của mình ta thôi”. Thanh âm do dự, như dẹt nên một cái lưỡi thật mềm, phủ lên mọi cảm quan.

Là tình, là dục, vẫn không thể thiếu sự tồn tại của nó, không người ai có thể chối bỏ được.

Ở trên xe ngựa đã qua ba ngày, Sở Châu Ngọc vén bức màn che lên, nhìn bên ngoài đã sắp đến tường thành. Trên tường thành treo cao hai chữ “Trường Bình” chứ không phải “Sùng Châu”.

“Chàng tới Trường Bình không sao chứ?”. Sở Châu Ngọc nhìn Tiêu Trì Chi cũng đang ngồi cùng trong xe ngựa.

“Muốn dẹp loạn, có đôi khi tới trễ sẽ tốt hơn là sớm”. Tay hắn nắm một quyển kinh thư – Tâm Kinh Văn hắn sớm đã thuộc lòng. Năm vạn quân hắn đã giao cho Lưu giáo úy đến Sùng Châu, nhưng binh lực thật ra hắn muốn dùng, là ba ngàn quân tinh nhuệ hắn đang nắm trong tay kia. Không đến Sùng Châu, mà rẽ qua Trường Bình, đến Sùng Châu, thực chất chỉ để che mắt, giặc cỏ ở Sùng Châu làm loạn, xem ai mới là kẻ thực sự đứng sau màn diễn này.

Sở Châu Ngọc căn bản không hiểu được mấy loại vấn đề quân sự cấp cao này, chỉ hưng phấn nhìn cảnh vật ngoài xe ngựa, miệng không ngừng nhắc đi nhắc lại. “Lát nữa đến Trường Bình, chúng ta nên hảo hảo đến trà quá xem thử, Trường Bình nổi tiếng nhất là trà đen, không biết lần này sẽ gặp được loại trà ngon nào...”.

“Châu Ngọc?”. Tiêu Trì Chi khép lại kinh thư, xuyên qua tấm màn Châu Ngọc nhắc lên, ngấm sắc trời bên ngoài. “Có muốn đi gặp sư phụ ta không?”.

“Sư phụ của chàng?”. Nàng nhất thời nhớ ra, sư phụ của Tiêu đại tướng quân hần, chính là — “Ý chàng là Tuệ Ngộ cao tăng?”.

“Sư phụ đang ở trong một ngôi chùa ở Trường Bình, nếu đến đây, đi gặp lão nhân gia người cũng tốt”.

“Ta có thể gặp Tuệ Ngộ thiền sư?”. Sở Châu Ngọc cả kinh nói. Kia là cao tăng đắc đạo a, nghe nói có lần hoàng đế đích thân tới thăm, Tuệ Ngộ thiền sư vì bề quan tu luyện cũng không ra tiếp.

“Tất nhiên có thể”. Hần cười yếu ớt. “Huống hồ nàng là người ta đã lựa chọn, cho sư phụ gặp mặt cũng là lẽ thường tình”.

Nói xong một lời, xe ngựa đã vào trong thành Trường Bình.

Ngày thứ hai, Sở Châu Ngọc cuối cùng cũng gặp được vị cao tăng thể nhân truyền tụng. Mặt mũi hiền lành, là cảm nhận thứ nhất của nàng. Râu bạc trắng, lông mi trắng, kìa một đôi mắt tinh tuệ đại từ đại bi. Nhưng thân hình gầy nhỏ của đối phương, khác hẳn so với suy nghĩ ban đầu của nàng.

Nghe nói, Tiêu Trì Chi là đệ tử yêu quý nhất của Tuệ Ngộ thiền sư, toàn bộ tuyệt thế võ công của thiền sư đều truyền thụ cho hần. Sau khi Tuệ Ngộ thiền sư thu nhận Tiêu Trì Chi làm đồ đệ xong, không còn thu nhận bất kỳ ai nữa, chỉ biết cảm thán, xem ra thế gian này ngộ tính của Tiêu Trì Chi rất cao a....

Nghe nói nhiều như vậy, đủ để hiểu Tuệ Ngộ thiền sư và Tiêu Trì Chi là quan hệ thầy trò không bình thường, mà giờ phút này, hai thầy trò gặp mặt tại tiền điện thì đôi mắt to trừng đôi mắt nhỏ.

“Chính là nàng?”. Hai tròng mắt Tuệ Ngộ yên lặng đánh giá Sở Châu Ngọc, kì thật là đôi mắt tinh quang vô hạn.

“Đúng”. Tiêu Trì Chi khẳng định đáp.

“Quyết định?”.

“Quyết định”.

“Nàng có biết không?”. Tuệ Ngộ thiền sư nhìn chằm chằm vào Sở Châu Ngọc, tựa hồ không muốn bỏ đi bất kỳ chi tiết nhỏ nào.

“Không biết”. Tiêu Trì Chi lắc đầu.

Sở Châu Ngọc thấy kỳ lạ, khó hiểu. Bọn họ đang nói cái gì, hình như có liên quan.... ách, tới nàng.

“Có định cho nàng biết không?”.

“Không bao giờ”.

Ngữ khí vô cùng kiên quyết, làm cho Tuệ Ngộ thiền sư khẽ thở dài một tiếng. “Tuyệt Thanh, ta có chút chuyện muốn nói với mình con thôi, con vào đây”.

Nói xong, liền dẫn đầu đi vào bên trong Phật điện.

Tiêu Trì Chi cho Sở Châu Ngọc ánh mắt “chờ ta một lát”, sau đó cũng đi theo vào trong điện.

Tuệ Ngộ thiền sư dẫn Tiêu Trì Chi vào trong một gian điện thất, ngồi xuống, chậm rãi nói. “Con đã có quyết định, vì sư cũng không nói nhiều thêm, chỉ là vì sư muốn nhắc nhở con, cả đời này, đại kiếp nạn của con chính là tình kiếp. Cả đời này nếu con bất động tình, sẽ được bình an, còn nếu động tình, tất...”.

“Sẽ chết sao?”. Tiêu Trì Chi nhướn mày, trên mặt nhìn không ra một chút sợ hãi. “Nếu là cả đời này không có nàng, sống hay chết không khác biệt lắm”.

“Con đối với nữ tử này đã động lòng rồi, nàng là tình kiếp của con, con sẽ vì nàng mà chết, không hối hận sao?”. Năm đó, ông xem thiên cơ, nhìn ra con đường hội ngộ kiếp nạn của đệ tử ông yêu quý nhất.

“Nếu thật phải chết vì nàng, cũng tốt”.

“Nếu nàng biết nàng là tình kiếp của con, sẽ hại con, nàng còn muốn ở bên con sao?”. Tuệ Ngộ muốn ngăn cản tình cảm của đệ tử. Ông chưa từng nghĩ đứa đệ tử tính tình trong trẻo nhưng lạnh lùng này sẽ gặp phải tình chướng. Nhưng người tính không bằng trời tính, không thương không có nghĩa là sẽ không yêu, một khi yêu rồi, chướng này càng sâu.

“Nàng sẽ không biết”. Ngón tay Tiêu Trì Chi lướt qua chuỗi phật châu. Phật châu trong tay đã là thói quen nhiều năm. “Cho dù nàng đã biết, ta cũng sẽ không buông tay”.

Thanh âm như nước chảy, cứ như vậy vang lên trong Phật điện. Tiêu Trì Chi đứng dậy, đi ra khỏi điện thất, Tuệ Ngộ thiền sư nhắm nghiền hai mắt, miệng bắt đầu tụng một bài kinh văn.

Một chữ “tình” là gì, không ai có thể nhìn thấu, cả đời cũng không ai hiểu được nó.

Hữu tình là tốt hay vô tình là tốt, thế gian không ai nói được.

Sở Châu Ngọc đứng ngoài điện, thời tiết tháng tư vẫn đang se lạnh, nàng hơi hơi co mình, hai tay chà sát chút cho ấm. Đột nhiên, nàng thấy Tiêu Trì Chi từ trong điện đi ra, nhưng không đi cùng Tuệ Ngộ thiền sư. “Làm sao vậy, sao Tuệ Ngộ thiền sư không đi cùng chàng.....”.

Ngay sau đó, thân thể của nàng đã bị ôm vào trong lồng ngực ấm áp của hắn, cánh tay rắn chắc dùng lực siết chặt lấy nàng, cơ hồ khiến nàng không thở được.

“Thật là khó chịu, chàng đừng ôm ta chặt như vậy, ta thở không được”. Nàng kháng nghị nói.

Hắn như không nghe thấy, gắt gao ôm lấy nàng, bên tai nàng không ngừng thì thầm. “Ta sẽ không buông ra, bất luận thế nào cũng sẽ không buông tay!”.

“Rốt cuộc xảy ra chuyện gì? Chàng mau buông ta ra!”. Hành động khác thường của hắn, làm nàng có chút bất an.

Thân mình hắn cứng đờ, chậm rãi ngẩng đầu, ngóng nhìn nàng. “Châu Ngọc, cuộc đời này, ta sẽ không bao giờ buông nàng ra”.

Ánh mắt hắn tràn đầy chân thật, vẻ mặt hắn quá mức nghiêm túc, nàng lúng ta lúng túng nói. “Ta không biết, dung mạo ta rất bình thường, không biết võ công, không có tài văn chương, chỉ biết pha trà mà thôi”.

“Ta cũng không biết. Lúc ban đầu, chính là mùi trà của nàng đã hấp dẫn ta, sau đó trà nàng pha ta uống thấy rất ngon, ôm nàng ta thực thoải mái. Ngày qua ngày, ta không muốn những thứ đó bị ai tước mất, thậm chí muốn uống trà nàng pha, ôm nàng mà ngủ, thật vui vẻ khoái hoạt. Tiếp theo, thanh âm của nàng, nụ cười của nàng, ta đều muốn có được, muốn độc chiếm. Ta giờ mới hiểu, ta đã quá yêu nàng”. Tiêu Trì Chi gần từng tiếng nói, cho dù nàng là tình kiếp của hắn, hắn cũng không thể buông tay được.

“Nhưng... Không phải có rất nhiều nữ tử thích chàng sao?”.

“Nếu không phải người ta muốn, có nhiều người thích ta đi nữa, cũng để làm gì”. Cảm tình của hắn, đều đã gói hết lên người nàng, không có khả năng chia sẻ với ai khác. Cho nên... “Châu Ngọc, nàng cũng yêu ta, được không?”.

Sở Châu Ngọc kinh ngạc nhìn Tiêu Trì Chi, nàng có thể yêu hắn sao? Nam tử được thế nhân kính ngưỡng như chiến thần này.

9. Chương 9

Năm vạn đại quân dẹp giặc cỏ ở Sùng Châu đang tiến hành chu toàn, lúc mọi người đang nghỉ trận này quan binh và giặc cỏ chắc sẽ đánh nhau rất lâu, Tiêu Trì Chi lại xuất ba ngàn quân tinh nhuệ, đánh như

sét bỏ, vây quanh mười tám đỉnh núi ngoài thành Sùng Châu, hốt gọn hang ổ của đám giặc cỏ.

Ai cũng không nghĩ tới Tiêu Trì Chi lại dùng đại quân để thu hút sự chú ý của đám giặc cỏ, còn chính mình mang binh thừa dịp sơ hở tiến vào, sát nhập vào đám đông bọn giặc cỏ.

Nguyên bản Sùng Châu có mười vạn giặc cỏ, lúc này tả hữu chỉ còn ba vạn. Muốn tiêu diệt cũng không mất nhiều thời gian lắm.

Lúc này trong thành Lạc Dương, sâu trong cung, nam nhân cầm mật báo trong tay hung hăng bóp nát. “Tiêu Trì Chi đáng giận, dám dùng tới chiêu này!”.

“Tam hoàng tử, hiện tại nên làm thế nào? Chẳng lẽ để mấy năm tâm huyết bị hủy hoại trong chốc lát sao?”. Thuộc hạ vẫn đứng thẳng bên cạnh cẩn thận hỏi.

Nay hoàng thượng không thích hoàng tử xây dựng binh lực, bởi vậy trên tay các hoàng tử không có chút binh quyền nào. Tam hoàng tử tiêu phí mấy năm tâm huyết, chiêu binh mãi mã ở Sùng Châu, lấy thân phận là giặc cỏ, mỗi khi triều đình phái binh đi Sùng Châu tiêu diệt giặc cỏ, cũng tiện tay trừ đi ít binh lực của triều đình, khiến thế lực của Tam hoàng tử ở Sùng Châu càng lúc càng lớn mạnh, Tam hoàng tử quả thật chính là hoàng đế đất Sùng Châu. Sùng Châu là cứ điểm lui giữ của Tam hoàng tử, một khi thất thế trong cuộc chiến tranh đoạt ngôi vị, có thể lui về Sùng Châu, đến cầu Đông Sơn tái nhậm chức.

“Đương nhiên không có khả năng!”. Tam hoàng tử căm giận nói, hẳn không cam lòng khổ tâm nhiều năm của chính mình cứ như vậy hóa thành hư ảo. “Chẳng lẽ không ai có thể ngăn cản Tiêu Trì Chi sao?”.

“Tiêu Trì Chi kia rất giỏi dụng binh, võ công lại cao, chỉ sợ...”.

“Lời vô nghĩa này không cần người nói tới!”. Tam hoàng tử một cước đá lên ngực thuộc hạ. “Ta hiện tại chỉ muốn biết, phải làm sao để bảo toàn binh lực của ta ở Sùng Châu!”.

Tên thuộc hạ đau đớn quỳ trên mặt đất, sắc mặt tái nhợt từng đợt, nếu có biện pháp thì đã không bại đến mức chỉ còn ba vạn binh.

“Không có cách nào thật ư?”. Chân của Tam hoàng tử muốn đạp đổ đồ đạc, lại nghe thấy một trận cười của nữ tử nào đó.

Hắn nhìn về phía người đang tới, dáng người hấp dẫn linh lung mặc cung trang hồng nhạt, eo nhỏ mang đai lưng bảo thạch càng thêm mê người, ánh mắt cao ngạo cùng khí chất cao quý, không phải Thập công chúa Đái Thụy Thiên thì là ai.

“Hoàng muội, người sao lại đến đây?”. Tam hoàng tử nói. Nơi này là khu vực bí mật trong hoàng cung, chỉ có vài người biết, mà Thập công chúa là em cùng mẫu phi với hắn, quan hệ có phần chặt chẽ, một khi Tam hoàng tử đắc thế, địa vị của Thập công chúa cũng như nước lên thì thuyền lên.

“Vừa rồi nhìn Tam hoàng huynh đáng vẻ lo lắng, thật làm ta cảm thấy buồn cười. Chỉ là một tên Tiêu Trì Chi còn con mà lại làm cho Tam hoàng huynh đau đầu như vậy”. Đái Thụy Thiên lắc lắc eo nhỏ đi vào bên trong.

“Chẳng lẽ người cho rằng Tiêu Trì Chi là kẻ dễ đối phó sao? Nếu dễ đối phó đến vậy, người sớm nên làm hắn gục dưới tà váy người, ta cũng sẽ không chật vật như ngày hôm nay”. Tam hoàng tử hừ lạnh một tiếng.

Đái Thụy Thiên biến sắc, nghiêng rằng nói. “Ta đương nhiên hy vọng hoàng huynh mọi chuyện thuận buồm, không phải hoàng huynh xem ta như người cùng hội cùng thuyền sao, nên ta cố ý cảnh tỉnh hoàng huynh một câu ‘nhân vô thập toàn’, Tiêu Trì Chi là nhân, tự nhiên sẽ có nhược điểm”.

“Ngà? Hẳn có nhược điểm gì?”. Tam hoàng tử đến đây hứng thú.

“Nữ nhân”. Nghĩ đến việc nghe được tình báo nàng phái người bí mật điều tra phủ tướng quân, nàng liền nhin không được trong lòng âm thầm sinh hận. Tiêu Trì Chi thế nhưng lại chung tình với một nha hoàn, quả thực muốn châm chọc nàng.

“Ha ha ha!”. Tam hoàng tử vừa nghe lời này, nhin không được cười to. “Thiên hạ này ai ai cũng biết, Tiêu Trì Chi không ham nữ sắc, người còn nói với ta nhược điểm của hắn là nữ nhân?”.

“Tin hay không tùy người, ta chỉ có thể nói cho người biết, Tiêu Trì Chi hiện tại cực kỳ sủng ái một nữ tử, nếu người bắt được nàng ta, sẽ không chế được hần”. Đái Thụy Thiên lạnh lùng nói.

Tam hoàng tử trầm ngâm một lát. “Hảo, người là hoàng muội cùng dòng máu duy nhất của ta, tất nhiên ta tin người”.

“Bất quá, tin tức này không phải cho không người”. Đái Thụy Thiên xả một tràng cười lạnh, nhìn chăm chăm Tam hoàng tử.

Tam hoàng tử hiểu rõ trong tim, muội muội hần từ nhỏ tính tình đã gian xảo, hần rất thích thời. “Chỉ cần không chế được Tiêu Trì Chi, ta tất sẽ đem hần tặng cho hoàng muội”. Về phần có phé đi một thân võ công của Tiêu Trì Chi, hay biến hần ta thành nửa sống nửa chết, hần không dám cam đoan.

“Tam hoàng huynh hiểu được là tốt rồi”. Trong tròng mắt Đái Thụy Thiên hiện lên tia tà ác. “Về phần nữ nhân kia, sau khi hoàng huynh không chế được Tiêu Trì Chi xong, nhất định phải giải quyết nàng ta đi!”.

“Đương nhiên”.

Hai người liếc nhau, bên ngoài cười nhưng trong không hề cười, một người muốn giải quyết gian nan khổ cực trước mắt, một kẻ muốn mượn đao giết người, trong lòng đều đang có suy nghĩ riêng, tính kế riêng.

Quân đội, dân chúng ở Sùng Châu vẫn thường nhìn thấy, nhưng một đoàn binh chỉnh tề giống thế này, cũng rất hiếm thấy.

Ước chừng mấy ngàn binh lính nhất tề xếp thành hai hàng, hộ tống một chiếc xe ngựa hướng tới phủ đệ của tri phủ Sùng Châu.

Dân chúng Sùng Châu ai cũng lộ đầu ra nhòm, người biết chút kiến thức sau khi thấy quân đội còn la hét. “Đây chính là quân đội của Tiêu tướng quân a, Tiêu tướng quân không phải đang ở Sùng Châu dẹp ổ giặc cỏ sao? Hiện tại lại vào thành, có phải không tính bình định đám giặc cỏ đó nữa không?”. Các loại bàn tán đều đủ. Trong đó nhiều nhất là đoán chiến sự ở Sùng Châu sau này sẽ thế nào. Bất quá mọi chuyện đều được bàn tán thì thầm, không ai dám nói to trước một đoàn binh như thế.

Xe ngựa đứng trước cửa phủ đệ tri phủ, lão nhân tri phủ đã sớm cùng gia quyến đứng ngoài cửa đợi. Tiêu tướng quân luôn bị đồn là hỉ nộ bất thường, giận hờn ai thì tất xử rất dã man, tri phủ hần chỉ mong trong lúc bàn luận về thể loạn không chọc đến tướng quân đại nhân này.

Vừa thấy xe ngựa đến, tri phủ vội vàng chạy ra trước. “Hạ quan...”.

“Không cần đa lễ, đỡ phải âm ỹ đến nàng”. Ngữ điệu ép thật thấp, nghe qua cứ như tiếng thở, cũng có một tia ôn nhu không nói nên lời.

Tri phủ cảm thấy một trận hoảng hốt, thanh âm này... Là của tướng quân mặt lạnh kia đang nói? Hơn nữa, “nàng” trong miệng hần là ai?

“Lưu giáo úy”. Thanh âm Tiêu Trì Chi lại nho nhỏ truyền ra từ trong xe ngựa.

“Có thuộc hạ”. Lưu giáo úy đứng bên cạnh xe ngựa cũng dè dặt thanh âm hồi đáp.

“Xung quanh có ai làm ồn, giết chết không tha”.

“Dạ”.

Thân mình tri phủ run rẩy, Tiêu tướng quân này quả nhiên là lãnh huyết vô tình.

Màn trướng trên xe ngựa rốt cuộc cũng chậm rãi nhấc lên. Thân ảnh tuấn nhã kia cuối cùng cũng xuất hiện trước mắt mọi người. Mái tóc đen như mực được búi lên nhờ trâm bạch ngọc, da thịt trắng nõn láng mịn, đôi mắt góc cạnh lạnh lùng, thâm thúy, mũi thẳng, bạc môi hơi nhếch lên làm mềm đi biểu tình trên khuôn mặt hần, nhìn qua mất bớt vài phần lạnh nhạt, thêm một chút phần tình cảm con người.

Tri phủ bắt đầu cảm thấy chân mình tê đi. Người này.... ách, thật là Tiêu tướng quân sao? Mà thiên hạ trong lòng tướng quân, bởi vì mặt vẫn đang chôn trong lòng hắn, mọi người chỉ nhìn đại khái thấy tóc và thân hình nàng.

“Dẫn đường đi”. Tiêu Trì Chi liếc mắt nhìn tri phủ đã ngây ngốc hóa đầu gối bên cạnh.

“Dạ, dạ”. Tri phủ lễ phép hạ giọng, ngay cả gia quyến cũng không kịp giới thiệu, dẫn theo Tiêu Trì Chi đến giữa phủ đệ, cố ý vì hắn mà đuổi hết gia nhân ra đằng sau.

“Tiêu tướng quân, nơi này là chỗ nghỉ ngơi của ngài, nếu có cái gì không hài lòng, xin cho hạ quan biết”.

“Ân”. Tiêu Trì Chi thản nhiên vuốt cằm.

Đang định đem thiên hạ trong lòng đặt trên giường ngủ, người trong lòng giật giật, nhập nhèm mở đôi mắt, dùng thanh âm vừa tỉnh ngủ oa oa hỏi. “Đã đến Sùng Châu rồi sao?”.

“Đã đến, nếu muốn ngủ thì cứ ngủ một lát”. Tiêu Trì Chi nói, hắn đương nhiên nhìn ra nàng vẫn ngủ chưa đủ.

“Ngô... Hảo”. Sở Châu Ngọc lẩm bẩm một tiếng, lại tiếp tục khép đôi mắt lại. “Sớm biết thế này tôi qua sẽ không đọc kinh Phật của chàng, làm hại ta rất trễ mới ngủ được”.

Tiêu Trì Chi cẩn thận ôm Sở Châu Ngọc đặt lên giường, kéo chăn đắp cho nàng.

Tri phủ đứng một bên, lại đờ người lần nữa.

Từ lúc đến Sùng Châu, bên ngoài đánh giặc mịt mù sương gió, mỗi ngày nàng đều ở trong phủ đệ tri phủ Sùng Châu ngâm trà, xem kịch hoặc cùng tri phủ phu nhân và các tiểu thiếp, nha hoàn nói chuyện phiếm.

Đương nhiên, nàng không biết cái gì gọi là đánh giặc bình loạn. Đáng tiếc không ai dạy nàng điều đó. Tri phủ lão gia không dám đáp ứng, Lưu Sơn giáo úy không thể đáp ứng, còn Tiêu Trì Chi chỉ trực tiếp dùng mỹ nam kế, hôn nàng thở dốc liên tục, cơ bản đã quên chuyện cơ bản giảng cho nàng biết chiến thuật, chiến lược.

Hắn hôn nàng, nàng không từ chối, thậm chí rất thích. Tuy rằng mặt nàng sẽ đỏ, tuy rằng mỗi lần hắn hôn nàng, tim nàng sẽ đập rất nhanh, nhưng nàng không cự tuyệt. Nàng thích khi hắn hôn nàng, không ngừng kêu tên nàng, thích hắn dùng tư thế không muốn xa rời mà ôm nàng ngủ, thích bộ dạng thỏa mãn của hắn khi uống trà nàng pha, như vậy nàng sẽ cảm giác được, nàng trong lòng hắn là độc nhất vô nhị.....

Đương nhiên, độc nhất vô nhị cũng có cái khổ, cái khổ đó là.....

“Sở tiểu thư, ta..... Ta đã không không rời phủ thăm người nhà hai tháng rồi, không biết tiểu thư có thể xin tướng quân cho ta nghỉ ngơi nửa ngày, cho ta về nhà vấn an cha mẹ”. Một gia nhân bị tri phủ bắt đến hầu hạ Tiêu Trì Chi quỳ mọp trên mặt đất, khóc lóc nói.

“Ta sẽ giúp người thử”. Sở Châu Ngọc đáp.

“Đa tạ Sở tiểu thư”. Hạ nhân kia lui ra.

Một lát sau.....

“Sở tiểu thư, tiểu tử Vương Nhị hôm nay quét tước, không cẩn thận làm bẩn xiêm y của tướng quân đặt trên ghế”. Có người chạy lại hô.

“Thì... Dem xiêm y kia đi giặt là được”. Vương Nhị là ai? Trong đầu nàng chẳng có ấn tượng nào.

“Tuy rằng tiểu tử Vương Nhị sơ ý, nhưng hắn tốt xấu gì cũng có tâm địa lương thiện đơn thuần, mong Sở tiểu thư nói tốt vài câu với tướng quân, tha mạng cho Vương Nhị a!”. Người nọ cố ý lặp lại, mắt thiếu điều trào lệ ào ào.

Tánh mạng?!. “Y phục dơ thì hại mạng ai chứ?”. Nàng thiếu chút nữa sặc nước miếng.

“Nhưng đó là xiêm y của tướng quân a”.

“Ta sẽ nói với tướng quân, không để Vương Nhị mất mạng”. Nàng bực mình.

“Đa tạ Sở tiểu thư”.

Một lát sau nữa.....

“Sở tiểu thư! Sở tiểu thư!”. Thanh âm hô to gọi nhỏ, truyền đến từ rất xa. Sở Châu Ngọc đau đầu buồn tãi liệu nghiên cứu trà hoa lải trong tay, đứng dậy chủ động đi tới cửa phòng.

Quả nhiên, một bóng dáng mập mạp đang tất tưởi hồn hển chạy tới, Sở Châu Ngọc nhận ra người này, là Lý mẫu trong phủ.

“Sở tiểu thư, mau cùng ta đi!”. Lý mẫu vừa thấy Sở Châu Ngọc, không buồn phân trần liền kéo nàng đi.

“Đi? Đi đâu?”. Nàng mặc danh kì diệu.

“Đi cứu người”.

Cái gì?! Cứu người?!. “Dì xác định ta có thể cứu được người?”.

“Xác định, xác định, nếu người không cứu được, thì không ai cứu được hết!”. Lý mẫu một bên kéo Sở Châu Ngọc vội vàng chạy đi, một bên nói. “Thiếu gia nhà ta không nghe tướng quân chỉ huy, tự tiện mang binh đuổi bắt giặc cỏ, hiện tại bị bắt nhốt, đại nhân cầu xin tướng quân xuất binh viện trợ, tướng quân không đáp ứng”.

“Đây là chuyện quân sự, ta không hiểu a”.

“Người không hiểu cũng không sao, người chỉ cần cầu xin tướng quân mang binh đi cứu thiếu gia là được!”. Lý mẫu nói bi thương. “Thiếu gia là con trai duy nhất của lão gia, lão gia chỉ cầu thiếu gia có thể giữ được tánh mạng, vì hương khói trong nhà, về phần trừng phạt sau khi cứu thế nào, đều tùy tướng quân làm”.

“Nhưng là ta đi cầu xin, có được không?”. Sở Châu Ngọc do dự nói. Sau khi vào Sùng Châu, tri phủ gia một nhà đối xử với nàng thật không tệ.

“Được! Tướng quân cực kỳ nghe lời Sở tiểu thư. Hiện tại lão gia và các phu nhân đã gấp tới độ hoang mang lo sợ, chỉ trông cậy vào Sở tiểu thư ngài thôi a!”.

Nghe lời nàng? Trước mắt Sở Châu Ngọc hiện lên gương mặt của Tiêu Trì Chi. Được rồi, nàng thừa nhận, phần lớn thời điểm, hẳn rất nghe lời nàng nói.

Hai người đi thẳng một mạch, hồn nhiên không nhận ra trên đường còn có người đi theo.

Mới đi ra sân, Sở Châu Ngọc liền nghe “keng” một tiếng, thân hình to béo của Lý mẫu nặng nề ngã xuống đất.

“Lý mẫu!”. Nàng cả kinh kêu lên, nhìn thấy một tên mặc hắc y, che mặt đứng trước mặt nàng.

“Người chính là nữ nhân Tiêu Trì Chi để ý?”. Đối phương hỏi như thế.

“Nếu ta nói không phải, người sẽ tin sao?”. Nàng cảnh giác nhìn xung quanh, bỗng dưng phát hiện hộ vệ trong phủ đã nằm la liệt bất tỉnh dưới đất.

“Tất nhiên là không”. Hắc y nhân nói. “Ta chỉ phụng lệnh chủ tử nhà ta, đem người về mà thôi”.

“Chủ tử nhà người là ai?”.

“Người nên quan tâm xem bản thân còn cơ hội sống hay không!”. Hắc y nhân một đao hướng Sở Châu Ngọc bổ tới.

Nàng chỉ cảm thấy trước mặt tối sầm, cả người liền mềm nhũn ngã xuống, ý niệm cuối cùng còn lại trong đầu là : sớm biết như thế, lúc trước nên sớm học Tiêu Trì Chi một hai công phu bỏ chạy trốn chết, ít nhất đánh không lại, nàng còn có thể trốn.

Nội đường yên tĩnh, không một ai dám phát ra âm thanh. Ngoại đường, quân đội đã sớm trang bị chỉnh tề, chỉ chờ mệnh lệnh phát ra, sẽ bắt đầu hành động.

Lý mẫu quý ngắt đi tỉnh lại, thân hình mập mạp không ngừng run rẩy.

“Đem tất cả những gì người biết, một năm một mười nói ra cho ta”. Ngón tay thon dài lần chuỗi Phật châu ngọc bích, Tiêu Trì Chi cụp mắt, trên mặt là nét bình tĩnh mưa gió không lay được.

“Hồi... Hồi tướng quân, tiểu nhân phụng mệnh tri phủ đại nhân, đi tìm Sở tiểu thư, vốn vẫn tốt đẹp, nhưng ai ngờ vừa ra sân, liền hôn mê bất tỉnh”.

Tri phủ một bên nghe được Lý mẫu nhắc tới hắc, thân mình cũng run lập cập y hệt Lý mẫu.

“Có thấy rõ người đó không?”. Một tiếng vang nho nhỏ khi ngón tay miết vào chuỗi Phật châu, mọi người xung quanh nghe được ngay cả thở mạnh cũng không dám.

“Không... Không có”. Lý mẫu chỉ hận bản thân không ngắt xủ lần nữa, ít ra còn tốt hơn bây giờ.

“Cấp báo!”. Lưu Sơn chạy gấp vào, ôm quyền quỳ xuống. “Thuộc hạ căn cứ vào hương của trùng truy tìm, do thám ra Sở tiểu thư đang bị bắt giam trong Tam viện đường trang”.

Lời kia vừa thốt ra, tri phủ thở hắt ra một hơi. “Tam viện... Tam viện đường trang, kia, kia là của Tam hoàng tử ở Sùng Châu a, đừng đưa tin sai lệch đi Lưu giáo úy”.

“Chẳng lẽ tri phủ đại nhân hoài nghi hương trùng ta nghe thấy sao?”. Lưu Sơn trào phúng trả lời. Loài trùng tỏa hương, toàn thân màu vàng, hút một ít máu của ai xong, vô luận người đó ở nơi nào, đều có thể tìm được. Đương nhiên, điều kiện tiên quyết là người đó tự thân phải có một mùi hương khác mạnh hơn che đi hương trùng.

“Không dám”. Tri phủ cảm thấy mồ hôi lạnh trong lòng bàn tay ngày càng nhiều.

Tay thôi miết vào chuỗi Phật châu, Tiêu Trì Chi giương mắt nhìn Lưu Sơn. “Lập tức chuẩn bị một vạn binh mã, vây quanh Tam viện đường trang!”.

“Dạ!”. Lưu Sơn lĩnh mệnh đi xuống.

“Tiêu... Tiêu tướng quân, vây quanh đường viện của Tam hoàng tử là chuyện không nhỏ đâu a, nếu hoàng thượng trách tội...”. Hắc không dám bảo đảm đầu còn đội được mũ cánh chuồn. (*mũ cánh chuồn : mũ của quan lại có hai cái que xòe ra như cánh con chồn chồn)

Tri phủ còn chưa nói xong, Tiêu Trì Chi đã biến mất, không thấy bóng người.

Bên trong Tam viện đường trang, Tam hoàng tử nhìn Sở Châu Ngọc hôn mê bị trói chặt, hoài nghi hỏi. “Đây là nữ tử mà các người điều tra ra?”.

“Dạ đúng”. Thủ hạ hồi đáp.

“Nàng rốt cuộc có điểm gì hấp dẫn Tiêu Trì Chi?”.

“Thuộc hạ không biết, nhưng mọi người trong phủ tri phủ đều nói Tiêu Trì Chi cực sủng ái nữ tử này”.

Tam hoàng tử âm thầm kinh ngạc, vốn tưởng nữ tử trong lòng Tiêu Trì Chi luận về dung mạo hay đáng người đều thắng hoàng muội mình, lại không nghĩ ra...

“Người đem nàng đến đây, có bị ai theo dõi không?”. Tam hoàng tử vẫn cảnh giác hỏi.

“Không ai theo dõi”. Nguyên bản hộ vệ bảo vệ nữ nhân này gồm thị vệ và ám vệ (*ám vệ : âm thầm trốn phía sau để bảo vệ) đều đã bị hắc dùng di hương làm bất tỉnh hết.

“Tốt lắm”. Tam hoàng tử mừng rỡ, nhưng cũng có chút hoài nghi, một nữ nhân, thật sự có thể khống chế được Tiêu Trì Chi?

“Không ổn! Không ổn rồi!”. Thanh âm nghiêng ngả lão đảo từ ngoài cửa truyền đến. “Chủ... Chủ tử, thuộc hạ có việc hồi báo”.

“Chuyện gì ngạc nhiên?”. Tam hoàng tử sắc mặt hỉ nộ vô thường.

“Tiêu tướng quân mang binh tới, đang vây quanh đường trang”. Hạ nhân ngoài cửa nói đứt quãng.

“Cái gì?! Điều này sao có thể, Tiêu Trì Chi làm sao có thể tới nơi này?”. Thân mình Tam hoàng tử đột nhiên chấn động, lần này hắn vụng trộm đến Sùng Châu, ngoài vài tâm phúc ở Lạc Dương thì không ai bên ngoài biết được việc này. Nếu Tiêu Trì Chi đem binh vây đường trang, việc hắn đến Sùng Châu cũng sẽ bại lộ. “Có phải người không? Người đưa hắn tới đây đúng không?”. Ánh mắt hắn hung ác nhìn hắc y nhân bắt Sở Châu Ngọc đến.

“Thuộc hạ tuyệt đối không để ai theo dõi”. Hắc y nhân kia cuống quýt phân trần.

“Vậy tại sao—”. Tam hoàng tử nhìn chằm chằm vào Sở Châu Ngọc đang hôn mê, đột nhiên thoáng thấy một tiểu phi trùng màu vàng dính trên trâm cài tóc của nàng. “Chết tiệt! Là trùng hương! Tiêu Trì Chi dùng trùng hương lên nữ nhân này!”.

Nghe nói số lượng trùng hương là cực nhỏ, bởi vậy giá cũng cực cao, một con trùng hương giá đã vạn lượng vàng, ngay cả trong hoàng cung cũng chỉ dưỡng mười con trùng hương chưa uống máu người mà thôi.

Tam hoàng tử vừa sợ vừa giận, chỉ cảm thấy cả người xương cốt rắc rắc rung động, một tay liền tát cho Sở Châu Ngọc đang hôn mê một cái tát.

Sở Châu Ngọc rầu rĩ hừ một tiếng, bị đánh tỉnh lại, cảm thấy khóe miệng có chút máu ẩm ẩm chảy xuống.

“Tỉnh chưa?”. Tam hoàng tử âm âm nói, tiếp tục tát Sở Châu Ngọc một cái nữa. “Thật không nghĩ tới Tiêu Trì Chi dùng trùng hương với người!”.

Trùng hương? Sở Châu Ngọc mờ mịt, tình huống trước mắt nên gọi là gì? Kiếp bị bắt?

“Người là ai?”. Nàng hỏi, thấy một tiểu trùng màu vàng bị bóp nát trong tay Tam hoàng tử. Con sâu màu vàng này nàng có nhìn thấy qua, là lúc vừa tới Sùng Châu, Tiêu Trì Chi từng cho nó ăn một giọt máu của nàng.

“Vì sao con sâu này lại uống máu?”. Lúc ấy nàng còn kỳ quái hỏi.

“Chỉ cần uống máu của một người, con sâu này sẽ cực kỳ mẫn cảm với mùi của người đó, cho dù đến chân trời góc biển, nó cũng có thể tìm được”. Hắn nhẹ nhàng vỗ về con sâu màu vàng. “Châu Ngọc, như thế, bất luận nàng ở đâu, ta đều có thể tìm được nàng”.

Tìm được nàng... Tìm được nàng...

Cảm giác đau đớn trên mặt đã không còn rõ ràng nữa, trong đầu nàng chỉ thầm nghĩ đến hắn có thể tìm được nàng hay không.

“Người còn không xứng biết ta là ai!”. Tam hoàng tử sai người kéo Sở Châu Ngọc đi. “Nếu Tiêu Trì Chi vì người mà dám vây quanh đường trang của ta, vậy ta muốn nhìn thử xem, người đối với hắn có bao nhiêu ảnh hưởng!”.

Bên ngoài, tiếng người ồn ào, bọn lính rít gào hò hét, thanh âm binh khí va vào nhau, còn có thanh âm binh khí đâm vào người đổ máu, nghe được làm cho người ta cả người đều run sợ.

“Dem toàn bộ binh lực tập trung lại, nếu Tiêu Trì Chi dám phái binh vây quanh địa bàn của ta, vậy ta sẽ khiến hắn có đi không có về!”. Về phần đáp ứng yêu cầu của hoàng muội, chỉ có thể bồi cho nàng ta cái lễ.

Thế này Sở Châu Ngọc mới cảm giác được, đây tựa hồ không phải là chuyện bất cắc bình thường, hơn nữa nam nhân cầm đầu trước mặt này, y phục hoa lệ, vừa rồi còn nhắc tới hai chữ binh lực.

Người nọ tính dùng nàng làm bất lợi cho Tiêu Trì Chi sao? Còn nam nhân để ý nàng, sủng nàng sẽ thế nào? Nghĩ tới hắn sẽ vì nàng mà lâm vào cục diện bất lợi, mà bị thương, lòng của nàng quặn thắt lại.

Sở Châu Ngọc bị người ta kéo ra phía trước, trước mắt nàng một trời đầu rơi máu chảy.

Thật nhiều máu, vô số thi thể nằm la liệt.

“Đây... Đây là người sao?”.

“Đáng sợ, không! Không! Thiên a, ai tới ngăn hãm lại!”.

“Tiêu... Tiêu tướng quân, nơi này là đường trang của Tam hoàng tử, người nghĩ người đại khai sát giới ở đây, hoàng thượng sẽ không trách tội sao... Aaaaa!”.

Một bàn tay, xuyên thấu qua ngực người kia, một tiếng kêu sợ hãi vang lên, rồi không còn tiếng động gì nữa.

Binh lính hai bên càng không ngừng giao chiến ác liệt, Mà trong cảnh hỗn chiến, nàng vẫn thấy được, một người toàn thân mặc hắc y bào. Không giống như những tướng lĩnh khác mặc khôi giáp, hắn vẫn mặc giáp phục hắc y ngọc, nguyên bản chuỗi ngọc bích tím trên tay nay đã bị nhuộm thành Phật châu đỏ lòm màu máu, mà trên tay còn lại, không còn nắm kinh thư như bình thường nữa, mà là... Vũ khí của hắn.

Ngón tay thon dài, vốn nên ôn nhuận như ngọc, giờ phút này là vũ khí cực sắc bén lạnh như băng, trực tiếp đâm thủng ngực người, một chiêu, chỉ cần một chiêu, đã có thể đưa người ta vào cõi chết.

Một đám thi thể, nằm bên chân hắn, máu tuôn ồ ạt, ướt đầm tay trái của hắn, nhuộm lên toàn thân hắn, trên chân hắn, thậm chí trên mặt hắn màu máu đỏ kỳ dị. Là chiến thần, hay sát thần, hay ác ma?

Qe!

Đoàn người của Tam hoàng tử nhìn thấy cảnh này, dù đã gặp qua sóng to gió lớn, vẫn có cảm giác muốn nôn mửa. Chỉ có Sở Châu Ngọc kinh ngạc nhìn Tiêu Trì Chi. Đây là hắn mà nàng biết, nàng hiểu sao?

Quen thuộc như vậy... Nhưng cũng xa lạ đến thế. Rõ ràng cùng một khuôn mặt, nhưng nàng chưa từng thấy vẻ mặt hắn như thế, bộ dáng bùng bùng sát khí như thế, thậm chí cả mắt của hắn, cũng đỏ lên màu máu.

Là lệ khí! Toàn thân hắn phát ra một cỗ lệ khí, làm cho người ta thậm chí chưa tới gần cũng đã khiếp đảm.

Như cảm ứng được tầm mắt của nàng, hắn đột nhiên quay đầu về hướng nàng.

“Châu Ngọc.....”. Tiêu Trì Chi thì thào trong miệng hai chữ. Rốt cuộc nhìn thấy nàng, chính là nàng, lòng bối rối không thôi liền dần dần yên ổn xuống.

Tam hoàng tử giật mình khôi phục tinh thần, nhanh quát. “Tiêu Trì Chi, nếu người còn muốn nàng sống, nhanh đưa tay chịu trời”.

“Nếu để người bắt ta, người thật sự sẽ thả nàng?”. Tiêu Trì Chi từng bước đi đến chỗ Tam hoàng tử, chung quanh không ai dám ngăn cản, thậm chí tự giác tách ra hai bên.

“Đương nhiên, bốn hoàng tử là thân phận gì chứ, lời nói ra tất đáng giá ngàn vàng”.

“Đáng tiếc”. Hắn thản nhiên nói. “Lời người nói ra, một chữ ta cũng không tin tưởng”.

“Người không sợ ta giết nàng?”. Tam hoàng tử uy hiếp nói, chỉ nghe “bang bang” hai tiếng, hai kẻ đang canh giữ Sở Châu Ngọc đã quy ngã xuống đất, trong hốc mắt bọn họ đều khảm một hạt Phật châu ngọc bích.

Hắn..... Dám đem Phật châu ngọc bích biến thành ám khí?! Tam hoàng tử thấy yết hầu hắn nghẹn lại. Tên điên! Nam nhân này căn bản đã điên rồi. Phật châu ngọc bích này, chính Tuệ Ngộ thiền sư đã truyền cho Tiêu Trì Chi, nghe nói thế hệ trước truyền cho thế hệ sau đã có lịch sử hơn trăm năm, thậm chí xưng là quốc bảo cũng không ngoa, vậy mà hắn vì cứu nữ tử này mà....

Tiêu Trì Chi khinh công bay lên, đến bên cạnh Sở Châu Ngọc, ngón tay vung lên, chặt đứt dây trời đang cột lấy tay nàng.

“Chàng không sao chứ?”. Phản ứng đầu tiên của Sở Châu Ngọc là kéo tay áo của Tiêu Trì Chi, cẩn thận kiểm tra xem hắn có bị thương hay không.

“Nàng bị đánh?”. Thanh âm lạnh lùng, không thể không nhận ra là đang rất tức giận.

Nàng ngăn người, đến tận khi hắn nâng ngón tay lên, mơn trớn khóe môi nàng, Sở Châu Ngọc mới có phản ứng, nàng chỉ vết thương trên mặt mình. “Chỉ là vết thương nhỏ”. So với những thi thể nằm tại đây, vết thương của nàng thật sự chính là “vết thương nhỏ”.

“Đau không?”. Hắn cúi đầu hỏi.

“Lúc trước rất đau, nhưng hiện tại đã đỡ hơn nhiều”. Nàng kiểm tra xong một cánh tay, lại tiếp tục cánh tay kia.

“Châu Ngọc, ta còn một chuyện muốn làm, chờ ta một lát, được chứ?”.

“Ai?”. Không đợi Sở Châu Ngọc trả lời, Tiêu Trì Chi ôm lấy nàng, khinh công bay xuống, đến trước mặt Lưu Sơn, phân phó. “Bảo vệ nàng thật tốt”.

“Dạ”. Lưu Sơn lĩnh mệnh nói.

Ngay sau đó, Tiêu Trì Chi tiến đến trước mặt Tam hoàng tử, cổ lộ khí trên người hắt phát ra so với ban nãy chỉ có hơn chứ không hề kém, ánh mắt nhìn đối phương, như đang nhìn một kẻ chết rồi.

“Là người đã thương nàng?”. Tiêu Trì Chi bình tĩnh, trong ánh mắt một mảnh vô ba, hoàn toàn tương phản với lệ khí xung quanh người hắn.

“Đúng thế thì sao?”. Dù sao cũng vuốt mặt nàng, hướng chi, hắn đã sai tập hợp chính ngàn binh lính bên ngoài, thật muốn cùng Tiêu Trì Chi đánh nhau một trận, dù biết cơ hội thắng không có. “Ta đường đường là một hoàng tử, chẳng lẽ không thể khiển trách một dân đen sao?”.

Tiêu Trì Chi không nói, chỉ lạnh lùng nhìn chằm chằm vào Tam hoàng tử, từng bước từng bước đến gần hắn.

“Tiêu Trì Chi, ngươi, ngươi muốn tạo phản?”. Tam hoàng tử vội vàng quát.

“Tạo phản? Tiêu mỗ chưa từng nghĩ qua. Chẳng qua ta rất ngạc nhiên, Tam hoàng tử hiện tại lẽ ra nên ở Lạc Dương, vì sao lại xuất hiện ở Sùng Châu?”.

”Bốn hoàng tử ở đâu, không liên quan đến ngươi!”.

“Vốn ta còn tưởng sẽ chưa lật bài giữa với ngươi vội, nhưng ngươi dám động đến nàng, vậy ta cũng lật bài giữa với ngươi luôn Tam hoàng tử, hay ta nên gọi là chỉ huy đám giặc cỏ?”.

Tam hoàng tử cả kinh, không sao hiểu được đối phương vì sao biết việc này. “Làm càn, ngươi đang nói bậy bạ gì đó?”.

“Nói bậy sao? Nhưng không sao cả!”. Tiêu Trì Chi vươn tay, chụp lấy Tam hoàng tử.

“Mau, mau ngăn hắn lại!”. Tam hoàng tử kêu lên, liều mạng tránh ở phía sau lưng đám thủ hạ.

Bịch! Bịch! Bịch!

Không ngừng có người ngã xuống dưới chân Tiêu Trì Chi, tay hắn, giống như khi nãy, điên cuồng cướp đi tính mạng người, thậm chí tàn nhẫn hơn, như muốn trút cơn giận.

Máu văng ra, làm Tam hoàng tử nhìn xem muốn buồn nôn.

“Ngươi... Ngươi dám động vào ta, không sợ hoàng thượng xử tội ngươi?”. Tam hoàng tử bắt đầu sợ hãi. Trước kia chỉ nghe nói hắn tàn nhẫn, hôm nay gặp được, mới biết nguyên lai hắn giết người nhanh như vậy.

“Thì ta sẽ giải thích cho hoàng thượng biết”. Giọng hắn vẫn đậm phong khinh, không buồn để ý kẻ hắn sắp xuống tay chính là đương triều hoàng tử.

Sở Châu Ngọc đứng bên kia, lo lắng không thôi nhìn Tiêu Trì Chi. Đây là chút chuyện muốn làm mà hắn nói sao? Đơn giản chỉ vì nàng bị Tam hoàng tử tát bị thương?

“Hắn... Giết nhiều người như vậy sao?”. Nuốt một ngụm nước bọt xuống cổ, Sở Châu Ngọc bất an hỏi.

“Đúng vậy”. Lưu Sơn đứng cạnh đáp.

“Tam hoàng tử kia, là đương kim thiên tử Tam hoàng tử?”.

“Đúng”.

“Vì sao hắn vẫn tới gần Tam hoàng tử?”.

“Tướng quân hử là tính giết Tam hoàng tử”. Nhìn ra được, hiện tại tướng quân đang tức giận cực độ, nếu không tuyệt đối sẽ không giết người... nhanh chóng như thế.

Cái gì?!. “Hử thật sự dám giết Tam hoàng tử?”. Nàng cảm thấy mình sắp sặc nước miếng mà chết.

“Dám”. Trên cơ bản, trừ bỏ âm mưu soán vị ra, Lưu Sơn thật không biết có chuyện gì tướng quân nhà mình không dám làm.

“Giết hoàng tử sẽ phạm tội danh gì?”. Sở Châu Ngọc lật đặt hỏi.

“Hử là chịu hình lăng trì đi, đương nhiên cũng có khả năng sẽ là ngũ mã phanh thây, tốt hơn nữa thì chỉ chém đầu thôi, còn nếu hoàng thượng tức giận, khả năng sẽ...”. Lưu Sơn nói càng nhiều, mặt Sở Châu Ngọc càng trắng bệch ra.

“Đương nhiên, dù tướng quân có giết Tam hoàng tử thật, hoàng thượng cũng không có khả năng đối xử với tướng quân như vậy”. Tướng quân đã nắm được chứng cứ Tam hoàng tử cầm đầu dám giặc cỏ ở Sùng Châu, Tam hoàng tử thất thế chỉ là chuyện không sớm thì muộn.

Nhưng mà, chưa đợi được Lưu Sơn nói những lời này, Sở Châu Ngọc đã xông ra ngoài.

“Thiên a!”. Lưu Sơn kêu lên, tướng quân vừa mới phân phó hử bảo vệ Sở cô nương a!

Sở Châu Ngọc không hiểu được chính mình làm sao có được dũng khí dẫm lên đám thi thể kia, làm sao có dũng khí xuyên qua rừng đao biển kiếm, trong đầu nàng chỉ có một ý niệm là — nàng không muốn hử chết!

Nghĩ đến Tiêu Trì Chi có khả năng sẽ chết, nàng liền không thể khống chế được thân thể chính mình, thậm chí còn chưa hiểu rõ căn nguyên, thân thể đã phản ứng chạy đi, chạy đến chỗ hử.

Nàng lao đảo chạy đến, dùng tốc độ nhanh nhất trong đời nàng, chỉ mong đến gần hử, gần hử hơn một chút...

Bụp!

Sở Châu Ngọc đến bên cạnh Tiêu Trì Chi, hai tay vòng qua ôm lấy thắt lưng của hử.

“Làm sao vậy?”. Tiêu Trì Chi ngẩn ra, cúi đầu che chở cho nàng. “Người này rất nguy hiểm, Lưu giáo úy không bảo vệ nàng sao?”. Hử vừa nói, vừa ôm nàng vào lòng.

“Không liên quan đến Lưu giáo úy, ta có việc muốn nói với chàng”. Nàng vội vàng nói.

“Nga? Chuyện gì?”. Hử một bên giết người, một bên vẫn ôn tồn nói chuyện với nàng.

“Cái kia.... Cái kia.....”. Nàng tâm hoảng ý loạn, cuối cùng bật ra cửa miệng lại là — “Thiếu gia nhà tri phủ nghe nói bị giặc cỏ vây khốn, chàng thật sự không thể đi cứu hử sao?”.

“Nàng hy vọng ta cứu?”.

“Hy vọng”.

“Hử, ta liền phái người đi cứu”.

“Còn.... Còn có, người giúp chúng ta quét tước sân vườn đã hai tháng chưa về nhà, có thể cho anh ta nghỉ nửa ngày không?”. Không đúng, nàng không phải muốn nói cái này! Sở Châu Ngọc trong lòng buồn rầu, nhưng lời miệng nàng nói ra cùng với cái nàng muốn nói hoàn toàn bất đồng.

“Hử”.

“Vương Nhị tiểu tử không cẩn thận làm bẩn quần áo của chàng, có thể tha cho tính mạng của anh ta không?”. Nàng không phải muốn nói cái này!

“Hử”.

Làm ơn! Đối thoại kiểu gì thế này? Binh lính chung quanh và hộ vệ của Tam hoàng tử nghe được đều sửng sốt kinh ngạc.

“Tiêu Trì Chi, người không nên quá kiêu ngạo, người thực nghĩ người và nữ nhân này hôm nay có thể rời khỏi đây toàn mạng không?”. Nhóm thủ vệ vây quanh bảo vệ Tam hoàng tử thấy tình cảnh đó, sắc mặt nhanh tím lại, rồi từ tím chuyển sang đỏ.

Tiêu Trì Chi lạnh lùng quét mắt qua nhìn Tam hoàng tử một cái, lập tức ôn nhu nói với Sở Châu Ngọc. “Châu Ngọc, chờ ta một lát, lập tức ta sẽ giải quyết”.

Thân hình khẽ động, một tay hất ôm thắt lưng của nàng, một tay tung chưởng, người nhìn hoa mắt, đám hộ vệ của Tam hoàng tử đã ngã lăn ra đất.

Tam hoàng tử sắc mặt lo lắng, hần muốn rút lui, nhưng bên trong thôn trang đều bị quân đội Tiêu Trì Chi vây quanh. Lần đầu tiên trong đời hần hồi hận đã nghe đề nghị của hoàng muội, chộc giận trúng ổ kiến lửa. Ngón tay thon dài kia, vốn nên làm người nhìn thấy cảnh đẹp ý vui, mà giờ phút này, lại như bùa đòi mạng.

Khi Tiêu Trì Chi đánh gục tên thủ hạ cuối cùng che chắn cho Tam hoàng tử, Tam hoàng tử đã muốn kêu không ra tiếng. Năm ngón tay như ngọc, nháy mắt nữa sẽ xuyên thấu qua ngực Tam hoàng tử....

“Không được!”. Tay Sở Châu Ngọc sống chết níu lấy vạt áo Tiêu Trì Chi. “Chàng... Chàng không được giết Tam hoàng tử!”.

“Vì sao? Hần làm nàng bị thương”. Hần xoay người một chút, đứng giữa không trung. Phàm là thương tổn đến nàng, hần sẽ không buông tha. Mắt hần lướt qua khóe miệng còn đọng máu của nàng, ánh mắt càng đen lại.

“Vết thương này rất nhỏ, chàng không được giết hần, hần là hoàng tử, chàng sẽ gặp chuyện không hay!”.

“Ta không để ý”.

“Nhưng ta để ý!”. Nàng không muốn hần gặp chuyện, không muốn hần bị tội, không muốn sau này sẽ không gặp được hần nữa! Phần nóng vội này, nàng lại không biết biểu đạt thế nào, chỉ có thể gắt gao nắm lấy góc áo của hần, giống như làm thế có thể can ngăn hần vậy.

“Nàng để ý ta?”. Ánh mắt hần đột nhiên trở nên nóng rực.

“Đúng!”. Nàng trả lời thật sự là khẳng định.

“Nếu ta không giết hần, nàng sẽ để ý ta nhiều hơn chứ?”.

“Hần là... Nhiều hơn”.

“Tốt lắm, ta không giết hần”. Tiêu Trì Chi thu hồi tay trái, hai mắt sáng lấp lánh nhìn chằm chằm Sở Châu Ngọc.

Gì? Nàng nháy mắt mấy cái, có điểm ngơ ngác. Như vậy... Cũng có tác dụng?

10. Chương 10

Trong sông bạc thành Lạc Dương, tiếng người ồn ào, tiếng xúc xắc đổ, tiếng thét to, tiếng đồng tiền bạc rơi leng keng, không ngừng tràn ngập trong căn phòng không rộng lắm.

Sau sông bạc, một nam tử trung niên chừng bốn mươi tuổi đang bị người ta quyền đâm cước đá lên. Mỗi một quyền, mỗi một cái đá, đều nặng nề hạ trên người hần, đánh đến nỗi hần la liên tục.

“Đừng... Đừng đánh, ta còn tiền chơi bạc, nhất định sẽ thắng ván sau trả tiền cho người!”. Nam tử trung niên sặc ra một búng máu, liều mạng nói.

“Còn? Người lấy cái gì còn? A Bảo, tính cho hần nghe, tổng cộng hần thiếu sông bạc của chúng ta bao nhiêu!”. Nam nhân cầm đầu một cước đạp lên ngực nam tử trung niên, khiến đối phương đau đớn rên lên một tiếng.

“Dạ”. Nam tử tên A Bảo xuất ra một nắm biên lai cầm cố tài sản. “Phát thúc tổng cộng thiếu sông bạc chúng ta một ngàn ba trăm bốn mươi lăm lượng bạc”.

“Phát thúc, người nghe rõ chưa?”. Nam tử cầm đầu ném đồng biên lai vào mặt Phát thúc.

“Hồ đồ... Nói bậy!”. Phát thúc vẻ mặt không dám tin. “Ta rõ ràng chỉ thiếu các người năm mươi lượng bạc!”.

“Phát thúc, đạo lý “lời sinh lời” này, người chẳng lẽ không biết? Nếu người còn tri hoãn thêm, chỉ sợ đến chết người cũng không trả nổi món nợ này!”.

“Ta... Ta làm gì có nhiều tiền như vậy để trả cho các người!”. Hắn vốn biết vay tiền ở sòng bạc sẽ có kết cục không tốt, nhưng hắn không khổng chế được cơn nghiện của mình, cứ nghĩ thắng ván sau sẽ gỡ vốn ván trước.

“Tiền, chúng ta đương nhiên biết người không có nhiều như vậy, người không phải có một nữ nhi sao? Dem nữ nhi của người bán vào thanh lâu đi, còn sợ không có nhiều bạc?”.

“Ta làm sao bán nữ nhi của mình vào thanh lâu được?”.

“Không chịu bán? Vậy đi! Tiếp tục đánh!”. Nam nhân cầm đầu vung tay lên, thủ hạ tiếp tục dấm đá liên tục vào Phát thúc.

“A... A! Đừng, đừng đánh, tiền ta không có, nhưng khuê nữ con ta còn muốn lập gia đình a, làm sao có thể bán vào thanh lâu!”.

“Nếu không muốn bán nữ nhi, vậy lấy cái mạng già của người đi mà xóa nợ!”. Lại một quyền, đánh cho Phát thúc chảy máu mũi ròng ròng.

“Ai u, tha ta đi!”.

“Người bán hay không bán nữ nhi hả?”.

“Ta... Ta...”. Đôi môi Phát thúc run run, vẫn còn chút luyến tiếc cái mạng già của mình, đang định đáp ứng, trong ngõ nhỏ lại đột nhiên truyền đến thanh âm nữ nhân.

“Ông ta thiếu các người tiền, ta sẽ trả”.

“Cô nương, người không lầm lẫn chứ, người cũng biết lão gia này thiếu chúng ta bao nhiêu bạc?”.

“Nhiều này đủ chưa?”. Nàng ném ra một túi bạc.

Nam nhân cầm đầu vừa thấy, liên tục nói. “Đủ đủ! Nếu cô nương trả nợ cho lão gia hỏa này, biên lai cầm cổ là của cô nương a!”. Nói xong, liền đem toàn bộ biên lai giao cho đối phương.

Nàng mặc một thân áo sậm màu, đội mũ phủ vành, rõ ràng không muốn cho người ta nhìn thấy mặt. Không nói gì, tiếp nhận biên lai cầm đồ.

Không lâu sau, sau sòng bài chỉ còn nữ tử kia và Phát thúc.

“Người là Phát thúc?”. Nữ tử kia mở miệng hỏi, thanh âm hoàn toàn xa lạ với Phát thúc.

“... Dạ”. Phát thúc thút thắt đứng lên. “Không biết cô nương là ai, vì sao giúp ta trả tiền?”.

“Giúp người trả nợ, chính là muốn cùng người giao dịch một thứ, một khi giao dịch thành công, số tiền người có sẽ gấp mấy lần số tiền ban nãy. Nhưng mà—”. Nữ tử ngập ngừng một chút, nguyên bản giọng điệu thản nhiên bỗng trở nên tàn nhẫn. “Nếu người không chịu làm, không chỉ ta lấy cái mạng già của người, nữ nhi của người cũng sẽ bị bán làm kỹ nữ, làm cái nghề hạ lưu kia”.

“Cái gì?”. Phát thúc trợn tròn mắt. “Người... Người tốt cùng là ai? Muốn ta làm gì?”.

“Tóm lại, cùng người giao dịch một thứ, người nhất định có thể hoàn thành, về phần ta là ai, cái này không phải là chuyện người cần biết!”. Nữ tử nói như thế.

Đêm đó, thị nữ bên người Thập công chúa vội vàng hồi cung, vào khuê phòng công chúa.

“Sự tình thế nào rồi?”. Thập công chúa Đái Thụy Thiển lạnh giọng hỏi.

“Hết thấy đã làm thỏa đáng, người nợ đã đáp ứng rồi”. Cung nữ kia đáp.

Trong mắt Đái Thụy Thiên hiện lên ánh nhìn tàn nhẫn, buồn bã nói. “Không nghĩ tới Tam hoàng huynh lại không được việc như thế, đã vậy ta sẽ tự mình làm, ta muốn nhìn xem Tiêu Trì Chi kia, làm sao cứu được nữ nhân đó!”.

Tam hoàng tử cuối cùng cũng giữ được mạng, theo Tiêu Trì Chi cấp tốc trở về Lạc Dương, Tam hoàng tử bị áp giải trở về, có thể nói hãn hoàn toàn thất thế.

Mất đi sự chỉ huy của Tam hoàng tử xong, giặc cỏ Sùng Châu càng thêm hỗn loạn, mà Tiêu Trì Chi áp dụng sách lược tiêu diệt từng bộ phận, chỉ hơn một tháng sau, tiêu diệt toàn bộ đám giặc cỏ, chỉ còn một ít, cũng không thể làm loạn thêm, tiêu diệt hết chỉ là chuyện sớm hay muộn.

Sau khi Sở Châu Ngọc khuyên Tiêu Trì Chi xuất binh cứu mạng công tử con tri phủ, tri phủ một nhà thực coi Sở Châu Ngọc như ân nhân cứu mạng. Chẳng qua giờ phút này, ân nhân cứu mạng đang cò kè mặc cả với tướng quân...

“Ta muốn ra ngoài!”. Nữ nhân mãnh liệt yêu cầu.

“Không được”. Nam nhân không thương lượng, cự tuyệt nói.

“Vì sao không được?”.

“Thương thể của nàng còn chưa khỏi”.

“Nói vậy, đại phu sớm nói vết thương của ta tốt lắm rồi”.

“Bên ngoài rất loạn”.

“Nào có, mọi người đều nói chàng đã dẹp loạn xong đám giặc cỏ, hiện tại trị an đã an toàn hơn nhiều”.

Tướng quân thở dài, rốt cuộc buông kinh thư trong tay ra. “Ta lo lắng”.

“Yên tâm đi mà, ta cũng không phải tiểu hài tử”. Sở Châu Ngọc lẩm bẩm nói.

“Tóm lại, ta không thể bỏ qua một chút rủi ro nào”. Ngón tay Tiêu Trì Chi theo thói quen, mơn trớn khoe miệng Sở Châu Ngọc, từ lúc miệng nàng bị rách chảy máu đến nay, hãn thường khê vuốt khoe miệng của nàng, như không ngừng nhắc nhở mình, bởi vì hãn sợ ý mà hại nàng bị bắt đi, thậm chí bị thương.

Sở Châu Ngọc mím mím miệng. Tuy rằng hiểu hãn là lo lắng cho nàng, sợ nàng bị thương, nhưng Sở Châu Ngọc vẫn có chút chịu không nổi, cảm thấy bây giờ nàng không ung dung tự tại như lúc còn làm nha hoàn trong phủ tướng quân nữa. Huống chi sau khi nàng đến Sùng Châu, vẫn luôn muốn đi xem trà ở vùng này. “Nếu sau này già rồi, chàng còn quản ta như vậy, để ý ta như vậy, làm ta không vui, ta sẽ bỏ chàng mà đi!”.

Sở Châu Ngọc chỉ thuận miệng nói một chút, lại không nghĩ những lời này vừa ra khỏi miệng, sắc mặt Tiêu Trì Chi liền trở nên tái nhợt. “Nàng nói cái gì?”.

“A?”. Nàng kinh ngạc nhìn mặt hãn tái nhợt.

“Nàng phải rời xa ta sao? Châu Ngọc!”. Hãn đứng thẳng dậy đột ngột, từ trên cao nhìn chăm chăm xuống nàng. Không khí lập tức trở nên nặng nề, tựa hồ có một cỗ áp lực vô hình bên trong đang tràn ngập.

“Ta.....”. Nàng há hốc mồm, cảm thấy môi cứng đờ. Sắc mặt hãn trắng nhợt như tờ giấy, nhưng ánh mắt lại cực kỳ sắc bén, như muốn thiêu đốt nàng, tràn ngập một loại hơi thở nguy hiểm.

“Nói cho ta biết, có phải hay không?”. Tay hãn lướt qua cánh môi nàng, vỗ về khoe miệng từng bị thương, dọc theo hình môi nàng, từ trái qua phải, từ phải qua trái chơi đùa.

Môi nàng bắt đầu nóng lên, mà hơi thở nguy hiểm trên người hãn phát ra càng lúc càng nồng đậm hơn.

“Tuyệt Thanh, chàng hãy nghe ta nói, ta chỉ là...”.

“Không cho nói!”. Hãn đột ngột lấp kín miệng nàng. Không cho bất kỳ thanh âm nào lọt ra khỏi miệng nàng, hãn sợ nàng nói ra miệng những lời hãn không muốn nghe.

“Ta không cho, không cho nàng bỏ ta đi!”. Tiêu Trì Chi ôm cổ Sở Châu Ngọc, đôi môi di gần đến bên tai nàng không ngừng nói, loại khủng hoảng trong lòng này là gì? Loại kinh hoảng này, cảm giác như da thịt bị giày xéo, làm cho hắn không chịu được.

Tay hắn đang run run, thân thể cũng đang run, thậm chí thanh âm của hắn cũng đang run rẩy. Nàng thật không ngờ, một câu đơn giản của nàng, lại có thể khiến hắn phản ứng mãnh liệt như thế.

“Nàng đáp ứng ta, đừng rời khỏi ta”. Thẳng đến khi chớp mũi ngập tràn mùi hương của nàng. “Châu Ngọc, vì sao phải rời xa ta? Là ta làm chưa đủ sao? Vẫn yêu nàng chưa đủ nhiều sao?”.

Không phải! Không phải như vậy! Nàng hò hét trong lòng.

“Thật sự kỳ quái, nàng vừa nói muốn rời đi, ngực ta liền đau rất dữ dội”. Đau đến độ làm hắn cơ hồ không thể hô hấp.

Sở Châu Ngọc vô cùng hối hận, vì sao nàng lại muốn nói câu đó kia chứ. “Ngô... Ngô...”. Nàng muốn nói chuyện, nhưng vì miệng đang bị bịt lại, nàng chỉ có thể phát ra tiếng ô ô.

Hắn không ngừng hôn lên tóc nàng, lên mắt nàng, lên trán nàng, lên cổ nàng... Tựa như chỉ có làm vậy, mới có thể chứng minh nàng đang ở bên người hắn.

Thiên a! Nên làm thế nào mới nói cho hắn biết, nàng vừa rồi chỉ đùa một câu, nên nói sao cho hắn hiểu? Thân thể của nàng bị hắn sống chết ôm lấy, miệng bị hắn bịt lại, mà động đậy được, chỉ có hai cánh tay mà thôi....

Vừa nghĩ ra, Sở Châu Ngọc giang tay ra, vòng ôm lấy lưng Tiêu Trì Chi. Thân mình hắn chân động, ngừng lại.

“Châu Ngọc, nàng sẽ không bỏ ta đi, có phải hay không?”. Hắn hỏi.

Nàng dùng hết sức gật đầu, đồng thời giãy giụa, ý bảo hắn bỏ tay ra. Tiêu Trì Chi do dự một lúc sau, bỏ tay bịt miệng nàng ra.

“Tuyệt Thanh, thực xin lỗi, vừa rồi ta chỉ nói đùa với chàng thôi, không phải thật đâu!”. Nàng áy náy nói. “Ta chưa bao giờ nghĩ chàng lại phản ứng mạnh đến vậy”. Nàng chưa từng biết, nàng chỉ vô tâm nói một câu, có thể biến hắn trở nên thế.

“Nàng thật chỉ nói giỡn với ta?”. Huyết sắc trên mặt hắn từng chút từng chút một khôi phục lại.

“Ấn”. Nàng nhắm tịt mắt lại. “Nếu chàng tức giận, có thể hung hăng đánh ta một cái...”.

Nhưng hắn chỉ ôm nàng thật ấm áp. “Châu Ngọc, về sau đừng dọa ta như vậy”.

Hắn chưa bao giờ biết, nguyên lai chính mình lại nhát gan đến độ này.

Muốn ra ngoài Sùng Châu, xem ra không thể thuyết phục được Tiêu Trì Chi. Sở Châu Ngọc thở dài một mạch, thiếu đường ngồi xổm xuống góc tường xoay vòng vòng.

Tiêu Trì Chi đã nhiều ngày bề bộn công việc, cơ hồ mỗi ngày đều bận rộn truy ra từng tên giặc cỏ cuối cùng sót lại trong thành. Sở Châu Ngọc chỉ có thể cùng vài phu nhân tri phủ uống trà mỗi ngày.

Trong đó Tam phu nhân, là người yêu trà nhất.

“Sở tiểu thư, công phu pha trà của nàng thật sự rất giỏi”. Vài vị phu nhất, bất luận chỉ cần uống qua nước trà nàng pha, không ai không khen ngợi.

“Ta chỉ là chế nước vào trà thôi mà”. Mỗi lần được khen như vậy, Sở Châu Ngọc đều ngượng ngùng.

“Chế trà vào nước tuy rằng nhiều người làm được, nhưng muốn chế được trà ngon, không được mấy người đâu, ta đây uống qua biết bao trà quán ở Sùng Châu, không có ai pha trà công phu bằng Sở tiểu thư!”. Tri phủ phu nhân cười nói.

“Đúng vậy, đúng vậy!”. Các vị phu nhân khác phụ họa.

“Nếu không phải do Sở tiểu thư tinh thông pha trà, lá trà tốt nhất của lão gia này còn không phải chúng ta phá hư đi!”.

“Về sau nên bảo các nha hoàn hảo hảo học công phu pha trà này, đỡ phải pha loại trà khó uống như vậy”.

“Hảo”. Sở Châu Ngọc đáp, vừa lúc nàng đang nhàm chán thừa thời gian.

Nhưng người sành trà nhất trong các phu nhân là Tam phu nhân, từ đầu đến cuối vẫn chưa mở miệng, hình như đang nghĩ đến chuyện gì.

“Tam phu nhân? Trà này uống không ngon sao?”. Tứ phu nhân hỏi.

Tam phu nhân vội vàng lắc đầu. “Trà này rất ngon, hương phức đặc hơn, tư vị rất thích. Chẳng qua...”.

“Chẳng qua cái gì?”.

“Chẳng qua ta nghe nói gần đây trong thành Sùng Châu có một sư phó pha trà, dùng lá trà rất đặc biệt, phàm ai uống qua, đều khen không dứt miệng, không biết với trà Sở tiểu thư pha, ai hơn ai kém”. Ngừ khi Tam phu nhân, nghe được ra là nàng ta nghiêng về phía vị sư phó kia.

“Đương nhiên là Sở tiểu thư pha trà ngon hơn”.

“Cái này căn bản không cần so sánh”.

Không chờ Sở Châu Ngọc mở miệng, vài vị phu nhân đã góp lời trước.

“Là ta nói sai rồi”. Tam phu nhân áy náy.

Nhưng Sở Châu Ngọc lại thấy vô cùng hứng thú với lời nói thật của Tam phu nhân. Đợi cho vài vị phu nhân rời đi, nàng gọi Tam phu nhân lại. “Tam phu nhân, xin đừng bước!”.

“Sở tiểu thư, có chuyện gì sao?”.

“Sư phó pha trà kia thật sự đặc biệt sao?”. Sở Châu Ngọc kéo Tam phu nhân lại gần hỏi.

Nhắc tới chuyện này, Tam phu nhân lập tức tỉnh táo tinh thần. “Đúng vậy, nghe nói thật không tệ đâu, tuyển lá trà đặc biệt nhất, thủ pháp pha trà cũng rất tốt. Nghe nói vị sư phó pha trà đó vừa đến đây chưa lâu, trà quán kia liền sinh lời rất nhiều”.

Sở Châu Ngọc nghe được, hứng trí bừng bừng. “Vậy phu nhân có biết người đó tuyển lá trà gì không?”.

“Cái này ta không biết”. Tam phu nhân lắc đầu, lập tức hỏi lại. “Sở cô nương có hứng thú?”.

“Đúng vậy!”. Nàng gật đầu.

“Không bằng xin lão gia thỉnh vị sư phó kia vào phủ?”.

“Cái này không cần”. Nàng muốn đến trà quán đó uống trà, thuận tiện nhìn xem trà quán ở Sùng Châu so với ở Lạc Dương có cái gì khác không. Có lẽ nàng còn có thể tham khảo một ít kinh nghiệm, sau này về Lạc Dương áp dụng cho trà quán nhà nàng.

Nghĩ đến đó, Sở Châu Ngọc không tự chủ được hưng phấn lên. Nếu Tiêu Trì Chi không cho nàng quang minh chính đại ra khỏi phủ, thì nàng lên đi, chắc là có thể, chỉ cần hẩn không biết..... Sẽ không có vấn đề gì!

11. Chương 11

Sáng sớm, trời còn tờ mờ, một dáng nữ tử nhỏ nhỏ mặc xiêm y nha hoàn, trong tay cầm một bình hoa cao lớn, cơ hồ che khuất toàn bộ khuôn mặt. Nàng đi ngang qua cửa, hộ vệ tò mò hỏi. “Tiểu Mai, Sở tiểu thư không thích bình hoa này sao?”.

“Vâng... Đúng vậy, tiểu thư muốn ta đi cửa hàng đổi cái khác”. Tiểu nha hoàn mơ mơ hồ hồ nói, bước nhanh ra khỏi phủ đệ trĩ phủ.

Mãi cho đến khi ra phủ, đi lên một chiếc xe ngựa, tiểu nha hoàn kia mới thở phào một hơi, phía sau bình hoa lộ ra khuôn mặt, rõ ràng là Sở Châu Ngọc.

“Tiểu nha hoàn, đi chỗ nào a?”. Xa phu hỏi.

Sở Châu Ngọc mặc dù đã ở phủ đệ tri phủ khá lâu, nhưng vì luôn ở bên trong nội viện, nên hạ nhân trong phủ biết nàng không nhiều.

“Nghe nói trong thành mới có một vị sư phụ pha trà rất giỏi, người có biết ở trà quán nào không?”.

“Nga, là Hưng An trà quán đó”.

“Phải, đến trà quán đó đi”.

“Di, tiểu nha hoàn, người đến trà quán làm gì?”. Xa phu kỳ quái hỏi.

“Ách... Sở tiểu thư muốn ta đến trà quán nhìn xem sư phụ kia dùng lá trà gì để pha”. Sở Châu Ngọc phịa ra lý do.

Xe ngựa đi thẳng đến trà quán. Sở Châu Ngọc nhảy xuống xe, đi vào quán.

“Ai, khách nhân lần đầu tiên tới sao?”. Tiểu nhị đón chào.

“Đúng vậy. Nghe nói các người có một sư phó pha trà mới tới, ta muốn uống thử trà ở đây xem có khác gì với những nơi khác”. Cặp mắt nàng tò mò nhìn xung quanh. Khó mà gặp được dịp Tiêu Trì Chi mấy ngày mới hồi phủ, nàng đương nhiên muốn tận dụng cơ hội này hảo hảo đến trà quán học hỏi kinh nghiệm.

“Được rồi, cô nương cứ chọn trà trước, người muốn uống trà loại nào đây!”. Tiểu nhị cầm nhất điệp trà đan đưa cho Sở Châu Ngọc. (*nhất điệp trà đan : nôm na là cái menu trà =.=)

Bên này, Sở Châu Ngọc vội vàng chọn trà, hồn nhiên chưa thấy trong phủ đệ tri phủ đang nổi một trận cuồng phong gió lốc kinh hoàng đến thế nào.

Nha hoàn Tiểu Mai quỳ trên mặt đất nước mắt nước mũi tèm lem. “Sở... Sở tiểu thư nhất định ép ta cùng nàng tráo đổi xiêm y, còn... Còn có, bình hoa kia là lúc tướng quân rời phủ, Sở tiểu thư sai ta đến cửa hàng mua về. Tiểu thư còn nói...”.

“Nói cái gì a?”. Tri phủ đại nhân đứng bên nóng nảy. Mới yên ổn chưa được bao ngày, như thế nào lại lâm vào tình huống này!

“Tiểu thư còn nói... Tướng quân vài ngày sau mới trở về, không có vấn đề...”. Tiểu Mai khiếp đảm nhìn tướng quân ngồi trên ghế cao, vẻ mặt âm trầm. Thật đáng sợ! Bộ dạng giống như muốn giết người. Nàng hoài nghi chính mình lát nữa có bị tướng quân đánh chết tươi hay không đây.

Rầm!

Tay trái Tiêu Trì Chi nguyên bản đang đặt trên bàn, nháy mắt đã đập nát nó. Thân thể đang phẫn nộ, cần một đường phát tiết. Khi hắn trở lại phòng, không nhìn thấy nàng, cái loại mất mát này, cái loại hoảng hốt này, cái loại tức giận này, hắn thậm chí không biết hình dung thế nào. Nàng cư nhiên dám vụng trộm rời đi, lời nàng đáp ứng vẫn còn bên tai hắn, nhưng vì sao nàng vẫn muốn rời xa hắn?

Rốt cuộc, lời nàng nói với hắn, hết thảy chỉ là một lời nói dối?

Gỗ vụn đâm vào bàn tay Tiêu Trì Chi, máu tươi một giọt lại một giọt theo lòng bàn tay, ngón tay rỏ xuống đất.

Tiểu Mai sợ tới mức xụi lơ dưới sàn, một số người đứng đó cũng không khác gì, cũng đều sợ tới mức biến sắc.

“Tướng quân, tay ngài!”. Lưu Sơn cả kinh nói. Hắn đi theo Tiêu Trì Chi đã nhiều năm, cho dù trên chiến trường đều nhìn thấy hắn đổ máu, nhưng hiện tại lại... Tình là chữ chi, mà đã thương được người khác, ngay cả người như tướng quân mà cũng không trốn được.

Không để ý đến bàn tay đổ máu, Tiêu Trì Chi vẫn tiếp tục hỏi. “Có tìm được xa phu nào đưa nàng đi chưa?”.

“Vẫn chưa tìm được”. Lưu Sơn hồi bẩm.

“Có biết nàng ở đâu không?”.

“Đã hỏi qua tất cả mọi người, không ai biết Sở tiểu thư ra khỏi phủ để đi đâu cả”.

Tiêu Trì Chi rũ đôi mi xuống, cắn môi, như tự hỏi điều gì. Mọi người, cơ hồ đều đang nín thở chờ đợi cùng. Rốt cuộc, môi hắn chậm rãi mở ra, hôc ra bốn chữ làm mọi người kinh hãi. “Phong tỏa cả thành!”.

“Cái gì?”.

“Tướng quân muốn phong tỏa cả thành?”.

“Phong tỏa cả thành không phải là chuyện nhỏ a, có khả năng sẽ khiến dân chúng khủng hoảng!”.

Trong khoảng thời gian ngắn, không ai không vì bốn chữ kia mà cảm thấy khiếp sợ.

Tiêu Trì Chi không còn đường nào khác. “Lập tức phong tỏa cửa thành, sau đó đến từng phố từng phố tìm, thẳng đến khi nào tìm ra nàng thì thôi!”. Hắn muốn kiếm cho ra nàng, vợ luận thế nào cũng không để nàng rời đi.

“Tiêu tướng quân, chỉ là vì tìm một nữ tử, mà phong tỏa cả một thành...”. Tri phủ do dự nói, mới nói nửa câu, chợt im miệng.

Cặp mắt thâm thúy, như nhiễm phải một tầng khói đen đậm đặc, cơ hồ đang suy nghĩ muốn cắn nuốt người khác. Cái miệng của hắn, ngược lại lại cong lên. “Nếu ta có thể tìm được nàng, cho dù đánh sập cả thành, ta cũng làm”.

Thanh âm trong trẻo nhưng lạnh lùng, nặng nề đập vào lỗ tai người nghe. Nụ cười tươi kia, có lẽ nên gọi là — cười vì giận dữ.

Bên trong trà lâu Hưng An, Sở Châu Ngọc uống trà, một chén lại một chén, nhưng cảm thấy vị trà này, hình như nàng từng uống qua, hơn nữa trong quán có loại trà nào đặc sắc cũng tương tự như trà lải ở trà quán nhà nàng biến tấu lại, làm cho nàng cảm thấy rất quái lạ.

Tuy rằng không thể nói trà quán nhà nàng độc chiếm hương vị trà lải, nhưng ngay cả chủng loại trà lải cũng giống nhau thì không phải quá trùng hợp sao.

“Hắc, cô nương, người cũng thật tinh mắt, sư phó pha trà này, chính là từ Lạc Dương đến Sùng Châu. Lạc Dương là nơi dưới chân thiên tử a, trà quán ở đó, so với Sùng Châu tốt hơn nhiều. Ở Sùng Châu này, muốn nếm được khẩu vị trà ở Lạc Dương, chỉ có trà quán chúng ta thôi”.

Có lẽ sư phó pha trà ở trà quán này đã học lóm sư phó trà quán nhà nàng ở Lạc Dương, sau đó đến Sùng Châu mưu sinh, Sở Châu Ngọc thầm nghĩ. “Có thể cho ta gặp sư phó pha trà này một chút không? Ta cũng từ Lạc Dương đến”.

“Cái này...”. Tiểu nhị sa sầm nét mặt. “Sư phó chúng ta là người rất cổ quái, chưa bao giờ chịu gặp khách, liền ngay cả pha trà, đầu vẫn đội mũ phủ vành”.

“Đội mũ phủ vành?”. (*nguyên văn là “đầu lạp”)

“Lão bản nhà ta nói, phàm là người có bản lĩnh, sẽ luôn có chút cổ quái”. Tiểu nhị đề thấp thanh âm nói.

Đột nhiên, ngã tư ngoài trà lâu vang lên tiếng ồn ào. Người uống trà, kiêng kị nhất là gặp chôn tranh cãi âm ỉ.

“Cô nương, ta đi nhìn xem có chuyện gì!”. Tiểu nhị vội vàng chạy ra ngoài trà quán.

Sở Châu Ngọc bưng lên một ly trà lải, uống một ngụm, tuy rằng nguyên liệu có giống với trà quán nhà nàng, nhưng phương pháp pha chế lại khác, nên cảm giác uống vào cũng không giống nhau. Hơn nữa, trong trà này, trừ bỏ hương vị trà lải, tựa hồ còn có ít vị gì khác...

“Không tốt! Không tốt! Quan binh phong tỏa tra xét phố!”. Trong trà quán có người la lên.

“Cái gì?”.

“Chẳng lẽ giấc cổ lại bắt đầu tác loạn?”.

“Mệnh lệnh này do ai hạ?”.

Trong khoảng thời gian ngắn, trong quán trà bàn rộn cả lên.

“Nghe nói là Tiêu tướng quân hạ lệnh, vì tìm kiếm một nữ tử”. Người có bộ dáng thư sinh vừa ra ngoài hô lên.

Xoảng!

Tay nắm ly trà của Sở Châu Ngọc buông, nước trà trong tay đổ đầy bàn. Mọi người trong trà quán xoay mặt nhìn nàng. Nàng vội vàng cúi đầu, nhặt chén lên. Là Tiêu Trì Chi phong tỏa thành kiếm người? Nữ tử hần muốn tìm, chắc không phải là —

“Nàng kia chẳng lẽ là trọng phạm gì?”. Lại có người trong trà quán lên tiếng hỏi.

“Cũng không giống, vừa rồi ta xem bức họa vẽ nàng trong tay quan binh, nhìn qua không giống người hung ác gì”. Thư sinh vừa ra ngoài lại tiếp lời.

“Nga, bức họa nữ tử đó có bộ dáng gì?”. Mọi người tò mò.

Thư sinh nghĩ nghĩ xong, nói. “Nàng có khuôn mặt tròn, mi dài, hai tròng mắt to, đầy đặn, mũi thẳng, môi anh đào, đầu đội hoàng mộc tiểu trâm, nghe quan binh nói dáng người nàng nhỏ xinh, ước chừng chỉ có năm thước một tấc...”. (*5 thước 1 tấc là cao bao nhiêu thì... ta hém bik a =.=)

Theo miêu tả tinh tế của thư sinh, ánh mắt của mọi người trong trà quán lập tức đổ dồn lên người Sở Châu Ngọc, cuối cùng, ngay cả vị thư sinh đã miêu tả kia cũng nhìn nàng.

“Ai, nàng ta không phải là...”.

“Thiên a! Nàng ta chính là người quan binh muốn tìm!”.

“Mau, mau bắt lấy nàng, đem nàng giao cho quan phủ!”.

Trong trà quán loạn một đoàn, khi mọi người đang chuẩn bị động thủ, đột nhiên bên ngoài tiểu nhị dắt quan binh đi vào trong trà quán.

Tiểu nhị vừa đi vừa cung kính nói. “Tiểu nhân tuyệt đối không nhìn lầm, vị cô nương này đúng là khách nhân uống trà ở trà quán”.

Không bao lâu, quan binh đến trước mặt Sở Châu Ngọc. Quan gia đứng đầu hé ra bức họa vẽ nàng, so sánh một chút rồi hỏi. “Xin hỏi tiểu thư có phải danh gọi Sở Châu Ngọc hay không?”.

Sở Châu Ngọc đã muốn ngậy đại từ lúc quan binh xuất ra bức họa. Căn bản không nghĩ chính mình chỉ chuồn ra ngoài một lần lại dẫn tới đại ầm ĩ như thế.

“Tiểu thư?”. Quan binh hô.

Sở Châu Ngọc hoàn hồn, ngón tay co quắp bất an nắm chặt lấy vạt áo. “... Đúng là ta”.

Có được câu khẳng định của nàng xong, bọn quan binh nhất tề quỳ xuống. “Xin tiểu thư chờ ở đây một lát”.

“A?”. Nàng sững sốt, nhìn thấy quan gia đứng đầu đã ra trước quán trà, bắn một quả đạn tín hiệu lên trời. Mầu tím hoa yên xẹt qua phía chân trời. Một lúc sau, nàng thấy một bóng dáng màu đen đi từng bước vào trà quán.

Hắn — một thân hắc bào, đai lưng tử kim ở bên hông, như bức tượng văn nhân viết văn rẫy mực, trâm ngọc màu tím cắm trên tóc, cùng tông với màu đai lưng. Mái tóc đen như mực rũ trên lưng, trên vai, trên cả hắc y phục của hắn cùng con người đen lấy như hòa vào nhau. Hắn từng bước từng bước một đi tới chỗ nàng, thần sắc trên mặt không giận dữ như nàng tưởng tượng, mà mang theo mỉm cười.

Nhưng tươi cười kiểu này lại làm cho lòng tơ nàng dựng hết lên, cảm giác nguy hiểm vô cùng. Thậm chí cảm thấy, bộ dạng này so với lúc hấn nổi giận còn đáng sợ hơn.

Thân mình Sở Châu Ngọc bất giác lui về phía sau, thẳng cho đến khi lưng chạm vào đường, hết đường lùi. Hấn tiến tới gần nàng, từ trên cao nhìn chằm chằm xuống nàng, cặp đồng tử đen tối, làm cho nàng không biết giờ phút này hấn đang nghĩ cái gì.

Rốt cuộc, hấn đứng trước mặt nàng, nhìn thật ôn nhu nắm lấy cổ tay nàng, nhưng năm ngón tay kia lại siết chặt vào, cơ hồ muốn cắm vào da thịt nàng.

Đau quá! Sở Châu Ngọc nhăn đôi mày lá liễu, nhìn Tiêu Trì Chi đang cười trong trẻo. “Châu Ngọc, mệt rồi sao? Ngoan, trở về đi”.

“Ta... Tuyệt Thanh, ta...”. Nàng chu chu môi, muốn giải thích.

“Bất quá, cho dù nàng không muốn trở về, cũng không kịp nữa rồi”. Miệng hấn cười càng sâu, một tay nhấc nàng lên vác trên vai, sải bước ra khỏi trà quán.

.....

Không ai chú ý tới, trong một góc trà quán, một nữ tử đang đứng, từ đầu đến cuối quan sát cả màn, lòng bàn tay sớm đỏ mề hời lạnh.

Bụng bị xương bả vai hấn đâm, Sở Châu Ngọc cúi đầu xuống dưới, giống như bao cát bị Tiêu Trì Chi vác vào sân phủ tri phủ.

“Tuyệt Thanh, chàng thả ta xuống đã!”. Nàng la lên, cảm thấy máu toàn thân dồn hết xuống đầu rồi.

Tiêu Trì Chi không nói gì, tiếp tục đi về phía trước.

“Được rồi, ta biết ta không nên gạt chàng vụng trộm chuồn ra ngoài, nhưng ta thật rất muốn đi xem trà quán kia”. Nàng cố gắng kiểm điểm sai lầm, hy vọng thoát khỏi kiếp làm bao cát.

Hấn vẫn như trước không nói gì.

Tri phủ đại nhân run run ra đón. “Chúc mừng tướng quân đã tìm được Sở tiểu thư a...”.

“Tri phủ lão gia, nhờ ông khuyên Tuyệt Thanh dùm ta, nói hấn buông ta ra!”. Sở Châu Ngọc cầu cứu.

Khuyên? Hấn làm sao dám khuyên tướng quân a! Chỉ cần là người sáng suốt, đều nhìn ra Tiêu Trì Chi hiện tại đang ở trạng thái cực kỳ tức giận. Tri phủ lão gia ném một ánh mắt ‘tự cầu nhiều phúc’ cho Sở Châu Ngọc.

Rầm!

Tiêu Trì Chi một chưởng đánh bật tung cửa phòng. “Không có phân phó của ta, mặc kệ bên trong phát ra tiếng động gì, cũng không được xông vào!”.

“Dạ!”. Bọn thị vệ lĩnh mệnh.

Tiêu Trì Chi khiêng Sở Châu Ngọc vào phòng, đóng cửa lại. Ngay sau đó, Sở Châu Ngọc liền cảm thấy một trận thiên địa quay cuồng, bị hấn ném lên giường.

Đau, đau, đau, đau a! Tuy rằng trên giường có chăn gối mềm mại, nhưng lưng Sở Châu Ngọc vẫn đau vì va chạm mạnh.

“Ta biết lần này ta vụng trộm ra ngoài là không đúng, nhưng chàng cũng không thể đối xử với ta như vậy được a!”. Nàng giãy dụa đứng dậy, xoa xoa cái lưng đau.

“Có lẽ vì ta quá tốt với nàng, rất dung túng nàng, nên nàng đã quên đáp ứng chuyện của ta”. Tiêu Trì Chi đứng ở bên giường, cúi người xuống nhìn chằm chằm Sở Châu Ngọc.

“Thế nào... Nào có a”. Nàng chột dạ trả lời.

“Giặc cỏ ở Sùng Châu vẫn chưa dẹp sạch, nàng xuất môn như vậy, có biết sẽ gặp phải nguy hiểm gì không?”. Tay hắn vuốt tóc nàng.

Ngón tay thon dài, khi vuốt lên tóc nàng, đầu ngón tay lạnh lẽo, thỉnh thoảng vô tình chạm vào da thịt hai gò má nàng. Cảm giác lạnh lạnh, như là vô tình, hoặc như cố ý. Ngón tay kia, tản ra một loại dụ hoặc, làm cho người ta không thể không bị hấp dẫn.

Đột nhiên, hắn rút cây trâm cắm trên tóc nàng xuống.

“A!”. Nàng kinh hô một tiếng, mái tóc dài tùy tiện phủ xuống.

Hắn tiếp tục bình tĩnh sửa sang lại mái tóc cho nàng, cười yếu ớt. “Nếu nàng bị giặc cỏ bắt được, sẽ có cái kết cục gì, ta nói cho nàng hay. Khả năng sẽ bị đòn hiểm, hoặc bị một đao chém chết, cũng có khả năng sẽ bị vô số nam nhân làm nhục, nàng cũng biết đám đàn ông man rợ đó ra sao rồi...”.

Thanh âm hắn nhẹ nhàng ôn nhu tản ra khắp phòng, ý cười trên mặt hắn ngày càng đậm, nhưng nàng lại nghe trong lòng run sợ.

“Ta không biết sẽ như vậy”. Nàng lúng ta lúng túng đáp.

“Có lẽ, ta nên sớm biến nàng thành người của ta, có lẽ chỉ như vậy, mới có thể chân chính lưu nàng lại”. Thanh âm tuyệt vời như tiếng sáo trúc, mềm nhẹ tựa lông chim, nhẹ nhàng lay động bên tai, đủ để gợi lên nội tâm mơ màng của người khác.

Tay trái hắn không biết từ khi nào đã đặt lên thắt lưng nàng, mà tay phải đang kéo tuột đai lưng nàng ra.

“Không cần!”. Sở Châu Ngọc hoảng hốt, dùng sức đẩy Tiêu Trì Chi ra, liều mạng muốn bò xuống giường.

Hắn chẳng lẽ muốn đem nàng... Không! Không! Tuy rằng nàng thích hắn, nhưng cũng không muốn rơi vào tình trạng này.

Nhưng tay hắn đã bắt được cổ chân nàng, kéo nàng về lại trên giường.

“Chàng buông tay! Ta muốn đi ra ngoài!”. Nàng giãy giụa, nhưng không đánh lại khí lực của hắn, hắn đặt nàng lên khuôn ngực rộng lớn của hắn, quần áo trên người nàng hỗn độn tuột ra.

“Đừng kháng cự ta, Châu Ngọc”. Hắn phủ bên tai nàng nhẹ nhàng nói, nhiệt khí thổi ra làm thân thể nàng không tự chủ được run lên, hắn hôn nhẹ lên gáy nàng, đem nàng giam cầm trong lòng mình. “Chỉ có thể này, mới có thể lưu nàng lại bên người ta, cam tâm tình nguyện”.

“Không phải, Tuyệt Thanh, chàng không cần làm vậy, ta vẫn sẽ cam tâm tình nguyện mà”. Nàng vội vàng nói, nhưng hai tay không cách nào đẩy hắn ra được.

“Phải không?”. Hắn cúi đầu cười.

Nàng ngẩng đầu, nhìn trong mắt hắn không có chút ý cười nào. “Tuyệt Thanh, chàng hãy nghe ta nói, ta là chuồn êm ra ngoài, nhưng không hề nghĩ tới việc rời bỏ chàng!”.

“Nàng cho là lời nàng nói ra, ta còn tin tưởng sao?”. Hắn rút y phục trên người nàng, hôn nhẹ từng cái lên thân thể nàng.

Không khí tiếp xúc với da thịt non mềm, nàng không khỏi run rẩy, lại khơi lên dục vọng lớn hơn nữa trong hắn.

“Không...”. Nàng muốn tránh hắn, lại chọc cho dục vọng của hắn càng thêm mãnh liệt.

Hai tròng mắt đen nồng đậm lửa dục tình, môi của hắn chậm rãi rời đi, chuyển qua vành tai nàng. Đầu lưỡi hắn cắn liếm vành tai nàng, khàn khàn bên tai nàng lẩm bẩm. “Châu Ngọc, nàng có biết ta yêu nàng nhiều lắm không? Ta rời không được nàng, mà nàng, cũng nên rời không được ta mới đúng”.

Nàng biết, cho tới bây giờ nàng đều biết hắn yêu nàng, nhưng nàng không cần hắn đối xử với nàng thế này! Sở Châu Ngọc liều mạng đẩy lồng ngực cứng rắn của Tiêu Trì Chi ra, cho dù cách một lớp y phục, nàng vẫn có thể cảm nhận được nhiệt độ cơ thể hắn không ngừng tăng cao cùng với... trái tim đập loạn.

Nóng quá! Lòng bàn tay nóng quá!

Bàn tay nhỏ bé của nàng rút lại, hần thừa cơ ép xuống nàng càng nhanh. Môi hần đặt lên môi nàng, đầu lưỡi mang theo lực đạo không thể kháng cự khiêu mở hàm răng của nàng, như mưa bão điên cuồng cắn nát môi nàng.

Không kịp nuốt xuống, nước bọt theo đầu lưỡi hần quấy phá mà chảy ra khỏi khoang miệng nàng, theo khóe miệng chảy xuống, giống như sợi chỉ bạc chói mắt.

“Ngô……”. Nàng ngâm lên, chỉ có thể bị động để hần hôn.

Thẳng đến khi mặt nàng đỏ bừng, gần như hít thở không thông nữa, hần rút cuộc buông môi nàng ra, đầu lưỡi rời khỏi khoang miệng nàng, nhưng vẫn đang luyến tiếc môi nàng. Nàng cả người vô lực, chỉ có thể để đầu lưỡi hần tùy ý liếm qua cánh môi nàng.

“Nói, nàng là của ta!”. Hần nỉ non.

Nàng chỉ thở phì phò, cái gì cũng không nói được.

“Nói a, nói nàng là của ta!”. Hần kiên trì, bàn tay to lần xuống dưới, sắp kéo tuột váy nàng ra.

Sở Châu Ngọc đột nhiên hít vào một hơi thật sâu, hai tròng mắt khẩn cầu nhìn Tiêu Trì Chi. “Không cần! Không nên ép ta hận chàng, được không?”.

“Nàng sẽ hận ta sao?”. Chữ ‘hận’ thốt ra từ miệng nàng, như một cây trường mâu sắc bén, nặng nề đâm vào lòng hần. Tâm bỗng nhiên bắt đầu phát đau, đau lắm, nhưng hần không biết làm sao để chặn nó lại!

“Ta không biết! Nhưng ta không thích chàng ép ta thế này. Cho dù chàng là vì yêu ta, cũng không thể!”. Nàng không hy vọng hần lấy biểu tình phần nộ chiếm đoạt nàng, nàng muốn hần xuất phát từ sự vui vẻ trong lòng...

“Không vui sao?”. Hần thì thào.

Sở Châu Ngọc tiếp tục nói. “Có lẽ ta vĩnh viễn không hiểu được tâm tình hiện tại của chàng, nhưng ta sẽ không rời bỏ chàng! Lúc chàng ôm ta ngày đó, sắc mặt tái nhợt, run run, ta liền tự nhủ với chính mình, sẽ không rời xa chàng!”.

Đúng vậy, sẽ không rời xa hần! Nàng chỉ nói một câu vui đùa mà có thể làm hần phản ứng dữ dội đến vậy, Sở Châu Ngọc nàng đã tích đức gì để có thể được hần yêu đến thế?

“Tuyệt Thanh, ta không phải gốc tử, chàng yêu ta, sủng ta, ta đều hiểu được! Tất cả đều đặt trong lòng. Có lẽ ngay từ đầu, ta chỉ thương hại chàng không thể đi vào giấc ngủ, nhưng mà... Ngay cả chính ta cũng không biết từ lúc nào, ta đã yêu chàng rất nhiều. Thậm chí ta thực vui vẻ khi chàng chỉ muốn ôm ta ngủ”.

“Nàng... Yêu ta?”. Trong mắt hần chứa đựng cả khiếp sợ lẫn vui mừng như điên.

“Đúng vậy, ta yêu chàng”. Nàng thực khẳng định nói. “Cho nên, chàng căn bản không cần dùng thủ đoạn này ép buộc ta, ta cũng sẽ cam tâm tình nguyện ở bên cạnh chàng, cả đời cả kiếp!”.

Nàng ưng thuận hứa hẹn, an ủi bất an trong lòng hần.

Hần yên lặng dừng lại, dùng thanh âm vô cùng trang trọng gần từng tiếng nói. “Ngay cả trải qua một trăm đại kiếp nạn, tình cảm này vĩnh viễn không thay đổi, đợi đến lúc nhân duyên hội ngộ, dù có quả báo vẫn chấp nhận đảm đương. Châu Ngọc, cho dù yêu nàng, sẽ làm ta gặp kiếp nạn báo ứng gì, ta cũng sẽ vui vẻ chịu đựng”.

Nàng giật mình, nam nhân này yêu nàng đến sâu đậm tột cùng?

12. Chương 12

Một chuyến ra ngoài phong ba, cuối cùng cũng hữu kinh vô hiểm vượt qua. Nhưng Sở Châu Ngọc vẫn như cũ không cam lòng, cò kè mặc cả với Tiêu Trì Chi.

“Nếu đợi cho chàng bình định giấc cổ rồi, chàng cũng không thể đóng cửa nhốt ta như phạm nhân, chỗ nào cũng không cho ta đi được”.

“Cái này...”. Tiêu Trì Chi do dự.

“Thế nào, ta là thực yêu chàng, nếu chàng không hạn chế tự do của ta, ta sẽ càng yêu chàng hơn”.

“.....”. Trong lòng tướng quân bắt đầu giãy giụa, thật lâu sau, rốt cuộc gian nan gật đầu chấp thuận.

Sở Châu Ngọc cười như con mèo tinh. “Hi hi, ta biết chàng tốt nhất. Nhưng mà... Ách, Tuyệt Thanh, ta còn một việc muốn nói với chàng”.

“Chuyện gì?”.

“Ta..... Ta.....”. Nàng “ta” vài tiếng, rốt cuộc phát hiện ra nguyên lai nói thật lòng cần rất nhiều dũng khí a.

“Àn?”. Hắn khí định thần nhàn chờ nàng tiếp tục.

Sở Châu Ngọc nhắm tịt hai mắt lại, một lời nói ra hết. “Ta kỳ thật lúc trước vào phủ tướng quân là có mục đích riêng”. Chuyện này hắn sớm muộn cũng biết, tốt hơn hết nàng nên sớm một chút thẳng thắn nói ra.

“Ta biết!”. Thanh âm của Tiêu Trì Chi không một gợn sợ hãi.

Cái gì? Nàng đột ngột mở to mắt ra. “Chàng có biết?”.

Hắn vuốt cằm.

“Làm sao chàng biết?”. Nàng vẫn còn nghĩ mình giấu rất tài.

“Lúc nàng và ta đi khấn miếu Quan Âm, ta phát hiện ra nàng quen biết Sở Mộ Tài, vì thế liền phái người đi điều tra một chút, biết được nàng nguyên lai là biểu muội của Sở Mộ Tài, nữ nhi của lão bản Duyệt Tầm trà quán”. Hắn giống như đang nói về một chuyện thực bình thường.

Sở Châu Ngọc lúng túng há hốc mồm. Thiên! Khi đó, hắn... hắn đã phát hiện ra!

“Vậy chàng có biết ta vào phủ vì cái gì không?”. Nàng hỏi.

“Không biết”. Hắn lắc đầu.

“Không biết mà còn dám lưu ta lại trong phủ? Không lẽ chàng không sợ ta là sát thủ người khác phái tới sao? Hoặc giả như ta muốn tìm chàng báo thù gì đó?”. Sở Châu Ngọc oa oa hét lớn, kẻ gian trong thiên hạ này muốn lấy mạng Tiêu tướng quân hắn, có rất nhiều.

“Nhưng nàng không phải”.

“.....”. Nàng bị nghẹn không nói được gì. “Chẳng lẽ chàng không tò mò muốn biết mục đích ta vào phủ để làm gì?”.

“Không hiểu kỳ”.

Ba chữ đơn giản, như cục đá rớt trúng đầu nàng, gục xuống đất, ngay cả muốn tiến thêm một bước giải thích cho hắn mục đích “bất lương” kia cũng không còn. “Chàng xác định chàng thực yêu ta?”.

“Đương nhiên”. Hắn thân thủ đem nàng kéo gần bên người. “Vô luận nàng có mục đích gì, ta cũng không để ý, nếu nàng cần ta giúp nàng đạt được nó, ta cũng sẽ giúp nàng”.

Thanh âm của hắn phả vào tai nàng, lọn tóc đen nhánh phơ phất trong gió, chạm vào hai má nàng. Sở Châu Ngọc bỗng dưng đỏ mặt. Được rồi, tuy hay người đã ở chung rất lâu, nhưng đối với hắn, nàng vẫn dễ dàng đỏ mặt tim đập loạn.

“Đừng... Đừng tựa vào ta gần như vậy!”. Nàng nhịn không được kháng nghị. Chỉ có thể trách bộ dạng mỹ nam của hắn, mà sức chống cự đối với mỹ nam của nàng là hữu hạn a.

“Vì sao ta không được tới gần?”. Mặt hắn càng áp sát vào mặt nàng, chóp mũi cơ hồ đụng vào chóp mũi nàng.

Bùm!

Sở Châu Ngọc cảm thấy mặt nóng muốn chết, chóp mũi quấn quanh hơi thở của hắn, đôi mắt đen như mực, làn da láng mịn, mũi thẳng cao, bàn môi thần nhiên, tất cả đều làm cho nàng...

Trong mũi đột nhiên trào ra hai cổ nhiệt lưu, tí tách chảy xuống. Sở Châu Ngọc nhìn mặt Tiêu Trì Chi biến sắc, nàng lập tức thân thủ đưa tay sờ lên mũi. Ngón tay dính máu vẫn đang ẩm.

Thiên a! Không lẽ, nàng cứ nhiên vì nhìn hấn mà chảy cả máu mũi?!

“Ngẩng đầu lên”. Tiêu Trì Chi vội vàng nói.

“Nga... Hảo”. Sở Châu Ngọc nhanh ngược mặt lên, lập tức giải thích nói. “Ta không phải là người dễ chảy máu mũi đâu, ta tuyệt đối không phải vì chàng đẹp trai quá, xem ngây người nên mới chảy máu mũi...”.

Lời vừa ra khỏi miệng, nàng lập tức muốn cắn đứt đầu lưỡi mình, cái này còn không phải đang giấu đầu lòi đuôi!

“Ta biết”. Tay hấn bắt mạch cổ tay nàng.

“Chàng thật sự biết?”.

“Đúng”.

“Ách... Vậy là tốt rồi”. Nàng chợt dạ nói. Đầu bắt đầu có chút hỗn loạn, là do chảy máu sao? Mí mắt cũng như vậy, ngày càng trầm trọng. Thân thể giống như mệt chết đi, nàng không nhin được khép mắt lại. Thật muốn ngủ.....

Đại phu nổi tiếng nhất Sùng Châu giờ phút này đang tiếp tục cố gắng bắt mạch cho Sở tiểu thư hôn mê trên giường. Bắt mạch càng lâu, sắc mặt đại phu càng khó coi, mồ hôi lạnh cũng đổ càng nhiều.

Bắt mạch xong rồi, đại phu quỳ gối trước mặt Tiêu Trì Chi, sợ hãi nói. “Tiểu dân chỉ chẩn đoán ra Sở cô nương bị trúng độc, nhưng trúng loại độc gì, tiểu dân kiến thức nông cạn, không thể chẩn ra”.

Tiêu Trì Chi sắc mặt âm u, đi đến bên giường nhìn Sở Châu Ngọc đang hôn mê. Khóe mắt, lỗ tai nàng đã bắt đầu xuất huyết. Trúng độc! Rốt cuộc vì sao trúng độc? Trong tướng quân phủ, nàng ăn cái gì, uống cái gì cũng đều có chuyên gia thử độc, trừ phi...

Trong đầu Tiêu Trì Chi đột nhiên nhớ tới trà lâu hôm qua Sở Châu Ngọc ngốc nghếch tìm đến. “Người đâu!”.

“Dạ!”. Có thị vệ đáp.

“Lập tức phái người, đem tất cả mọi người ở Hưng An trà lâu bắt đến đây!”.

“Dạ!”. Thị vệ lĩnh mệnh đi xuống.

Tiêu Trì Chi nâng tay lên, thăm dò hơi thở của Sở Châu Ngọc, rất mỏng manh, nhưng ít ra vẫn có. Chỉ có như vậy, hấn mới có thể xác định nàng vẫn còn sống. Mới đây nàng còn đang cùng hấn nói chuyện vui vẻ, mà chỉ một lát sau, nàng lại nằm tái nhợt trên giường. Nếu là hôm qua, lúc hấn mang nàng về từ trà quán mà cẩn thận kiểm tra thân thể nàng thì.....

“Châu Ngọc....”. Hấn cúi người, ngón tay quynh lướt qua mặt nàng. “Tin tưởng ta, sẽ không để nàng chờ đợi lâu đâu, sẽ cứu nàng tỉnh lại ngay!”. Kẻ dám hại nàng, vô luận là ai, hấn cũng sẽ không bỏ qua!

“Tướng quân tha mạng! Tướng quân tha mạng!”. Giọng kêu thảm thiết, không ngừng vang lên trong phòng. Các loại hình cụ (*dụng cụ tra tấn) không ngừng tấp lên cơ thể, Phát thúc thậm chí tưởng mình đã chết!

“Người nguyện ý cung khai?”. Tiêu Trì Chi ngồi hé ra trên ghế cao, ánh mắt vẫn thủy chung không thêm liếc Phát thúc một cái.

“Dạ, dạ! Tiểu nhân khai... khai!”. Phát thúc không ngừng nói. “Tiểu nhân vốn là sư phó pha trà trong Duyệt Tẩm trà quán ở Lạc Dương, bởi vì mê đồ đen, nên thiếu nợ người ta, ngày đó... Ngày đó sông bạc ép trả nợ, có một nữ nhân giúp ta trả sạch nợ, để ta đến trà quán ở Sùng Châu, chỉ nói một khi ta nổi danh ở Sùng Châu rồi, nữ nhi Sở Châu Ngọc của lão bản Duyệt Tẩm trà quán nhất định sẽ đến trà quán uống trà. Nữ nhân kia lúc đó liền đưa cho ta một bình được nhỏ để đổ vào ấm trà”. Càng nghĩ càng có nhiều điều làm

hắn khó hiểu, trong lòng hắn cũng ần ần hiểu được bình được kia không phải là thứ tốt lành gì, nhưng nghĩ đến sau khi hoàn thành, còn có thể lấy thêm tiền, hắn liền quyết tâm làm.

“Người cùng Sở Châu Ngọc có cừu oán gì?”. Tiêu Trì Chi hỏi.

“Không... Không có”. Lúc trước khi hắn ở Duyệt Tầm trà quán, phụ tử Sở gia hai người đối xử với hắn không tệ.

“Vậy ra người đủ ngoan độc đến vậy!”. Đôi đồng tử của Tiêu Trì Chi sắc lạnh vài phần.

“Tiểu... Tiểu nhân chính là chịu uy hiếp, đều do lỗi của nữ nhân kia!”. Phát thúc liền đem toàn bộ lỗi lầm đổ lên người nữ nhân xa lạ từ đầu đến cuối hắn chưa từng biết mặt kia.

“Nữ nhân kia? Là nàng ta?”. Tiêu Trì Chi phát tay, thủ hạ một bên liền tha một nữ tử cả người đầm đìa máu tươi lên.

Phát thúc nhìn xem sợ hãi, chỉ lắp bắp nói. “Xem thân hình này.... Có, có điểm giống! Chính là tiểu nhân vẫn chưa nhìn thấy qua diện mạo của nữ nhân kia, nàng vẫn đội mũ phủ kín vành”.

“Các người không cần... Bắt, bắt nhầm người tốt”. Nàng kia quỳ rạp trên mặt đất, khó khăn mở miệng.

“Người tốt sao?”. Tiêu Trì Chi nhìn chằm chằm nàng ta. “Nếu là người tốt, tại sao lại vội vã rời khỏi thành, làm cho kỵ binh của ta đuổi hai ngày mới tới?”.

“Ta ra... Ra khỏi thành, cũng không phạm pháp gì...”.

“Nhưng nơi người đến, lại là Lạc Dương”. Tiêu Trì Chi trừng mắt nhìn nàng ta, thanh âm hết sức rõ ràng nói. “Nếu người mạnh miệng cái gì cũng không chịu khai, tin tưởng ta đi, ta có rất nhiều biện pháp đào ra cái ta muốn từ miệng người”.

Trong ánh mắt nàng ta hiện lên chút sợ hãi, há miệng ra, muốn cắn lưỡi tự sát, nhưng cằm đã bị thị vệ rất nhanh nắm chặt lấy.

“Bẻ gãy cằm nàng ta”. Tiêu Trì Chi ra lệnh.

“Dạ!”. Chỉ nghe rắc một tiếng, cằm nàng ta đã rời ra, không bao giờ có thể khép miệng lại nữa, ngay cả tự sát cũng không thể.

“Nếu người không chịu thú nhận ai là thủ phạm phía sau màn hạ độc thủ này, cho dù muốn chết, thì cũng trở thành ước muốn xa vời thôi!”. Tiêu Trì Chi buông tay, trong phòng hình chỉ còn nghe được tiếng hình cụ cùng với thanh âm nước nổ vang ra.

Trên đường từ Sùng Châu về Lạc Dương, đoàn người cười khoái mã, phi nhanh về phía trước. Không ai biết, trong đoàn người này có phụ quốc đại tướng quân Tiêu Trì Chi. Để lại năm vạn quân ở Sùng Châu, hắn chỉ mang theo Lưu Sơn giáo úy cùng vài thị vệ bên người, bí mật hồi kinh.

Trong lòng hắn là một nữ nhân hôn mê được choàng áo da cừu cẩn thận, dù cho đang hôn mê, đôi mày lá liễu vẫn thống khổ nhíu lại. Tiêu Trì Chi cúi đầu nhìn Sở Châu Ngọc trong lòng, cẩn thận vươn mình ra tránh gió mạnh vì ngựa phóng nhanh. “Châu Ngọc, ta biết nàng hiện tại rất thống khổ, ráng nhẫn nhịn, ần?”.

Sở Châu Ngọc đang hôn mê vẫn không thể trả lời hắn, thất khiếu (*7 nơi hở ra trên cơ thể : 2 hốc mắt, 2 lỗ tai, 2 lỗ mũi, miệng) trên người, đã có ngũ khiếu bắt đầu chảy máu.

Mỗi một nơi đổ máu, đều làm cho tâm hắn run lên. Sinh mạng của nàng đang từng chút từng chút một biến mất, mà hắn chỉ có thể theo hô hấp mỏng manh của nàng, để biết nàng còn sống.

Con ngựa đã chạy muốn sùi bọt mép.

“Tướng quân, ngựa không thể duy trì nổi nữa”. Lưu Sơn hô.

“Kiên trì cho đến trạm dịch phía trước, thay ngựa!”. Tiêu Trì Chi bình tĩnh nói.

“Dạ!”.

Ba ngày ba đêm chạy không nghỉ, mệt chết bảy con ngựa tốt, chỉ là vì nữ tử trong lòng.....

Cung Cẩm Tú....

Thập công chúa Đái Thụy Thiên nằm trên nhuyến tháp đã lâu, nhưng vẫn chưa thể chìm vào giấc ngủ. Cung nữ nàng phái ra ngoài làm việc đã đi nhiều ngày, cuối cùng thả bỏ câu quay về, thông báo sự tình hoàn thành, nàng ta đang trên đường trở về Lạc Dương. Tính tính thời gian, cũng nên đến nơi rồi mới phải, nhưng mà.....

Không biết vì sao, tâm thần Đái Thụy Thiên không yên, trăng đêm nay đặc biệt u ám, giống như biểu thị sẽ phát sinh điều gì đó.

“Người đâu!”. Nàng đứng dậy hô.

“Công chúa có gì phân phó?”. Cung nữ gác đêm tiến lên hỏi.

“Đốt đèn lên cho ta”.

Cung nữ y lời đi xuống đốt nến, nhưng thật lâu sau vẫn không trở về.

“Người đâu, mau tới đây!”. Nàng không kiên nhẫn hô.

Cước bộ không tiếng động tiếp cận nàng, một ngọn nến đỏ rực ném vào chân nàng.

“A!”. Đái Thụy Thiên cả kinh, ngẩng đầu trông thấy khuôn mặt lạnh lẽo như núi băng. “Người... Người làm sao xông vào đây?”.

Tiêu Trì Chi – nam nhân nàng chờ đợi đã bao lâu, thậm chí lúc trước, nàng còn sai cung nữ thỉnh hắc đến cung Cẩm Tú bao lần, đều bị hắc cự tuyệt. Nhưng mà hiện tại, hắc không một tiếng động... xông vào đây.

Trong khoảng thời gian ngắn, tâm tư trăm chuyển. Đái Thụy Thiên cố gắng trấn định chính mình xuống. Nguyên bản hắc là tướng quân ở Sùng Châu, mà hôm nay lại ở Lạc Dương. Chẳng lẽ hắc đã biết.....

Áp chế nổi kinh hoàng, nàng thần nhiên cười, bày ra bộ dạng nữ nhân ôn nhu. “Không biết Tiêu tướng quân đêm khuya giá lâm có chuyện gì?”.

“Giải được”. Tiêu Trì Chi đơn giản nói hai chữ.

Đái Thụy Thiên trong lòng bối rối, trên mặt vẫn tươi cười như cũ. “Ta không rõ ý tứ này, giải được cái gì?”. (á con mẹ này, ta *bấm bấm* *nấu nấu* *ném cho cầu xơi* hừ hừ)

“Nếu ta xông vào cung Cẩm Tú lúc nửa đêm, đương nhiên đã điều tra xong hết thấy”. Tiêu Trì Chi lạnh nhạt nói.

Trên mặt ả ta ý cười từng chút từng chút một biến mất. “Nếu hiện tại ta hô to lên, người đoán cung nhân gặp Tiêu tướng quân trong khuê cung chúa đêm khuya, sẽ có cảm tưởng thế nào?”. Xa hơn nữa, hắc sẽ không còn cơ hội ra khỏi cung.

“Người không có cơ hội này”. Tròng mắt hắc ngang dọc tia máu, ánh mắt giống như để đạt được mục đích, không từ bất cứ thủ đoạn nào. Gặp người giết người, gặp Phật giết Phật.

“Chẳng lẽ người... Thật sự dám...?”. Còn lại nửa câu nói, ả ta không nói nên lời. Đường đường phụ quốc đại tướng quân, chẳng lẽ thật sự đại khai sát giới trong cung?

“Người không ngại thử một lần đi”. Về mặt hắc vẫn lạnh lùng như trước, không có gì biến hóa.

Ả oán hận nhìn khuôn mặt kia, khuôn mặt ả yêu nhưng không thể chiếm được, làm cho cuộc đời ả suy sụp. Ả thậm chí ác độc muốn phá hủy đi sự bình tĩnh của hắc, muốn nhìn hắc đến khi nào mới có thể điên cuồng thật sự!

“Người vì sao khẳng định ta có giải được?”.

“Người là chủ tử của ả cung nữ kia, ả ta đã khai hết!”.

“Nhưng nàng ta không biết một việc”. Đái Thụy Thiển đột nhiên xổ ra một tràng cười man rợ. “Độc này, cần bản không có giải được, ha ha ha —”.

Tiếng cười đột ngột dừng lại, ngón tay Tiêu Trì Chi đã muốn cắm vào cổ Đái Thụy Thiển. “Người nói cái gì?”.

“Độc này không có giải được, trong thiên hạ, không được nào giải được!”. ả thành công thấy được sắc mặt hắc biến đổi lớn, nhưng chỉ khiến lòng ghen tỵ của ả thêm sâu sắc, vì sao, nữ nhân kia trong lòng hắc vì sao lại sâu nặng đến vậy?

“Chỉ cần là độc, đều có cách giải, người nhất định biết phương pháp!”. Ngón tay hắc tăng thêm lực đạo, đè vào cổ họng ả, khiến cho ả hô hấp dần dần không thông, mặt tím tái đi.

“Người..... Khụ khụ, nếu người bóp chết ta, sẽ không biết được cái gì hết!”.

Hắn liếc ả một cái, buông lỏng vòng siết.

Đái Thụy Thiển yếu ớt ngã quỵ ra đất, thở phì phò từng ngụm, mãi thật lâu sau mới nói. “Độc này, thật có cách giải, nhưng phương pháp giải là — một mạng đền một mạng!”.

“Có ý tứ gì?”. Hắn nheo nheo con ngươi.

“Tiêu Trì Chi, không phải người nói người yêu nữ nhân này sao? Vậy hãy dùng mạng người mà cứu nàng ta đi! A ha ha ha! Người muốn cứu nàng ta, cách duy nhất chính là một cao thủ võ công tuyệt đỉnh, hút toàn bộ độc trong cơ thể nàng vào người, nếu không hút sạch, cả hai sẽ cùng chết. Trong thiên hạ, võ công tuyệt đỉnh không mấy người, người vừa khéo lại là một trong số đó. Mà phương pháp hút độc duy nhất là — ái ân!”. Đái Thụy Thiển cười điên cuồng trừng mắt nhìn Tiêu Trì Chi. “Ha ha ha, đến lúc đó dù người cứu được nàng ta, cũng đánh mất sự trong sạch của chính người, mà vì cứu nàng, người sẽ mất mạng. Người và nữ nhân đó, mãi mãi không thể ở chung một chỗ, mà tương lai nàng cũng sẽ vì người mà phải sống trong cô độc suốt đời!”.

Hai người chỉ có thể sống một thôi sao? Tiêu Trì Chi rũ mi xuống, giống như trầm tư suy nghĩ gì.

“Tiêu Trì Chi, người bỏ tính mạng của chính mình cứu một nữ nhân sao?”. Đái Thụy Thiển trào phúng nói. Cho dù một nam nhân có yêu một nữ nhân đến thế nào, nhưng hễ động đến chuyện sinh tử, lại vẫn là do dự.... Mà ả, cho dù sẽ bị hắc giết, cũng muốn mang một cái đệm lưng vui vẻ xuống suối vàng.

Tiêu Trì Chi không nói, quét mắt qua Đái Thụy Thiển, nắm ngón tay thon dài siết chặt, buông ra, thẳng đến khi vượt qua cơn tức giận, mới xoay người rời cung.

Ả kinh ngạc. “Người phải đi? Người không giết ta?”. ả còn nghĩ hắc tuyệt đối sẽ không buông tha cho ả.

“Châu Ngọc không thích ta giết người trong hoàng thất, ta liền không giết, nhưng... Người cũng nên trả giá về việc này, nghe nói gần đây sẽ có công chúa đi hòa thân, người rất thích hợp”. Hắn không thèm quay đầu nói.

Hòa thân?! Đái Thụy Thiển lạnh sống lưng, gục ngã xuống sàn. Bình thường công chúa đi hòa thân, mười người đã hết chín người không có kết cục tốt đẹp. Đây là cái giá ả phải trả sao?

Lưu Sơn vẫn đang canh giữ bên ngoài cung, giờ phút này quỳ gối xuống dưới chân Tiêu Trì Chi.

“Tướng quân, người thật sự muốn hy sinh thân mình giải độc cho Sở cô nương?”. Đoạn đối thoại vừa rồi, hắc có nghe thấy.

“Đúng!”. Phốc một cái, Tiêu Trì Chi phi thân nhảy lên, thân hình biến mất trong màn đêm.

Tình kiếp, tình kiếp! Đây là tình kiếp của nàng, nhưng cũng là tình kiếp của hắc. Hắc cuối cùng đã hiểu, tình kiếp trong lời sư phụ nói, rốt cuộc là cái gì!

Kết!

Trong bóng đêm nặng nề, yên tĩnh không tiếng động, thanh âm cửa phòng bị đẩy ra càng có vẻ chói tai. Tiêu Trì Chi lẳng lẳng đi vào bên trong, từng bước hướng đến chiếc giường.

Nàng – vẫn nằm như trước, sắc mặt tái nhợt, máu vẫn không ngừng chảy ra từ ngũ khiếu, cái trán thấm một tầng mồ hôi.

“Châu Ngọc”. Tiêu Trì Chi nâng tay lên, cầm một cái khăn sạch, chậm rãi lau đi những tơ máu. “Nàng không nghe được ta nói gì đúng không, ta biết rõ, năm giác quan của nàng hiện tại đã bất hoạt, lại hôn mê mấy ngày, căn bản cái gì cũng không nghe thấy, nhưng mà...”.

Tiêu Trì Chi bỏ cái khăn xuống, tháo mũ ngọc trên đầu, cởi bỏ đai lưng, đem nhất kiện y phục trên người rút đi. Thân thể gầy gò chậm rãi tiếp xúc với thân thể tái nhợt mềm mại, hân hân yếm vỡ về gương mặt nàng, giống như đang vỡ về cả thế giới hân hân coi trọng.

“Châu Ngọc, nếu nàng tỉnh lại rồi, biết thất thân cho ta như vậy, liệu có tự giận mình không?”. Hân thì thảo tự nói, bàn tay to cởi bỏ y phục của nàng.

Da thịt của nàng dần dần lộ ra trước mắt hân, cùng da thịt hân tiếp xúc thật thân mật kỹ càng. Hân cúi đầu, hôn lên mắt nàng, hôn lên môi nàng, bàn tay không ngừng ma sát da thịt nàng, làm cho thân thể hân càng lúc càng nóng lên.

Khát vọng có được thân thể mềm mại này, dù nàng đang hôn mê, hân vẫn khát khao có được nàng! Hân hôn nàng ngày càng sâu, dần di chuyển xuống cổ nàng, không ngừng mút, lưu lại một dấu hôn màu đỏ.

Hơi thở hân ngày càng dồn dập khô khốc, cặp con ngươi lạnh lẽo đen tối sớm đã sưng nước dục tình. Nàng bị hân ôm, tay không còn lực rũ xuống mép giường. Hai người rối rắm cùng một chỗ, không phân biệt được là tình hay là dục.

Sau khi hân hôn nàng, thân thể nàng cũng bắt đầu nóng lên, trên hai gò má tái nhợt xuất hiện một chút ửng hồng.

Ánh mắt hân tham lam nhìn nàng đỏ mặt. “Châu Ngọc, nàng biết không? Cho tới bây giờ ta chỉ biết đến bản thân mà thôi, sư phụ, hoàng thượng, dân chúng đối với ta mà nói, chẳng qua là một loại xưng hô. Sư phụ từng nói, tính tình ta quá sức trong trẻo nhưng lạnh lùng, nếu có thể trong trẻo mà lạnh lùng đến hết đời, cũng có thể là một loại phúc khí. Nhưng ta lại gặp nàng, gặp tình kiếp duy nhất cả đời ta. Tình kiếp sao? Nguyên lai có loại kiếp nạn này, để cho ta phải lựa chọn. Ta không cứu nàng, nàng sẽ không phải là tình kiếp của ta. Nhưng ta lại muốn nàng trở thành tình kiếp của ta”.

Hân chưa bao giờ biết, nguyên lai vì một người khác, ngay cả tính mạng mình hân cũng có thể bỏ qua. Thương tiếc lưu luyến cánh môi nàng, bàn tay to xoa đôi tuyết sơn yếm kiều của nàng. “Sẽ có chút đau, nàng ráng nhịn một chút”.

“Ngô...”.

Tiêu Trì Chi ôn nhu nuốt thanh ngâm của Sở Châu Ngọc vào miệng, nội lực trong cơ thể nhanh quay ngược trở lại, bức phần độc tố trên cơ thể nàng hấp thụ vào cơ thể hân.

Dục vọng, giữa lúc sinh tử giây giũa, trầm luân. Đêm hôm đó, trong phòng không ngừng truyền ra tiếng nam nhân thở gấp cùng tiếng nữ nhân ngâm khê.

Thẳng đến lúc bình minh, Tiêu Trì Chi tập tễnh thông thả ra khỏi phòng.

“Tướng quân!”. Lưu Sơn quỳ gối cạnh cửa, bộ dáng dường như đã canh gác ở đó trọn đêm.

“Người nhanh tìm người chăm sóc Sở Châu Ngọc”. Tiêu Trì Chi sắc mặt trắng bệch, bạc môi đã tím xanh đi.

“Dạ!”. Lưu Sơn lĩnh mệnh nói, bỗng có một giọt máu nhỏ xuống trước mặt hân. Theo dòng máu nhìn lên, mới phát hiện máu đang ồ ạt chảy ra từ khóe mắt Tiêu Trì Chi, giống như hai hàng nước mắt. “Tướng quân, mắt của người...”.

“Không sao cả”. Hân khoắc khoắc tay. “Không cần nói cho Châu Ngọc biết là ta thay nàng giải độc”.

Nếu nàng biết, nhất định nàng sẽ khóc, hẳn không muốn thấy nàng rơi lệ, sẽ làm cho hẳn so với hiện tại, càng thêm đau đớn.

Mệt mỏi quá! Mệt đến nỗi nàng không muốn mở mắt, thậm chí cứ ngủ vùi như vậy.

Nhưng lại tựa hồ có chút đau đớn, làm cho nàng muốn hét lên, nhưng tiếng kêu thốt ra khỏi miệng lại giống như thanh ngâm.

Bên tai, nàng nghe được giọng của Tuyết Thanh, hẳn đang nói kiếp gì gì đó... Đang nói gì khác nữa. Nàng muốn nghe rõ một chút, nhưng làm thế nào cũng không nghe rõ được...

Thẳng đến khi đau đớn đã tan đi, tiếng động nàng có thể nghe thấy ngày càng nhiều. Nhưng vẫn không nghe thấy thanh âm của Tuyết Thanh.

“Đại phu, người xem, mí mắt Sở tiểu thư hình như có động đây!”

“Có phải tiểu thư khôi phục tri giác rồi không?”

“Đại phu, mau kiểm tra một chút!”

Càng không ngừng có thanh âm vang lên, làm cho đầu nàng đau quá.

“Ngô...”. Mỗi phút ra tiếng rên can thiệp, Sở Châu Ngọc cố gắng mở mắt.

Lọt vào tầm mắt là trụ điều khắc quen thuộc, phòng này... Là ở tướng quân phủ! Nàng lúc nào trở về Lạc Dương rồi? Không phải còn đang ở Sùng Châu sao?. “Ta làm sao lại ở đây?”

“Sở tiểu thư, người tỉnh rồi! Người ở đây đã rất nhiều ngày!”. Một nha hoàn tiến lên nói.

Đại phu giúp Sở Châu Ngọc bắt mạch, kê đơn sai nha hoàn đi bốc thuốc.

Sở Châu Ngọc cảm giác hình như lúc nàng nằm trên giường, thời gian đã trôi qua rất lâu. “Ta làm sao vậy? Giống như đi đường một chết được, ta ngủ bao lâu rồi?”

“Nghe đại phu nói, Sở tiểu thư bị trúng độc, hiện tại độc đã giải, uống thuốc sau có thể khôi phục được”.

“Trúng độc?”. Nàng trúng độc lúc nào? Nàng nhớ rõ chỉ chảy máu mũi vì nhìn Tuyết Thanh thôi mà.

“Tiểu thư hiện đã tỉnh, sẽ không cần lo lắng gì”. Nha hoàn nghĩ Sở Châu Ngọc đang lo độc vẫn còn sót lại trong cơ thể.

“Đúng rồi, tướng quân đâu?”. Nàng hỏi.

“Tướng quân đang ở nội viện cấm, trừ bỏ Tuệ Ngộ thiền sư, không ai có thể đi vào”.

“Nội viện cấm?”. Phủ tướng quân có nơi này sao? Sao nàng không có ấn tượng gì cả.

“Là khi tướng quân trở về trước đó mấy ngày, đem vườn ở nội viện liệt vào nơi cấm kỵ, không cho phép kẻ nào tiến vào”. Nha hoàn nói.

Sao lại thế này? Đến tột cùng đã xảy ra chuyện gì? Vì sao vườn nội viện lại bị cấm? Tuyết Thanh vì sao không đến thăm nàng? Nàng còn rất nhiều chuyện muốn hỏi, lại không biết nên hỏi ai!

Khi Sở Châu Ngọc đứng ở trước địa điểm cấm kia, chỉ thấy một bức tường thị vệ mặc giáp phục canh giữ lối vào vườn.

“Sở tiểu thư, tướng quân có phân phó, nếu ngài không cho phép, ai cũng không được vào bên trong”. Binh khí sắc bén, ngăn nàng đứng ngoài.

“Ta cũng không được sao?”. Nàng từng nghĩ, đến nơi này, nhất định sẽ gặp được hẳn.

“Đúng, cho dù là Sở tiểu thư cũng không ngoại lệ”.

Nàng sững lại. “Còn thiền sư Tuệ Ngộ?”. Nhớ rõ nha hoàn từng nói qua, thiền sư có thể tiến vào vườn cấm này.

“Thiền sư đang ở cùng tướng quân giảng thuật Phật hiệu, chỉ sợ mấy canh giờ sau mới có thể đi ra”. Thị vệ đáp.

“Sở tiểu thư, nơi này gió to, không bằng hãy trở về nghỉ ngơi đi”. Nha hoàn áo sam bồi nàng đi tới nhắc nhở.

Sở Châu Ngọc lắc đầu, bất an trong lòng ngày càng lớn, nàng muốn biết rõ ràng tội cùng đã xảy ra chuyện gì, vì sao khi nàng tỉnh lại, một số việc không còn giống trước kia?

“Sở tiểu thư!”. Nha hoàn nóng nảy. “Nếu người lại chịu phong hàn, kia...”.

“Ta muốn chờ ở đây, cho dù không đợi được tướng quân ra, cũng muốn chờ gặp Lưu giáo úy!”. Thân mình gầy yếu cứ đứng trong gió như vậy, khuôn mặt nàng bị gió thổi đến trắng bệch đi.

Thời gian từng chút từng chút một trôi qua, Sở Châu Ngọc thấy thân thể đã cứng đờ, máu trên người tựa hồ dần dần không còn lưu thông, cho đến tận khi nàng nhìn thấy thiền sư vuốt bộ râu hoa râm, mặc tăng bào màu tím bước ra.

“Thiền sư”. Nàng kêu lên.

Cước bộ ngừng lại, cặp mắt giống như có thể nhìn thấu mọi chuyện, không chớp mắt nhìn chằm chằm vào nàng. Sở Châu Ngọc dùng hết khí lực mình có, giữ không để bản thân ngất đi. Dù hiện tại nếu hôn mê rồi, thân thể nàng chắc sẽ thoải mái chút, nhưng mà... Nàng có rất nhiều vấn đề muốn hỏi, có nhiều thứ không rõ.

Hai tròng mắt đối diện, trong mắt Sở Châu Ngọc tràn đầy nghi hoặc, mà trong mắt Tuệ Ngộ thiền sư một mảnh hiểu rõ.

Thật lâu sau, Tuệ Ngộ thiền sư rút cuộc buông một tiếng thở dài. “Hết thấy, đều đã được định sẵn”.

“Tiểu nữ tử chưa rõ, mong thiền sư chỉ điểm!”. Hai đầu gối nàng quỳ xuống, tầm mắt vẫn như trước nhìn thẳng vào Tuệ Ngộ thiền sư.

“Người là kiếp nạn của nó, nó là quý nhân của người, người hiện tại không cần biết thêm gì nữa”. Tuệ Ngộ thần nhiên nói.

Kiếp nạn? Quý nhân? Những lời này là có ý gì?. “Ta muốn gặp Tuyết Thanh, cầu xin thiền sư mang ta đi gặp hân!”.

“Nếu nó không muốn gặp người, người cũng không cần cưỡng cầu bản thân đi gặp nó”. Nói xong, Tuệ Ngộ thiền sư không nhìn Sở Châu Ngọc nữa, xoay người rời đi.

Cưỡng cầu? Đây là cưỡng cầu sao? Sở Châu Ngọc kinh ngạc nhìn hai đầu gối mình đang quỳ dưới đất. Lúc trước..... Nam nhân luôn mồm không cho nàng bỏ đi, hiện tại không muốn gặp nàng.

Tâm vì sao lại mất hồn như thế? Bi thương không rõ vì sao, từ đâu mà đến?

Nàng, mắt không buồn chớp, vì sao... Bầu trời bỗng nhiên đổi sắc?

Mắt nàng nóng quá, giống như có gì muốn chảy ra. Bên tai, chỉ nghe tiếng nha hoàn kinh hô. “Tiểu thư, sao người lại khóc!”.

Khóc sao? Nàng đang khóc?!

Nguyên lai, hân không chịu gặp nàng, liền khiến nàng dễ dàng rơi lệ. Thân mình kiêu nhỏ, cứ như vậy đứng ngoài vườn, không hề di động.

Nha hoàn bên cạnh mặt tràn đầy lo lắng, nhưng cũng biết bản thân vô lực khuyên can. Lưu Sơn cùng Tiêu quán gia đã sớm chạy vội tới, chỉ hận không thể đem Sở Châu Ngọc trở về phòng nghỉ ngơi.

“Sở tiểu thư, người như vậy, bất lợi cho dưỡng bệnh!”. Lưu Sơn khuyên. Tuy trong lòng vạn phần muốn đem tình hình thực tế nói cho Sở Châu Ngọc biết, nhưng vẫn nghĩ tới lời tướng quân đã nói, nên nửa chữ sắp thốt ra miệng, lại nuốt trở vào.

“Đúng vậy, nếu tướng quân nhìn thấy người, sẽ lo lắng”. Quân gia Tiêu Nhân cũng tiếp lời.

Sở Châu Ngọc kinh ngạc nhìn cửa vào vườn. “Hắn một ngày không gặp, ta sẽ chờ một ngày, hắn mười ngày không gặp, ta sẽ chờ mười ngày, cho đến khi hắn chịu gặp ta mới thôi”. Nàng muốn một đáp án, đáp án đó chỉ hắn mới có thể cho nàng.

“Sở tiểu thư, vì sao người phải khổ vậy chứ... Coi như là tướng quân phụ người đi”. Lưu Sơn thở dài nói.

“Vậy hãy khiến hắn tự mình đến nói với ta câu này đi.....”. Đầu nàng ngày càng quay cuồng, thân mình mệt mỏi, sớm không chịu nổi gánh nặng, muốn chết lặng khuyu xuống. Sở Châu Ngọc sống chết dùng móng tay bấm vào lòng bàn tay, tựa hồ chỉ có dùng đau đớn như vậy, mới khiến nàng thay tỉnh đôi chút.

Móng tay đâm vào lòng bàn tay, máu theo đầu ngón tay, chậm rãi lan ra cả bàn tay.

“Tiểu thư, tay người!”. Nha hoàn một bên phát hiện ra đầu tiên, sợ hãi kêu lên.

Tiêu Nhân và Lưu Sơn vừa thấy tay nàng đầy máu, đều hoảng sợ, nhanh sai người đem bông băng gạc, thuận tiện tìm đại phu đến.

“Không cần băng bó! Ta muốn đau đớn, nếu không, ta sợ ta sẽ ngất xỉu”. Sở Châu Ngọc lẳng lặng nói.

“Điều này sao có thể? Nếu tướng quân biết, sẽ trách tội chúng ta!”.

“Nếu hắn thật sự phụ ta, làm sao có thể trách tội các người?”. Không được, cho dù lòng bàn tay nàng đau đớn, nhưng ý thức vẫn sắp mất đi. Sở Châu Ngọc lay động thân mình một chút, lắc lắc đầu, cố gắng không khép hai mắt lại. Đau chưa đủ sao? Nếu đau hơn chút nữa, có phải sẽ tỉnh được hay không?”.

“Đúng rồi, ta sao lại không nghĩ tới chứ?”. Nàng thì thào, mọi người đang chưa kịp phản ứng, nàng đã rút cây trâm cài tóc xuống, đâm một nhát vào cổ tay mình...

Năm ngón tay thon dài, nắm chặt lấy tay ngăn nàng lại, bóng dáng màu đen không biết từ lúc nào đã đến gần bên nàng, cúi đầu, trong thanh âm tràn ngập một chút bất đắc dĩ. “Vì sao nàng lại thương tổn chính mình như vậy?”.

“Tướng quân!”. Người chung quanh nhất tề quỳ xuống.

Sở Châu Ngọc ngẩng đầu, một đầu tóc đen chạm vào mi mắt nàng, hắn vẫn mặc một thân hắc y như trước, người gầy hơn, trên mặt không còn chút huyết sắc nào, đáy mắt thâm đen hơn so với trước khi nàng hôn mê, thâm hơn rất nhiều rất nhiều.

Hơi thở của hắn vờn quanh chóp mũi nàng, hương vị quen thuộc này, lập tức làm nàng bất giác thả lỏng.

“Tuyệt Thanh?”. Nói ra hai chữ, vẫn không xác định.

“Là ta”. Tiêu Trì Chi rũ mắt, nhìn nữ tử cơ hồ sắp quỵ ngã, tay đầm máu, đôi mắt sưng đỏ, hắn đã làm nàng đau lòng rồi...

Nàng kinh ngạc nhìn hắn, nhìn thật cẩn thận, thậm chí ngay cả ánh mắt mỗi một của hắn đều nhìn đến nhất thanh nhị sở. (*nhất thanh nhị sở : rõ ràng rành mạch, nghĩa ở đây chắc là soi thật kỹ càng)

Tuyệt Thanh, vì sao không nói cho ta đáp án?

Tuyệt Thanh, vì sao không đến gặp ta?

Tuyệt Thanh, nếu thật sự phụ bạc ta, sao cuối cùng lại bước ra?

Lúc ta hôn mê, đến tận cùng đã xảy ra chuyện gì?

“Vì sao không gặp ta?”. Nàng thì thào hỏi.

“Chỉ là không muốn gặp thôi”. Hắn rũ đôi mi xuống, buộc chính mình không nhìn vào mặt nàng. Chỉ sợ vừa nhìn thấy, quyết tâm hắn vất vả giữ, sẽ tan ra thành bụi.

“Vì sao không muốn gặp?”.

“Bởi vì ta đã muốn chán ngấy, mệt mỏi nàng rồi”. Thanh âm hần bình thản không phập phồng, như nói với một người xa lạ.

Rõ ràng biết hần không phải nói thật, nhưng nước mắt nàng lại tùy tiện rơi ra khỏi hốc mắt. Một giọt... Một giọt, rơi trên bàn tay đầy máu của nàng, cũng rơi trên bàn tay hần đang nắm lấy cổ tay nàng. Tâm, như đang bị vô số cây kim đâm vào, đau nhói, đau đến nỗi nước mắt ứa nhòe tầm mắt.

Bị giọt lệ nóng hổi của nàng rớt xuống tay, hần đột nhiên buông ra. Thanh âm thản nhiên của hần vang lên bên tai nàng. “Nếu hiểu được rồi, về sau đừng tới đây nữa”.

Hiểu chưa? Đúng vậy, nàng hiểu được, nàng cho tới bây giờ đều đã hiểu! Sở Châu Ngọc nhìn chằm chằm Tiêu Trì Chi, chậm rãi mở miệng, gần từng tiếng nói. “Dù trải qua một trăm kiếp nạn, tình cảm của ta vẫn không thay đổi, đợi đến lúc nhân duyên hội ngộ, cho dù gặp quả báo vẫn chấp nhận đảm đương”.

Thân hình cao lớn của hần đột nhiên chấn động, hai tay bất giác nắm thành quyền.

Sở Châu Ngọc tiếp tục nói. “Chàng là người thờ Phật, ý tứ bốn câu này, chàng đương nhiên hiểu được”. Đúng vậy, bốn câu nói đó, vốn là lúc trước hần nói nàng nghe. “Hết thủy vận mệnh, đều có tiền căn hậu quả, kiếp này gặp phải, bất luận là hạnh phúc hay bất hạnh, đều là do chuyện cũ chính mình làm kiếp trước, kiếp này hành vi không thiện không hảo, sẽ báo ứng cho kiếp sau! Tuệ Ngộ thiền sư nói, ta là kiếp nạn của chàng, mà chàng là quý nhân của ta, đó là nhân quả của kiếp trước đến, nhưng ta không mong nhân quả của chúng ta tiêu vong ở kiếp này. Ta còn muốn tiếp tục tiến tới, còn muốn nhân quả giữa chúng ta quán quít lấy nhau đời đời kiếp kiếp. Nếu chàng chán ghét ta, vì sao còn nói với ta bốn câu này?”.

Nước mắt nàng rơi ngày càng nhiều. “Ta tin tưởng lời chàng nói lúc đó, bởi vì khi chàng nói, luôn nhìn thẳng vào mắt ta, nên ta hiểu chàng không gạt ta”.

Thân mình hần lão đảo một chút, như đang đè nén gì đó, hoặc như đang chịu áp lực gì. “Như vậy, chỉ cần ta nhìn vào mắt nàng, nói với nàng, nàng sẽ tin!”.

Sở Châu Ngọc nhìn chằm chằm vào Tiêu Trì Chi, hần nhẹ nhàng nâng mi mắt lên, con ngươi thẫm như mực thẳng tắp nhìn nàng. Nhưng mà – chỉ nhìn như vậy thôi, cục diện vẫn đáng buồn như trước, không một chút cảm tình.

“Ta đối với nàng, đã muốn chán ghét, cho nên không cần đến tìm ta nữa”. Giọng nói rõ ràng, như băng hàn khiến người ta lạnh run.

“Như vậy nói cho ta biết, chàng không còn yêu ta nữa”. Thân thể nàng tuy rằng gầy yếu xanh xao, giờ phút này lưng lại rất thẳng.

Hần nắm chặt tay nổi đầy gân xanh, trừng mắt nhìn nàng thật lâu sau, răng nanh siết khàn khặc, chậm chạp muốn cắn nát khoe miệng.

“Không nói được sao?”. Nàng đồng dạng trừng mắt, ánh mắt không có một tia lùi bước.

“Ta Tiêu Trì Chi –”. Hần hít sâu một hơi, biết rõ đây là bước cuối cùng, biết rõ hần sẽ hoàn toàn chặt đứt niềm hy vọng muốn đạt được gì đó, biết rõ với năng lực của hần, chỉ có thể chặn độc được một tháng, một tháng sau, hần sẽ đổ máu thất khiếu mà chết. Cho nên, hần muốn cắt đi phần tình cảm này, có lẽ chỉ như vậy, về sau nàng mới sống tốt được. Nhưng mà... Nhìn ánh mắt nàng rồi, hần mới phát hiện, nguyên lai muốn nói không yêu nàng, lại khó khăn như thế.

Nàng cắn chặt môi, biểu tình quật cường mà bi thương.

“Kiếp này không hề yêu...”. Thanh âm hần từng giọt từng giọt tan ra trong gió. Tiêu Trì Chi dùng hết toàn bộ khí lực, cố gắng muốn nói ra ba chữ cuối cùng. “Sở...”. Khí huyết ở ngực không ngừng cuộn cuộn, cho dù dùng nội lực, cũng không áp chế được.

Phụt!

Một ngụm máu tươi phun thẳng ra từ miệng Tiêu Trì Chi, văng lên mặt Sở Châu Ngọc. Mùi máu tươi, bao phủ toàn thân nàng, trên mặt nàng, trên cổ nàng, tất cả đều là máu của hần!

Sau đó, nàng thấy thân hình cao lớn kia đổ ập về phía mình. Dù ngã xuống cùng lúc, hấn vẫn ương ngạnh hy sinh thân mình, đem nàng bảo hộ trong lòng.

Hấn ngã xuống nền đất, mà nàng, ngã xuống trong lòng hấn.

Nàng biết, hấn yêu nàng, chưa từng thay đổi. Cho dù nói dối bao nhiêu lần, vẫn yêu như trước.

Nàng và hấn nhân quả kiếp này không thể tiêu vong, kiếp sau cũng xin nguyện được tiếp tục.

Nàng thấy hấn thổ huyết, khoe mắt và lỗ tai đều bắt đầu xuất huyết.

Nàng thấy hấn nằm suy yếu trên giường, mệt mỏi nhưng thủy chung vẫn không thể ngủ được.

Nàng thấy Lưu giáo úy quỳ gối trước mặt nàng, một nam nhân cao bảy thước, tròn mắt đăm lệ nói với nàng toàn bộ sự việc.

Nàng thấy Tuệ Ngộ thiền sư vì nàng bắt mạch, nhìn khuôn mặt thấu thể sự lộ ra một tia kinh hãi.

“Người thật muốn cứu Tuyết Thanh?”. Giọng Tuệ Ngộ thiền sư như chuông đồng vang lên bên tai nàng.

“Vô luận muốn ta làm cái gì, ta đều nguyện ý”. Nàng thực khẳng định trả lời.

“Nhưng muốn cứu nó, người và hài tử của người sẽ phải trả một cái giá rất đắt”.

“Hài tử?”.

“Người đã có thai hơn một tháng, xét tới thời gian Tuyết Thanh độ độc cho người, hấn đã làm người hoài thai hài tử. Nhưng cũng chính vì người hoài thai đứa nhỏ của nó, có huyết mạch của nó, nên chỉ có người, mới có thể cứu nó”. Tuệ Ngộ thiền sư nói. Nhân quả hết thấy đã định, có lẽ Tuyết Thanh, mệnh không phải tuyệt.

Sở Châu Ngọc xoa lên bụng mình. Nàng... Hoài thai hài tử của Tuyết Thanh?!

Tuệ Ngộ thiền sư tiếp tục nói. “Vốn độc này chỉ có thể độ một lần. Nhưng trong người có cốt nhục của nó, vậy có thể thông qua huyết cổ, đem độc độ lại trên người người. Mà độc này, khả phân một thành hai, một nửa người gánh, một nửa hài tử trong bụng người sẽ gánh”.

“Không thể để ta gánh toàn bộ sao?”. Nàng vội vàng hỏi.

Ông lắc đầu. “Nếu người gánh toàn bộ một mình, chỉ có thể chết! Nhưng dù là một phân thành hai, tương lai người vẫn phải nhiều năm dùng được, thân thể suy yếu, dễ nhiễm bệnh. Mà hài tử người, trong thai đã mang độc, chỉ sợ tương lai trưởng thành rồi, hội sẽ gian khổ hơn những đứa trẻ khác, người nguyện ý?”.

Sở Châu Ngọc cắn môi dưới, tay vẫn đặt trên bụng. Nơi này có một sinh mạng nhỏ, còn chưa sinh ra, số phận so với người khác đã khó khăn hơn. “Đúng vậy, ta nguyện ý. Mà hài tử này..... Ta cùng Tuyết Thanh sẽ dốc hết sức, dù nó sinh ra có mang theo độc, cũng sẽ làm cho nó có được cuộc sống của người bình thường, hạnh phúc khoái hoạt!”.

Ngữ khí kiên định, không chút lùi bước. Tuệ Ngộ thiền sư nhìn Sở Châu Ngọc, cảm thấy cảm khái. Xem ra đồ đệ ông không chọn sai người, nữ tử này thoát nhìn nhu nhược, nhưng nội tâm kiên cường, khác hẳn so với tưởng tượng của ông. “Một khi đã vậy, ta sẽ nói cho người biện pháp để cứu Tuyết Thanh”.

“Ta đã biết chuyện rồi”. Sở Châu Ngọc đi đến bên giường, nhìn Tiêu Trì Chi không thể ngủ được đang mở thao láo mắt.

Hấn trầm mặc, mà nàng trừng hấn. Thật lâu sâu, hấn mới hít một hơi. “Lưu giáo úy nói với nàng?”.

“Đúng!”.

“Đó là ta cam tâm tình nguyện”. Hấn cúi đầu, không hề nhìn nàng.

“Chàng cam tâm tình nguyện giải độc cho ta, nhưng chàng không hề nghĩ tới ta không cam tâm tình nguyện cho chàng giải độc!”. Sở Châu Ngọc lấy hai tay ôm lấy mặt Tiêu Trì Chi, bắt hắn nhìn vào nàng. “Ta nói cho chàng biết, ta tuyệt đối không cam tâm tình nguyện, tuyệt đối không vui vẻ!”.

“Nàng trách ta chiếm đoạt nàng sao?”. Hắn bưng tỉnh đại ngộ nói.

Oa oa! Ai đang trách đây! Sở Châu Ngọc tức giận tổn hơi thừa lời soàn soạt. “Chàng cho là chàng chết rồi, ta có thể yên tâm thoải mái mà sống?”.

“Chẳng lẽ nàng muốn.....”. Trong mắt hắn hiện lên kinh hãi.

“Chàng sợ?”. Nàng nhăn nhó cái mũi, hung tợn nói. “Họ Tiêu, chàng có biết chàng đáng giận nhất là cái gì không? Đó là chàng tự tiện giải độc cho ta, còn liều mạng gạt ta, thậm chí không cho ta biết tội cùng đã xảy ra chuyện gì!”.

“Ta.....”.

“Ta cái gì mà ta! Là chàng nói chàng không thể xa ta, kết quả chàng hiện tại liều mạng muốn phải đi quan hệ của chúng ta!”.

“Ta chỉ là....”.

“Chàng hy vọng ta làm quả phụ, vẫn hy vọng ta mang theo con chúng ta gả cho nam nhân khác?”. Nàng tức giận dùng sức trừng hắn.

“Con?”. Hắn đang ngây ngốc biến thành đầu gỗ.

“Đúng vậy, Tuệ Ngộ thiên sư giúp ta bắt mạch, nói trong bụng ta đã có hài tử”. Có thể thấy nàng đã mê man bao lâu.

Trên mặt hắn ngây ngốc một hồi bật ra mừng như điên, còn có chút tức giận. “Đại phu chết tiệt! Chăm sóc nàng thế nào, cứ nhiên không chẩn ra nàng đang mang thai!”.

“Ta mang thai mới được mấy ngày, chỉ có sư phụ chàng y thuật cao thâm mới có thể chẩn thấy”. Tay nàng thương tiếc lướt qua đáy mắt thâm đen của hắn. “Chàng đã mấy ngày không ngủ?”.

“Không nhớ rõ”. Ánh mắt hắn lộ vẻ mệt mỏi cùng suy yếu.

Nàng cởi giày, trèo lên giường, đem chính mình cuộn trong lòng hắn. “Hảo, chàng bây giờ ngoan ngoãn ngủ đi!”.

Thân thể mềm mại trong lòng, hắn đã bao lâu chưa chạm vào? Tiêu Trì Chi ngây ngốc nhìn nàng – nữ tử chui vào lòng hắn, nữ tử hắn dùng cả sinh mệnh để che chở.

Kim lòng không được, hai tay hắn ôm lấy vai nàng, theo thói quen vùi đầu vào hõm vai nàng, ngửi mùi thơm quen thuộc của cơ thể nàng. Mùi thơm thoang thoảng thanh thanh, thản nhiên, không nồng đậm, cho hắn có được cảm giác yên tâm.

“Châu Ngọc.... Cho dù không có ta, nàng cũng hãy hảo hảo mà sống.....”. Hắn nhắm mắt lại, gần như nỉ non nói.

Làm sao có thể! Sở Châu Ngọc trợn trắng mắt, nhìn Tiêu Trì Chi sắp chìm vào giấc ngủ.

Hắn ngủ, không có bộ dáng trong trẻo mà lạnh lùng như lúc thanh tỉnh, ngược lại như một đứa trẻ. Tay nàng vuốt nhẹ qua đôi mày hắn, mũi hắn, khóe môi hắn..... Tương lai hài tử của bọn họ, sẽ có nét nào giống hắn, nét nào giống nàng đây?

Hài tử..... Tay Sở Châu Ngọc lại dần dần chuyển qua vuốt lên bụng. Nàng trăm ngàn lần muốn xin lỗi hài tử. Tương lai, nương nhất định sẽ bù đắp ngàn lần vạn lần cho con, ân.

Nhưng hiện tại nàng phải làm một chuyện, chỉ có làm chuyện này, mới có thể..

Sở Châu Ngọc cẩn thận nắm tay Tiêu Trì Chi lại gần, lấy ra một con dao nhỏ mang theo trên người cùng một cái hòm nhỏ, cái hòm nhỏ kia, là huyết cổ thiên sư đã cho nàng.

Hít một hơi thật sâu, nàng dùng dao rạch một đường trong lòng bàn tay, đem huyết cổ phóng vào đó. Huyết cổ hút máu nàng, chậm rãi chui vào trong da thịt nàng.

Cảm giác hơi hơi đau đớn từ lòng bàn tay lan tới toàn thân, nhưng không đau đớn như nàng tưởng tượng. Dao nhỏ trong tay chậm rãi chuyển sang lòng bàn tay trái của hân, nàng cũng nhanh chóng rạch một đường.

Tiêu Trì Chi đột nhiên bừng tỉnh, máu tươi trong bàn tay ồ ồ chảy. “Châu Ngọc, nàng như thế nào.....”.

Không chờ hân nói hết lời, nàng đã áp chặt tay mình vào tay hân. Lòng bàn tay hai người trong khoảnh khắc như có lực hấp dẫn chặt đến khác thường hút vào nhau.

“Nàng làm cái gì vậy?”. Tiêu Trì Chi nhíu mày, lực hấp thụ trong lòng bàn tay cùng cảm giác đau đớn này, làm cho hân bỗng nhận ra là cái gì. “Là huyết cổ?”.

“Đoán đúng rồi, là huyết cổ thiên sư đã cho ta, dùng để cứu mạng chàng”. Năm ngón tay của nàng lồng vào bàn tay hân, nắm chặt vào nhau.

Sắc mặt hân lập tức trở nên cực kỳ khó coi. “Nàng có biết làm vậy nàng sẽ chết hay không?”.

Hân không cần nàng chết! Hân thật vất vả mới cứu sống nàng, tuyệt đối không muốn nhìn thấy nàng chết! Tiêu Trì Chi thăm vận toàn bộ nội lực tụ lại nơi lòng bàn tay, chống cự huyết cổ đang hút độc từ người hân sang người Sở Châu Ngọc.

“Sẽ không! Chỉ có làm như vậy, chúng ta mới có thể cùng nhau sống sót!”. Nàng dùng sức nắm tay hân, tùy ý để độc trên người hân, từng chút từng chút lưu lại trên cơ thể nàng. “Chàng có thể sống, ta và hài tử cũng có thể sống. Nếu ta không hoài thai hài tử của chàng, ta đã không cứu được chàng rồi. Giống như đã định từ trước, ta có hài tử, nên ta có thể cứu chàng! Tuy không có cách nào loại bỏ hết thấy chất độc, tuy ta và hài tử có khả năng sẽ mang theo độc trong người cả đời, so với người thường sẽ suy yếu hơn. Nhưng mà... Ta muốn cứu chàng, bất luận thế nào cũng đều muốn cứu chàng!”.

“Nàng có biết nàng đã có quyết định mạo hiểm cỡ nào không?”. Cảm giác ẩm ướt nóng và dính ngấy trong lòng bàn tay, giống như đang không ngừng nhắc nhở hân – nàng là kiếp nạn của hân, nhưng cũng là người cứu hân.

“Ta biết”. Nàng chậm rãi cười. “Ngay cả trải qua một trăm đại kiếp nạn, tình cảm đôi ta vĩnh viễn không tiêu vong”.

Một ánh mắt, một nụ cười, bất ngờ mọi thứ liền sáng tỏ. Hân kinh ngạc ngẩng nhìn nàng, chậm rãi đem hai bàn tay vẫn đang giao nắm kề lên môi, nhẹ nhàng đặt một nụ hôn. “Đợi đến lúc nhân duyên gặp lại, dù có quả báo vẫn chấp nhận đắm đuối. Kiếp sau, ta ổn thỏa lại đến báo đáp nàng cả đời cả kiếp. Đây dựa cùng nàng qua kiếp kiếp đời đời.....”.

13. Chương 13: Kết Thúc

Nàng thật sự... Đã rất lâu, rất lâu rồi không trở lại trà quán. Công việc bẽ bộn như vậy, nhưng đợi đến khi cơ thể nàng điều trị hảo đã là mấy tháng sau. Sở Châu Ngọc mang bụng bầu sáu tháng về Sở gia.

“Sở Châu Ngọc! Người cư nhiên bại hoại môn phong Sở gia chúng ta!”.

Bại hoại môn phong? Nàng có sao? Ngô... Hình như vốn tính là có, nhưng rồi cũng bắt thành cơ mà.

“Tuy rằng người là đường muội của ta, nhưng người là hạng nữ tử gì hả? Chưa hôn thú đã mang thai? Dù cho heo có treo cây thật, ta cũng không nói nửa câu lời hay về giúp người”.

Ai, bọn họ tất nhiên sẽ không giúp nàng nói tốt, mục đích của bọn họ chỉ là muốn xâm chiếm trà lâu mà thôi. Sở Châu Ngọc hai tay chống cằm, cố gắng nhìn phụ tử Sở Hưởng ở trước mặt nàng kẻ xướng người họa.

“Ách... Nhưng là, ta sẽ lập tức thành hôn!”. Sáng hôm nay, Tuyệt Thanh nói chàng sẽ đi hoàng cung thỉnh chỉ tứ hôn.

“Thành hôn? Người thành hôn với ai?”. Sở đại bá nói.

“Người mang thai, còn có người thú người?”. Sở đường ca nói.

“Thành hôn với phụ thân đứa nhỏ a!”. Nàng hồi đáp chi tiết.

Sở gia phụ tử vừa nghe, liếc nhau. Sở đại bá lập tức nói. “Châu Ngọc, lúc trước người từng nói với chúng ta, người sẽ tìm nam nhân ở rể, nếu không sẽ phải bán trà lâu cho chúng ta giá một ngàn lượng bạc, miễn cho sản nghiệp Sở gia rơi vào tay người ngoài”.

Sở phụ kéo nữ nhi sang một bên, nhỏ giọng nói. “A Ngọc, con đã tìm được nhà chồng rồi, đứa nhỏ cũng đã có, trà lâu này nếu bọn họ muốn cứ cho bọn họ đi, vì phụ chỉ cần con sống tốt là được”.

“Cha à, không có việc gì”. Sở Châu Ngọc trấn an phụ thân, quay đầu nói với Sở gia phụ tử. “Chuyện ở rể, ta cần thương lượng với phụ thân đứa nhỏ một chút”.

“Người nọ chịu ở rể?”. Hai người kia giãy nảy.

“Không biết, còn chưa hỏi qua hần việc này...”. Sở Châu Ngọc mới nói, liền nghe được tiếng vó ngựa vang lên ở cửa nhà.

Không lâu sau, một đạo bóng dáng đỉnh đặc đi đến, phía sau còn các tướng lĩnh liên can.

Này... Này không phải Tiêu đại tướng quân sao? Sở gia phụ tử cùng phụ thân Sở Châu Ngọc trở mắt chớp chớp mấy cái.

Mơ hồ hơn, ba người còn chưa rõ vì sao Tiêu đại tướng quân lại đến đây, bà bụng bầu Sở Châu Ngọc đã làm tư thế chạy vội ra.

“Tuyệt Thanh!”. Sở Châu Ngọc mang thai nhào vào lòng đối phương. “Cùng chàng thương lượng một chuyện có được không?”.

“Nói ta nghe xem nào”. Tiêu Trì Chi cẩn thận ôm Sở Châu Ngọc, sợ kinh động đến nàng và con.

“Chàng ở rể nhà ta, thế nào?”. Một câu nói ra, mọi người ở đây, trừ bỏ người đang cùng nàng nói chuyện, tất cả họ đều há hốc mồm rớt cằm xuống đất.

“Ở rể?”.

“Nếu chàng không chịu, trà lâu nhà ta không đảm bảo”. Nàng phi thường phi thường “ai oán” nói.

“Vậy ngày mai lâm triều, ta sẽ xin chỉ thị của hoàng thượng, cải biến tứ hôn một chút”. Tiêu Trì Chi thực ra không để ý đến việc ở rể lắm.

Sở gia phụ tử đứng bên ngược lại liên tục thét lên. “Ở rể không thể!”.

Nếu làm cho đương kim thánh thượng biết đường đường phụ quốc đại tướng quân mà ở rể nhà nữ tử dân đen nguyên nhân là vì bọn họ... Kia, kia, kia còn yên mệnh mà sống!

Về phần trà lâu... Lúc này đã là củ khoai lang phổng tay, đương nhiên không muốn nữa a!

-[Toàn văn hoàn]-

Đọc và tải ebook truyện tại: <http://truyenclub.com/tuong-quan-om-voi-muon-ngu-roi>